

Službeni list

Europske unije

C 239

Hrvatsko izdanje

Informacije i objave

Godište 60.

24. srpnja 2017.

Sadržaj

IV. Obavijesti

OBAVIJESTI INSTITUCIJA, TIJELA, UREDA I AGENCIJA EUROPSKE UNIJE

Sud Europske unije

2017/C 239/01	Posljednje objave Suda Europske unije u <i>Službenom listu Europske unije</i>	1
---------------	---	---

V. Objave

SUDSKI POSTUPCI

Sud

2017/C 239/02	Predmet C-562/14 P: Presuda Suda (četvrto vijeće) od 11. svibnja 2017. – Kraljevina Švedska protiv Darius Nicolai Spirlea, Mihaela Spirlea, Europske komisije, Češke Republike, Kraljevine Danske, Kraljevine Španjolske, Republike Finske (Žalba — Pravo na javni pristup dokumentima — Uredba (EZ) br. 1049/2001 — Članak 4. stavak 2. treća alineja — Izuzeća od prava na pristup dokumentima — Pogrešno tumačenje — Zaštita svrhe inspekcija, istraga i revizija — Prevagujući javni interes koji opravdava otkrivanje dokumenata — Opća pretpostavka povjerljivosti — Dokumenti koji se odnose na postupak EU Pilot)	2
---------------	---	---

2017/C 239/03	Mišljenje 2/15: Mišljenje Suda (puni sastav) od 16. svibnja 2017. – Europska komisija (Mišljenje na temelju članka 218. stavka 11. UFEU-a — Sporazum o slobodnoj trgovini između Europske unije i Republike Singapur — Sporazum „nove generacije” o kojem se pregovaralo nakon stupanja na snagu UEU-a i UFEU-a — Nadležnost za sklapanje sporazuma — Članak 3. stavak 1. točka (e) UFEU-a — Zajednička trgovinska politika — Članak 207. stavak 1. UFEU-a — Trgovina robom i uslugama — Izravna strana ulaganja — Javne nabave — Komercijalni aspekti intelektualnog vlasništva — Trgovina s trećim zemljama i održivi razvoj — Socijalna zaštita radnika — Zaštita okoliša — Članak 207. stavak 5. UFEU-a — Usluge u području prometa — Članak 3. stavak 2. UFEU-a — Međunarodni sporazum koji može utjecati na zajednička pravila ili izmijeniti njihov opseg — Pravila sekundarnog prava Unije u području slobodnog pružanja usluga u području prometa — Strana ulaganja koja nisu izravna — Članak 216. UFEU-a — Sporazum nužan za ostvarivanje jednog od ciljeva iz Ugovorâ — Slobodno kretanje kapitala i platnog prometa između država članica i trećih zemalja — Sukcesija ugovora u području ulaganja — Zamjenjivanje sporazuma o ulaganjima između država članica i Republike Singapur — Institucionalne odredbe sporazuma — Rješavanje sporova između ulagača i država — Rješavanje sporova između stranaka)	3
2017/C 239/04	Predmet C-68/15: Presuda Suda (prvo vijeće) od 17. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Grondwettelijk Hof – Belgija) – X protiv Ministerraad (Zahtjev za prethodnu odluku — Sloboda poslovnog nastana — Direktiva o matičnim društvima i društvima kćerima — Porezno zakonodavstvo — Porez na dobit trgovačkih društava — Raspodjela dobiti — Porez po odbitku — Dvostruko oporezivanje — Fairness tax)	3
2017/C 239/05	Predmet C-133/15: Presuda Suda (veliko vijeće) od 10. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Centrale Raad van Beroep – Nizozemska) – H. C. Chavez-Vilchez i dr. protiv Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank i dr. (Zahtjev za prethodnu odluku — Građanstvo Unije — Članak 20. UFEU-a — Pravo na boravak u državi članici koje je pretpostavka za pristup socijalnoj pomoći i obiteljskim doplacima — Državljanin treće zemlje koji se svakodnevno i stvarno brine o svojem maloljetnom djetetu, državljaninu te države članice — Obveza državljanina treće zemlje da dokaže da je drugi roditelj, državljanin navedene države članice, nesposoban brinuti se o djetetu — Odbijanje boravka koje može prisiliti dijete da napusti područje države članice odnosno područje Unije)	4
2017/C 239/06	Predmet C-421/15 P: Presuda Suda (peto vijeće) od 11. svibnja 2017. – Yoshida Metal Industry Co. Ltd protiv Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO), Pi-Design AG, Bodum France SAS, Bodum Logistics A/S (Žalba — Žig Europske unije — Registracija znakova koji se sastoje od površine s crnim točkama — Proglašenje ništavosti — Uredba (EZ) br. 40/94 — Članak 7. stavak 1. točka (e) podtočka ii. — Članak 51. stavak 3.)	5
2017/C 239/07	Predmet C-437/15 P: Presuda Suda (treće vijeće) od 17. svibnja 2017. – Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo protiv Deluxe Entertainment Services Group Inc. (Žalba — Žig Europske unije — Figurativni žig koji sadržava verbalni element „deluxe” — Ispitivačevo odbijanje registracije)	6
2017/C 239/08	Predmet C-617/15: Presuda Suda (drugo vijeće) od 18. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Oberlandesgericht Düsseldorf – Njemačka) – Hummel Holding A/S protiv Nike Inc., Nike Retail B.V. (Zahtjev za prethodnu odluku — Intelektualno vlasništvo — Uredba (EZ) br. 207/2009 — Žig Europske unije — Članak 97. stavak 1. — Međunarodna nadležnost — Tužba zbog povrede podnesena protiv društva sa sjedištem u trećoj državi — Društvo unuka sa sjedištem na državnom području države članice suda pred kojim se vodi postupak — Pojam poslovnog „nastana”)	6

2017/C 239/09	Predmet C-624/15: Presuda Suda (deveto vijeće) od 18. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Vilniaus apygardos administracinis teismas – Litva) – UAB „Litdana“ protiv Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (Zahtjev za prethodnu odluku — Oporezivanje — Porez na dodanu vrijednost (PDV) — Direktiva 2006/112/EZ — Članak 314. — Maržni sustav — Uvjeti primjene — Odbijanje nacionalnih poreznih tijela da poreznom obvezniku dodijele pravo na primjenu maržnog sustava — Podaci na računima koji se odnose na dobavljačevu primjenu maržnog sustava i na izuzeće od PDV-a — Dobavljačevo neprimjenjivanje maržnog sustava na nabavu — Pokazatelji na temelju kojih se može pretpostaviti postojanje nepravilnosti ili utaje prilikom nabave)	7
2017/C 239/10	Predmet C-682/15: Presuda Suda (veliko vijeće) od 16. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Cour administrative – Luksemburg) – Berlioz Investment Fund S.A. protiv Directeur de l'administration des Contributions directes (Zahtjev za prethodnu odluku — Direktiva 2011/16/EU — Upravna suradnja u području oporezivanja — Članak 1. stavak 1. — Članak 5. — Zahtjev za informacije upućen trećoj osobi — Odbijanje odgovora — Sankcija — Pojam „predvidive relevantnosti“ zatraženih informacija — Nadzor tijela koje je primilo zahtjev — Sudski nadzor — Opseg — Povelja Europske unije o temeljnim pravima — Članak 51. — Provedba prava Unije — Članak 47. — Pravo na djelotvornu sudsku zaštitu — Pristup suca i treće osobe zahtjevu za informacije koji je uputilo tijelo koje podnosi zahtjev)	8
2017/C 239/11	Predmet C-690/15: Presuda Suda (veliko vijeće) od 10. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Cour administrative d'appel de Douai – Francuska) – Wenceslas de Lobkowicz protiv Ministère des Finances et des Comptes publics (Zahtjev za prethodnu odluku — Dužnosnik Europske unije — Pravilnik o osoblju — Obvezno osiguranje u sustavu socijalne sigurnosti institucija Europske unije — Dohoci od nekretnina ostvareni u državi članici — Obveza plaćanja općeg socijalnog doprinosa, socijalnog davanja i dodatnih doprinosa na temelju prava države članice — Sudjelovanje u financiranju socijalne sigurnosti te države članice)	9
2017/C 239/12	Predmet C-36/16: Presuda Suda (drugo vijeće) od 11. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Naczelny Sąd Administracyjny – Poljska) – Minister Finansów protiv Posnania Investment SA (Zahtjev za prethodnu odluku — Oporezivanje — Zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost — Direktiva 2006/112/EZ — Članak 2. stavak 1. točka (a) — Članak 14. stavak 1. — Oporezive transakcije — Pojam „isporuka robe u zamjenu za plaćanje” — Prijenos nekretnine državi ili teritorijalnoj jedinici radi podmirenja poreznog duga — Isključenje)	10
2017/C 239/13	Predmet C-44/16 P: Presuda Suda (deveto vijeće) od 11. svibnja 2017. – Dyson Ltd protiv Europske komisije (Žalba — Direktiva 2010/30/EU — Označivanje potrošnje energije uz pomoć oznaka i standardiziranih informacija o proizvodu — Delegirana uredba (EU) br. 665/2013 — Označivanje energetske učinkovitosti usisavača — Energetska učinkovitost — Metoda mjerenja — Granice delegirane nadležnosti — Iskrivljavanje dokaza — Obveza obrazlaganja Općeg suda)	10
2017/C 239/14	Predmet C-48/16: Presuda Suda (četvrto vijeće) od 17. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Okresný súd Dunajská Streda – Slovačka) – ERGO Poist'ovňa, a.s. protiv Alžbete Barlikove (Zahtjev za prethodnu odluku — Samozaposleni trgovački zastupnici — Direktiva 86/653/EEZ — Provizija trgovačkog zastupnika — Članak 11. — Djelomično neizvršenje ugovora sklopljenog između treće strane i nalogodavca — Posljedice u odnosu na proviziju — Pojam „razlog koji se može pripisati nalogodavcu”)	11

2017/C 239/15	Predmet C-59/16: Presuda Suda (deseto vijeće) od 11. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Hoge Raad der Nederlanden – Nizozemska) – The Shirtmakers BV protiv Staatssecretaris van Financiën (Zahtjev za prethodnu odluku — Carinska unija — Uredba (EEZ) br. 2913/92 — Carinski zakonik Zajednice — Članak 32. stavak 1. točka (e) podtočka i. — Carinska vrijednost — Transakcijska vrijednost — Određivanje — Pojam „trošak prijevoza”)	12
2017/C 239/16	Predmet C-99/16: Presuda Suda (treće vijeće) od 18. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Tribunal de grande instance de Lyon – Francuska) – Jean-Philippe Lahorgue protiv Ordre des avocats du barreau de Lyon, Conseil national des barreaux „CNB”, Conseil des barreaux européens „CCBE”, Ordre des avocats du barreau de Luxembourg (Zahtjev za prethodnu odluku — Slobodno pružanje usluga — Direktiva 77/249/EEZ — Članak 4. — Obavljanje odvjetničke djelatnosti — Usmjerivač za spajanje na Virtualnu privatnu mrežu za odvjetnike (RPVA) — Usmjerivač „RPVA” — Odbijanje isporuke odvjetniku upisanom u komoru druge države članice — Diskriminatorna mjera) .	12
2017/C 239/17	Predmet C-131/16: Presuda Suda (osmo vijeće) od 11. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Krajowa Izba Odwoławcza – Poljska) – Archus sp. z o.o., Gama Jacek Lipik protiv Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. (Zahtjev za prethodnu odluku — Javna nabava — Direktiva 2004/17/EZ — Načela sklapanja ugovora — Članak 10. — Načelo jednakog postupanja prema ponuditeljima — Obveza naručitelja da od ponuditelja zatraže izmjene ili dopune ponude — Pravo naručitelja da u slučaju odbijanja zadrži bankarsku garanciju — Direktiva 92/13/EEZ — Članak 1. stavak 3. — Postupci preispitivanja — Odluka o dodjeli ugovora o javnoj nabavi — Isključenje ponuditelja — Tužba za poništenje — Pravni interes)	13
2017/C 239/18	Predmet C-150/16: Presuda Suda (peto vijeće) od 18. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputila Curtea de Apel Craiova, Rumunjska) – Fondul Proprietatea SA protiv Complexul Energetic Ōltenia SA (Zahtjev za prethodnu odluku — Državne potpore — Tražbina društva u kojem većinu kapitala drži Rumunjska Država prema društvu u kojem je ta država jedini dioničar — Zamjena ispunjenja — Pojam „državna potpora” — Obveza obavješćavanja Europske komisije)	14
2017/C 239/19	Predmet C-154/16: Presuda Suda (osmo vijeće) od 18. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputila Augstākā tiesa – Latvija) – „Latvijas dzelzceļš” VAS protiv Valsts ieņēmumu dienests (Zahtjev za prethodnu odluku — Carinski zakonik Zajednice — Uredba (EZ) br. 2913/92 — Članak 94. stavak 1. i članak 96. — Postupak vanjskog provoza Zajednice — Odgovornost glavnog obveznika — Članci 203. i 204. i članak 206. stavak 1. — Nastanak carinskog duga — Izuzimanje ispod carinskog nadzora — Neispunjenje jedne od obveza koje proizlaze iz uporabe carinskog postupka — Potpuno uništenje ili nepovratni gubitak robe kao posljedica stvarne naravi same robe ili nepredvidivih okolnosti ili više sile — Članak 213. — Solidarno plaćanje carinskog duga — Direktiva 2006/112/EZ — Porez na dodanu vrijednost (PDV) — Članak 2. stavak 1. i članci 70. i 71. — Oporezivi događaj i obveza obračuna poreza — Članci 201., 202. i 205. — Osobe koje su dužne platiti porez — Utvrđenje manjka tereta od strane određene carinarnice — Nepravilno zatvoren ili oštećen uređaj za istovar vagona-cisterne)	15
2017/C 239/20	Predmet C-302/16: Presuda Suda (osmo vijeće) od 11. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Rechtbank Noord-Nederland – Pays-Bas) – Bas Jacob Adriaan Krijgsman protiv Surinaamse Luchtvaart Maatschappij NV (Zahtjev za prethodnu odluku — Zračni prijevoz — Uredba (EZ) br. 261/2004 — Članak 5. stavak 1. točka (c) — Naknada štete i pomoć putnicima u slučaju otkazivanja leta — Oslobođanje od obveze naknade štete — Ugovor o prijevozu sklopljen uz posredovanje putničke agencije koja djeluje na internetu — Zračni prijevoznik koji je pravodobno obavijestio putničku agenciju o promjeni rasporeda leta — Putnička agencija koja je navedenu informaciju prosljedila putniku elektroničkom poštom deset dana prije leta)	16

2017/C 239/21	Predmet C-337/16 P: Presuda Suda (šesto vijeće) od 17. svibnja 2017. – Portugalska Republika protiv Europske komisije (Žalba — EFJP i EPFRR — Provedbena odluka Europske komisije — Dostava adresatu — Naknadni ispravak formata za tiskanje priloga — Objava odluke u Službenom listu Europske unije — Rok za tužbu — Dan od kojega rok počinje teći — Nepravodobnost — Nedopuštenost)	17
2017/C 239/22	Predmet C-339/16 P: Presuda Suda (šesto vijeće) od 17. svibnja 2017. – Portugalska Republika protiv Europske komisije (Žalba — EFJP i EPFRR — Provedbena odluka Europske komisije — Dostava adresatu — Naknadni ispravak formata za tiskanje priloga — Objava odluke u Službenom listu Europske unije — Rok za tužbu — Dan od kojega rok počinje teći — Nepravodobnost — Nedopuštenost)	17
2017/C 239/23	Predmet C-339/16 P: Presuda Suda (šesto vijeće) od 17. svibnja 2017. – Portugalska Republika protiv Europske komisije (Žalba — EFJP i EPFRR — Provedbena odluka Europske komisije — Dostava adresatu — Naknadni ispravak formata za tiskanje priloga — Objava odluke u Službenom listu Europske unije — Rok za tužbu — Dan od kojega rok počinje teći — Nepravodobnost — Nedopuštenost)	18
2017/C 239/24	Predmet C-365/16: Presuda Suda (prvo vijeće) od 17. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Conseil d'État – Francuska) – Association française des entreprises protiv Ministre des finances et des comptes publics (Zahtjev za prethodnu odluku — Zajednički sustav oporezivanja koji se primjenjuje na matična društva i društva kćeri iz različitih država članica — Direktiva 2011/96/EU — Sprečavanje dvostrukog oporezivanja — Dodatni doprinos od 3 % na porez na dobit pravnih osoba)	18
2017/C 239/25	Predmet C-595/16: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 23. studenoga 2016. uputio Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia (Italija) – Emmea Srl, Commercial Hub Srl protiv Comune di Siracusa i dr.	19
2017/C 239/26	Predmet C-54/17: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 1. veljače 2017. uputio Consiglio di Stato (Italija) – Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato protiv Wind Telecomunicazioni SpA . . .	19
2017/C 239/27	Predmet C-55/17: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 1. veljače 2017. uputio Consiglio di Stato (Italija) – Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato protiv Vodafone Omnitel NV	21
2017/C 239/28	Predmet C-162/17 P: Žalba koju je 30 ožujka podnijela Republika Poljska protiv presude Općeg suda (deveto vijeće) od 19. siječnja 2017. u predmetu T-701/15, Stock Polska protiv EUIPO-a – Lass & Steffen (LUBELSKA)	22
2017/C 239/29	Predmet C-191/17: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 13. travnja 2017. uputio Oberster Gerichtshof (Austrija) – Bundeskammer für Arbeiter und Angestellte protiv ING-DiBa Direktbank Austria Niederlassung der ING-DiBa AG	24
2017/C 239/30	Predmet C-213/17: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 25. travnja 2017. uputio Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (Nizozemska) – X protiv Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie	24
2017/C 239/31	Predmet C-220/17: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 27. travnja 2017. uputio Verwaltungsgericht Berlin (Deutschland) – Planta Tabak-Manufaktur Dr. Manfred Obermann GmbH & Co. KG protiv Land Berlin	25

2017/C 239/32	Predmet C-221/17: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 27. travnja 2017. uputio Raad van State (Nizozemska) – M. G. Tjebbes i dr. protiv Minister van Buitenlandse Zaken	26
2017/C 239/33	Predmet C-234/17: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 4. svibnja 2017. uputio Oberster Gerichtshof (Austrija) – XC i dr.	27
2017/C 239/34	Predmet C-236/17 P: Žalba koju su 8. svibnja 2017. podnijeli Canadian Solar Emea GmbH, Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Inc., Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Inc., Csi Cells Co. Ltd, Csi Solar Power (Kina), Inc. protiv presude Općeg suda (peto vijeće) od 28. veljače 2017. u predmetu T-162/14, Canadian Solar Emea GmbH i drugi protiv Vijeća	27
2017/C 239/35	Predmet C-237/17 P: Žalba koju su 8. svibnja 2017. podnijeli Canadian Solar Emea GmbH, Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Inc., Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Inc., Csi Cells Co. Ltd, Csi Solar Power (Kina), Inc. protiv presude Općeg suda (peto vijeće) od 28. veljače 2017. u predmetu T-163/14, Canadian Solar Emea i drugi protiv Vijeća	28
2017/C 239/36	Predmet C-244/17: Tužba podnesena 10. svibnja 2017. – Europska komisija protiv Vijeća Europske unije	29
2017/C 239/37	Predmet C-247/17: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 16. svibnja 2017. uputio Korkein oikeus (Finska) – Oikeusministeriö protiv Denisa Raugėviciusa	30
2017/C 239/38	Predmet C-250/17: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 12. svibnja 2017. uputio Supremo Tribunal de Justiça (Portugal) – Virgílio Tarragó da Silveira protiv Massa Insolvente da Espírito Santo Financial Group, SA	31
2017/C 239/39	Predmet C-260/17: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 16. svibnja 2017. uputio Symvoulío tis Epikrateias (Grčka) – Anodiki Ypiresies Diacheirisis Perivallontos, Oikonomias, Dioikisis EPE (Anodiki Services EPE) protiv GNA „O Evangelismos – Ophthalmiatreio Athinon – Polykliniki” Geniko Nosokomeio Athinon „Georgios Gennimatas”, Geniko Oγκολογικο Nosokomeio Kifisias – (GONK), „Oi Agioi Anargyroi”	31
2017/C 239/40	Predmet C-274/17: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. svibnja 2017. uputio Amtsgericht Hannover (Njemačka) – Margarethe Yüce, Ali Yüce, Emin Yüce, Emre Yüce protiv TUIfly GmbH . . .	32
2017/C 239/41	Predmet C-275/17: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. svibnja 2017. uputio Amtsgericht Hannover (Njemačka) – Friedemann Schoen, Brigitta Schoen protiv TUIfly GmbH	33
2017/C 239/42	Predmet C-276/17: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. svibnja 2017. uputio Amtsgericht Hannover (Njemačka) – Michael Sieberg protiv TUIfly GmbH	34
2017/C 239/43	Predmet C-277/17: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. svibnja 2017. uputio Amtsgericht Hannover (Njemačka) – Heinz-Gerhard Albrecht protiv TUIfly GmbH	34
2017/C 239/44	Predmet C-278/17: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. svibnja 2017. uputio Amtsgericht Hannover (Njemačka) – Susanne Meyer i dr. protiv TUIfly GmbH	35
2017/C 239/45	Predmet C-279/17: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. svibnja 2017. uputio Amtsgericht Hannover (Njemačka) – Thomas Kiehl protiv TUIfly GmbH	36
2017/C 239/46	Predmet C-280/17: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. svibnja 2017. uputio Amtsgericht Hannover (Njemačka) – Ralph Eßer protiv TUIfly GmbH	37

2017/C 239/47	Predmet C-281/17: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. svibnja 2017. uputio Amtsgericht Hannover (Njemačka) – Thomas Schmidt protiv TUIfly GmbH	37
2017/C 239/48	Predmet C-282/17: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. svibnja 2017. uputio Amtsgericht Hannover (Njemačka) – Werner Ansorge protiv TUIfly GmbH	38
2017/C 239/49	Predmet C-290/17: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 22. svibnja 2017. uputio Amtsgericht Hannover (Njemačka) – Angelina Fell, Florian Fell, Vincent Fell protiv TUIfly GmbH	39
2017/C 239/50	Predmet C-291/17: Zahtjev za prethodnu odluku koji je 22. svibnja 2017. uputio Amtsgericht Hannover (Njemačka) – Helga Jordan-Grompe, Sven Grompe, Yves-Felix Grompe, Justin Joel Grompe protiv TUIfly GmbH	40
2017/C 239/51	Predmet C-301/17: Tužba podnesena 23. svibnja 2017. – Europska komisija protiv Rumunjske	40
2017/C 239/52	Predmet C-313/17 P: Žalba od 26. svibnja 2017. koju je 22. ožujka 2017. podnio George Haswani protiv presude Općeg suda (sedmo vijeće) u predmetu T-231/15, Haswani protiv Vijeća	41

Opći sud

2017/C 239/53	Predmet T-442/12: Presuda Općeg suda od 1. lipnja 2017. – Changmao Biochemical Engineering protiv Vijeća („Damping — Uvoz vinske kiseline podrijetlom iz Kine — Izmjena konačne antidampinške pristojbe — Djelomična privremena revizija — Tretman tržišnog gospodarstva — Troškovi glavnih faktora proizvodnje koji velikim dijelom odražavaju tržišne vrijednosti — Promjena okolnosti — Obveza obrazlaganja — Rok za donošenje odluke koja se odnosi na tretman tržišnog gospodarstva — Prava obrane — Članak 20. stavak 2. Uredbe (EZ) br. 1225/2009”)	43
2017/C 239/54	Predmet T-341/13 RENV: Presuda Općeg suda od 8. lipnja 2017. – Groupe Léa Nature protiv EUIPO-a – Debonair Trading Internacional (SO’BiO étic) („Žig Europske unije — Postupak povodom prigovora — Prijava figurativnog žiga Europske unije SO’BiO étic — Raniji verbalni žig Europske unije i raniji nacionalni verbalni žig SO...? — Relativni razlozi za odbijanje — Vjerojatnost dovođenja u zabludu — Članak 8. stavak 1. točka (b) Uredbe (EZ) br. 207/2009 — Narušavanje ugleda — Članak 8. stavak 5. Uredbe br. 207/2009”)	44
2017/C 239/55	Predmet T-673/15: Presuda Općeg suda od 7. lipnja 2017. – Guardian Europe protiv Europske unije („Izvanugovorna odgovornost — Zastupanje Unije — Zastara — Ukidanje pravnih učinaka odluke koja je postala konačna — Preciznost zahtjeva — Dopuštenost — Članak 47. Povelje o temeljnim pravima — Razumni rok suđenja — Jednako postupanje — Imovinska šteta — Pretrpljeni gubitci — Izmakla dobit — Neimovinska šteta — Uzročna veza”)	44
2017/C 239/56	Predmet T-726/15: Presuda Općeg suda od 7. lipnja 2017. – Blaž Jamnik i Blaž protiv Parlamenta („Javna nabava usluga — Ugovor u vezi s nekretninama — Postupak javne nabave — Pregovarački postupak bez objave poziva na nadmetanje — Prostor za kuću Europske unije u Ljubljani — Odbijanje prijedloga nakon ispitivanja lokalnog tržišta — Dodjela ugovora drugom ponuditelju — Neispitivanje dokumenata priloženih prijedlogu — Pogreška koja se tiče prava — Očita pogreška u ocjeni”)	45
2017/C 239/57	Predmet T-6/16: Presuda Općeg suda od 8. lipnja 2017. – AWG protiv EUIPO-a – Takko (Southern Territory 23°48’25”S) („Žig Europske unije — Postupak za proglašavanje žiga ništavim — Verbalni žig Europske unije Southern Territory 23°48’25”S — Raniji verbalni žig Europske unije SOUTHERN — Relativni razlog za odbijanje — Članak 8. stavak 1. točka (b) i članak 53. stavak 1. točka (a) Uredbe (EZ) br. 207/2009”)	46

2017/C 239/58	Predmet T-294/16: Presuda Općeg suda od 8. lipnja 2017. – Kaane American International Tobacco protiv EUIPO-a – Global Tobacco (GOLD MOUNT) („Žig Europske unije — Postupak povodom opoziva — Figurativni žig Europske unije GOLD MOUNT — Nepostojanje stvarne uporabe žiga — Nepostojanje opravdanog razloga za neuporabu — Članak 51. stavak 1. točka (a) Uredbe (EZ) br. 207/2009”)	46
2017/C 239/59	Predmet T-221/17: Tužba podnesena 15. travnja 2017. – Mémora Servicios Funerarios protiv EUIPO-a – Chatenoud (MEMORAME)	47
2017/C 239/60	Predmet T-262/17: Tužba podnesena 30. travnja 2017. – Metrains protiv Komisije i INEA-e	47
2017/C 239/61	Predmet T-263/17: Tužba podnesena 3. svibnja 2017. – S. D. protiv EIGE	48
2017/C 239/62	Predmet T-275/17: Tužba podnesena 10. svibnja 2017. – Michela Curto protiv Parlamenta	49
2017/C 239/63	Predmet T-289/17: Tužba podnesena 15. svibnja 2017. – Keolis CIF i dr. protiv Komisije	50
2017/C 239/64	Predmet T-296/17: Tužba podnesena 15. svibnja 2017. – Buck-Chemie protiv EUIPO-a – Henkel (prikaz naprave za ispiranje zahoda)	51
2017/C 239/65	Predmet T-323/17: Tužba podnesena 29. svibnja 2017. – Martinair Holland protiv Komisije	51
2017/C 239/66	Predmet T-324/17: Tužba podnesena 29. svibnja 2017. – SAS Cargo Group i drugi protiv Komisije	53
2017/C 239/67	Predmet T-325/17: Tužba podnesena 29. svibnja 2017. – Koninklijke Luchtvaart Maatschappij. protiv Komisije	53
2017/C 239/68	Predmet T-326/17: Tužba podnesena 29. svibnja 2017. – Air Canada protiv Komisije	55
2017/C 239/69	Predmet T-328/17: Tužba podnesena 26. svibnja 2017. – Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi protiv EUIPO-a – M. J. Dairies (BBQLOUMI)	56
2017/C 239/70	Predmet T-334/17: Tužba podnesena 31. svibnja 2017. – Cargolux Airlines protiv Komisije	57
2017/C 239/71	Predmet T-335/17: Tužba podnesena 30. svibnja 2017. – Help – Hilfe zur Selbsthilfe protiv Komisije	59
2017/C 239/72	Predmet T-339/17: Tužba podnesena 31. svibnja 2017. – Shenzhen Jiayz Photo Industrial protiv EUIPO-a – Seven (sevenoak)	60
2017/C 239/73	Predmet T-340/17: Tužba podnesena 30. svibnja 2017. – Japan Airlines protiv Komisije	60
2017/C 239/74	Predmet T-341/17: Tužba podnesena 31. svibnja 2017. – British Airways protiv Komisije	62
2017/C 239/75	Predmet T-342/17: Tužba podnesena 30. svibnja 2017. – Deutsche Lufthansa i drugi protiv Komisije	63
2017/C 239/76	Predmet T-343/17: Tužba podnesena 31. svibnja 2017. – Cathay Pacific Airways protiv Komisije	64
2017/C 239/77	Predmet T-344/17: Tužba podnesena 31. svibnja 2017. – Latam Airlines Group i Lan Cargo protiv Komisije	65

2017/C 239/78	Predmet T-346/17: Tužba podnesena 31. svibnja 2017. – Hotelbeds Spain protiv EUIPO-a – Guidigo Europe (Guidego what to do next)	68
2017/C 239/79	Predmet T-350/17: Tužba podnesena 1. lipnja 2017. – Singapore Airlines and Singapore Airlines Cargo protiv Komisije	68
2017/C 239/80	Predmet T-352/17: Tužba podnesena 2. lipnja 2017. – Korwin-Mikke protiv Parlamenta	69
2017/C 239/81	Predmet T-355/17: Tužba podnesena 2. lipnja 2017. – Daico International protiv EUIPO-a – American Franchise Marketing (RoB)	70
2017/C 239/82	Predmet T-356/17: Tužba podnesena 2. lipnja 2017. – Daico International protiv EUIPO-a – American Franchise Marketing (RoB)	71
2017/C 239/83	Predmet T-358/17: Tužba podnesena 31. svibnja 2017. – Mubarak protiv Vijeća	71
2017/C 239/84	Predmet T-226/16: Rješenje Općeg suda od 24. travnja 2017. – Ipuri protiv EUIPO-a – van Graaf (IPURI)	72

IV.

(Obavijesti)

OBAVIJESTI INSTITUCIJA, TIJELA, UREDA I AGENCIJA EUROPSKE UNIJE

SUD EUROPSKE UNIJE

Posljednje objave Suda Europske unije u *Službenom listu Europske unije*

(2017/C 239/01)

Posljednja objava

SL C 231, 17.7.2017.

Prethodne objave

SL C 221, 10.7.2017.

SL C 213, 3.7.2017.

SL C 202, 26.6.2017.

SL C 195, 19.6.2017.

SL C 178, 6.6.2017.

SL C 168, 29.5.2017.

Ti su tekstovi dostupni na:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V.

(Objave)

SUDSKI POSTUPCI

SUD

Presuda Suda (četvrto vijeće) od 11. svibnja 2017. – Kraljevina Švedska protiv Darius Nicolai Spirlea, Mihaela Spirlea, Europske komisije, Češke Republike, Kraljevine Danske, Kraljevine Španjolske, Republike Finske

(Predmet C-562/14 P) ⁽¹⁾

(Žalba — Pravo na javni pristup dokumentima — Uredba (EZ) br. 1049/2001 — Članak 4. stavak 2. treća alineja — Izuzeća od prava na pristup dokumentima — Pogrešno tumačenje — Zaštita svrhe inspekcija, istraga i revizija — Prevagujući javni interes koji opravdava otkrivanje dokumenata — Opća pretpostavka povjerljivosti — Dokumenti koji se odnose na postupak EU Pilot)

(2017/C 239/02)

Jezik postupka: njemački.

Stranke

Žalitelj: Kraljevina Švedska (zastupnici: A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, N. Otte Widgren, E. Karlsson i L. Swedenborg, agenti)

Druga stranka u postupku: Darius Nicolai Spirlea, Mihaela Spirlea, Europska komisija (zastupnici: H. Krämer i P. Costa de Oliveira, agenti), Češka Republika (zastupnici: M. Smolek, D. Hadroušek i J. Vlácil, agenti), Kraljevina Danska (zastupnici: C. Thorning, agent), Kraljevina Španjolska (zastupnici: M. J. García-Valdecasas Dorrego, agent), Republika Finska (zastupnici: S. Hartikainen, agent)

Intervenijent u potporu Europskoj komisiji: Savezna Republika Njemačka (zastupnici: T. Henze et A. Lippstreu, agenti)

Izreka

1. Žalba se odbija.
2. Kraljevini Švedskoj nalaže se snošenje troškova Europske komisije.
3. Češka Republika, Kraljevina Danska, Savezna Republika Njemačka, Kraljevina Španjolska i Republika Finska snosit će vlastite troškove.

⁽¹⁾ SL C 46, 9. 2. 2015.

Mišljenje Suda (puni sastav) od 16. svibnja 2017. – Europska komisija(Mišljenje 2/15) ⁽¹⁾

(Mišljenje na temelju članka 218. stavka 11. UFEU-a — Sporazum o slobodnoj trgovini između Europske unije i Republike Singapur — Sporazum 'nove generacije' o kojem se pregovaralo nakon stupanja na snagu UFEU-a i UFEU-a — Nadležnost za sklapanje sporazuma — Članak 3. stavak 1. točka (e) UFEU-a — Zajednička trgovinska politika — Članak 207. stavak 1. UFEU-a — Trgovina robom i uslugama — Izravna strana ulaganja — Javne nabave — Komercijalni aspekti intelektualnog vlasništva — Trgovina s trećim zemljama i održivi razvoj — Socijalna zaštita radnika — Zaštita okoliša — Članak 207. stavak 5. UFEU-a — Usluge u području prometa — Članak 3. stavak 2. UFEU-a — Međunarodni sporazum koji može utjecati na zajednička pravila ili izmijeniti njihov opseg — Pravila sekundarnog prava Unije u području slobodnog pružanja usluga u području prometa — Strana ulaganja koja nisu izravna — Članak 216. UFEU-a — Sporazum nužan za ostvarivanje jednog od ciljeva iz Ugovorâ — Slobodno kretanje kapitala i platnog prometa između država članica i trećih zemalja — Sukcesija ugovora u području ulaganja — Zamjenjivanje sporazuma o ulaganjima između država članica i Republike Singapur — Institucionalne odredbe sporazuma — Rješavanje sporova između ulagača i država — Rješavanje sporova između stranaka)

(2017/C 239/03)

Jezik postupka: svi službeni jezici

Podnositelj zahtjeva

Europska komisija (zastupnici: U. Wölker, B. De Meester, R. Vidal-Puig i M. Kocjan, agenti)

Izreka

Predviđeni sporazum o slobodnoj trgovini između Europske unije i Republike Singapur pripada isključivoj nadležnosti Unije, osim sljedećih odredbi, koje pripadaju podijeljenoj nadležnosti između Unije i država članica:

- odredbe odjeljka A (Zaštita ulaganja) poglavlja 9. (Ulaganja) toga sporazuma, u dijelu u kojem se odnose na ulaganja između Unije i Republike Singapur koja nisu izravna;
- odredbe odjeljka B (Rješavanje sporova između ulagača i država) toga poglavlja 9.; i
- odredbe poglavlja 1. (Ciljevi i opće definicije), 14. (Transparentnost), 15. (Rješavanje sporova između stranaka), 16. (Mehanizam posredovanja) i 17. (Institucionalne, opće i završne odredbe) navedenog sporazuma, u dijelu u kojem se odnose na odredbe poglavlja 9. i kada potonje pripadaju podijeljenoj nadležnosti između Unije i država članica.

⁽¹⁾ SL C 363, 3. 11. 2015.

Presuda Suda (prvo vijeće) od 17. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Grondwettelijk Hof – Belgija) – X protiv Ministerraad(Predmet C-68/15) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Sloboda poslovnog nastana — Direktiva o matičnim društvima i društvima kćerima — Porezno zakonodavstvo — Porez na dobit trgovačkih društava — Raspodjela dobiti — Porez po odbitku — Dvostruko oporezivanje — Fairness tax)

(2017/C 239/04)

Jezik postupka: nizozemski

Sud koji je uputio zahtjev

Grondwettelijk Hof

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: X

Tuženik: Ministerraad

Izreka

1. Slobodu poslovnog nastana treba tumačiti na način da joj se ne protivi porezno zakonodavstvo države članice poput onoga u glavnom postupku, na temelju kojeg su i nerezidentno društvo koje obavlja gospodarsku djelatnost u toj državi članici putem stalne poslovne jedinice kao i rezidentno društvo, uključujući rezidentno društvo kćer nerezidentnog društva, obveznici poreza kao što je fairness tax kada ta društva raspodjeljuju dividende koje, zbog korištenja određenih poreznih olakšica predviđenih nacionalnim poreznim sustavom, ne ulaze u njihov konačni oporezivi prihod, pod uvjetom da način utvrđivanja porezne osnovice tog poreza ne dovodi, zapravo, do postupanja prema nerezidentnom društvu na manje povoljan način nego prema rezidentnom društvu, a što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.
2. Članak 5. Direktive Vijeća 2011/96/EU od 30. studenoga 2011. o zajedničkom sustavu oporezivanja koji se primjenjuje na matična društva i društva kćeri različitih država članica treba tumačiti na način da mu se ne protivi porezno zakonodavstvo države članice poput onoga u glavnom postupku, koje predviđa porez kao što je fairness tax – kojega su obveznici i nerezidentno društvo koje obavlja gospodarsku djelatnost u toj državi članici putem stalne poslovne jedinice kao i rezidentno društvo, uključujući rezidentno društvo kćer nerezidentnog društva – kada ta društva raspodjeljuju dividende koje, zbog korištenja određenih poreznih olakšica predviđenih nacionalnim poreznim sustavom, ne ulaze u njihov konačan oporezivi prihod.
3. Članak 4. stavak 1. točku (a) Direktive 2011/96 u vezi sa stavkom 3. istog članka treba tumačiti na način da se toj odredbi protivi nacionalno porezno zakonodavstvo poput odnosnog u glavnom postupku kada to zakonodavstvo, u situaciji u kojoj dobit koju matično društvo prima od svojeg društva kćeri to matično društvo raspodjeljuje nakon godine tijekom koje ju je primilo, ima za posljedicu podvrgavanje te dobiti oporezivanju koje prelazi gornju vrijednost od 5 % predviđenu tom odredbom.

⁽¹⁾ SL C 146, 4. 5. 2015.

Presuda Suda (veliko vijeće) od 10. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Centrale Raad van Beroep – Nizozemska) – H. C. Chavez-Vilchez i dr. protiv Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank i dr.

(Predmet C-133/15) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Građanstvo Unije — Članak 20. UFEU-a — Pravo na boravak u državi članici koje je pretpostavka za pristup socijalnoj pomoći i obiteljskim doplacima — Državljanin treće zemlje koji se svakodnevno i stvarno brine o svojem maloljetnom djetetu, državljaninu te države članice — Obveza državljanina treće zemlje da dokaže da je drugi roditelj, državljanin navedene države članice, nesposoban brinuti se o djetetu — Odbijanje boravka koje može prisiliti dijete da napusti područje države članice odnosno područje Unije)

(2017/C 239/05)

Jezik postupka: nizozemski

Sud koji je uputio zahtjev

Centrale Raad van Beroep

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: H. C. Chavez-Vilchez, P. Pinas, U. Nikolic, X. V. Garcia Perez, J. Uwituze, I. O. Enowassam, A. E. Guerrero Chavez, Y. R. L. Wip

Tuženici: Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank, College van burgemeester en wethouders van de gemeente Arnhem, College van burgemeester en wethouders van de gemeente 's-Gravenhage, College van burgemeester en wethouders van de gemeente 's-Hertogenbosch, College van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, College van burgemeester en wethouders van de gemeente Rijswijk, College van burgemeester en wethouders van de gemeente Rotterdam

Izreka

1. Članak 20. UFEU-a treba tumačiti na način da je prilikom ocjene o tome bi li dijete, građanin Unije – u slučaju nepriznavanja prava na boravak u predmetnoj državi članici njegovu roditelju, državljaninu treće zemlje – bilo prisiljeno napustiti cjelokupno područje Unije, čime bi bilo lišeno stvarnog uživanja bitnog sadržaja prava dodijeljenih mu tim člankom, važna okolnost je li drugi roditelj, građanin Unije, doista sposoban i spreman sam preuzeti svakodnevnu i stvarnu brigu o djetetu, ali to nije samo po sebi dovoljno za zaključak da između roditelja državljanina treće zemlje i djeteta ne postoji takav odnos ovisnosti da bi dijete u slučaju navedenog odbijanja moralo napustiti područje Unije. Takva ocjena mora se temeljiti na uzimanju u obzir, u primarnom cilju zaštite interesa dotičnog djeteta, svih okolnosti slučaja, a osobito djetetove dobi, njegova fizičkog i emocionalnog razvoja, stupnja emocionalne povezanosti i s roditeljem građaninom Unije i s roditeljem državljaninom treće zemlje, kao i rizika koji bi mogli nastati za stabilnost tog djeteta u slučaju razdvajanja od potonjeg roditelja. Takva ocjena mora se temeljiti na uzimanju u obzir, u primarnom cilju zaštite interesa dotičnog djeteta, svih okolnosti slučaja, a osobito djetetove dobi, njegova fizičkog i emocionalnog razvoja, stupnja emocionalne povezanosti i s roditeljem građaninom Unije i s roditeljem državljaninom treće zemlje, kao i rizika koji bi mogli nastati za stabilnost tog djeteta u slučaju razdvajanja od potonjeg roditelja.
2. Članak 20. UFEU-a treba tumačiti na način da mu se ne protivi to da država članica uvjetuje pravo na boravak na svojem području državljaninu treće zemlje – koji je roditelj maloljetnog djeteta koje je državljanin te države članice, a o kojem se svakodnevno i stvarno brine – time da taj državljanin podnese dokaze na temelju kojih se može utvrditi da bi odluka o odbijanju prava na boravak roditelju državljaninu treće zemlje oduzela djetetu stvarno uživanje bitnog sadržaja prava vezanih uz status građanina Unije tako što bi ono bilo prisiljeno napustiti cjelokupno područje Unije. Međutim, na nadležnim tijelima predmetne države članice je da na temelju dokaza koje podnese državljanin treće zemlje učine potrebne provjere kako bi utvrdila, s obzirom na sve okolnosti slučaja, bi li odluka o odbijanju imala takve posljedice.

(¹) SL C 178, 1. 6. 2015.

Presuda Suda (peto vijeće) od 11. svibnja 2017. – Yoshida Metal Industry Co. Ltd protiv Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO), Pi-Design AG, Bodum France SAS, Bodum Logistics A/S

(Predmet C-421/15 P) (¹)

(Žalba — Žig Europske unije — Registracija znakova koji se sastoje od površine s crnim točkama — Proglašenje ništavosti — Uredba (EZ) br. 40/94 — Članak 7. stavak 1. točka (e) podtočka ii. — Članak 51. stavak 3.)

(2017/C 239/06)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Žalitelj: Yoshida Metal Industry Co. Ltd (zastupnici: J. Cohen, Solicitor, T. St Quintin, Barrister, G. Hobbs QC)

Druge stranke u postupku: Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) (zastupnici: A. Folliard-Monguiral, D. Gaja i J. Crespo Carrillo, agenti), Pi-Design AG, Bodum France SAS, Bodum Logistics A/S (zastupnici: H. Pernez, odvjetnica i R. Löhr, Rechtsanwalt)

Izreka

1. Žalba se odbija.
2. Društvu Yoshida Metal Industry Co. Ltd nalaže se snošenje troškova.

⁽¹⁾ SL C 389, 23. 11. 2015.

Presuda Suda (treće vijeće) od 17. svibnja 2017. – Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo protiv Deluxe Entertainment Services Group Inc.

(Predmet C-437/15 P) ⁽¹⁾

(Žalba — Žig Europske unije — Figurativni žig koji sadržava verbalni element „deluxe” — Ispitivačevo odbijanje registracije)

(2017/C 239/07)

Jezik postupka: španjolski

Stranke

Žalitelj: Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (zastupnik: S. Palmero Cabezas, agent)

Druga stranka u postupku: Deluxe Entertainment Services Group Inc. (zastupnici: L. Gellman, *advocate* i M. Esteve Sanz, *abogada*)

Izreka

1. Ukida se presuda Općeg suda Europske unije od 4. lipnja 2015., *Deluxe Laboratories/OHIM (deluxe)* (T-222/14, neobjavljena, EU:T:2015:364).
2. Predmet se vraća Općem sudu Europske unije.
3. O troškovima će se odlučiti naknadno.

⁽¹⁾ SL C 346, 19. 10. 2015.

Presuda Suda (drugo vijeće) od 18 svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Oberlandesgericht Düsseldorf – Njemačka) – Hummel Holding A/S protiv Nike Inc., Nike Retail B.V.

(Predmet C-617/15) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Intelektualno vlasništvo — Uredba (EZ) br. 207/2009 — Žig Europske unije — Članak 97. stavak 1. — Međunarodna nadležnost — Tužba zbog povrede podnesena protiv društva sa sjedištem u trećoj državi — Društvo unuka sa sjedištem na državnom području države članice suda pred kojim se vodi postupak — Pojam poslovnog „nastana”)

(2017/C 239/08)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Oberlandesgericht Düsseldorf

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Hummel Holding A/S

Tuženik: Nike Inc., Nike Retail B.V.

Izreka

Članak 97. stavak 1. Uredbe Vijeća (EZ) br. 207/2009 od 26. veljače 2009. o žigu Europske unije treba tumačiti na način da je pravno samostalno društvo sa sjedištem u državi članici, koje je društvo unuka društva majke koje nema sjedište u Uniji, „poslovni nastan” tog društva majke u smislu te odredbe ako je to društvo unuka poslovno središte koje, u državi članici u kojoj je smješteno, ima određenu stvarnu i stabilnu prisutnost iz koje se obavlja poslovna djelatnost i koje se na stalan način očituje na van kao nastavak društva majke.

(¹) SL C 38, 1. 2. 2016.

Presuda Suda (deveto vijeće) od 18. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Vilniaus apygardos administracinis teismas – Litva) – UAB „Litdana” protiv Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Predmet C-624/15) (¹)

(Zahtjev za prethodnu odluku — Oporezivanje — Porez na dodanu vrijednost (PDV) — Direktiva 2006/112/EZ — Članak 314. — Maržni sustav — Uvjeti primjene — Odbijanje nacionalnih poreznih tijela da poreznom obvezniku dodijele pravo na primjenu maržnog sustava — Podaci na računima koji se odnose na dobavljačevu primjenu maržnog sustava i na izuzeće od PDV-a — Dobavljačevo neprimjenjivanje maržnog sustava na nabavu — Pokazatelji na temelju kojih se može pretpostaviti postojanje nepravilnosti ili utaje prilikom nabave)

(2017/C 239/09)

Jezik postupka: litavski

Sud koji je uputio zahtjev

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: UAB „Litdana”

Tuženik: Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

uz sudjelovanje: Klaipėdos apskrities valstybinė mokesčių inspekcija

Izreka

Članak 314. Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost, kako je izmijenjena Direktivom Vijeća 2010/45/EU od 13. srpnja 2010., treba tumačiti na način da mu se protivi to da nadležna tijela države članice uskrate poreznom obvezniku koji je primio račun na kojem se nalaze podaci u vezi s maržnim sustavom i izuzećem od PDV-a pravo na primjenu maržnog sustava, čak i ako iz naknadnog nadzora koji su izvršila navedena tijela proizlazi da oporezivi preprodavatelj koji je isporučio rabljenu robu nije stvarno primijenio taj sustav na nabavu te robe, pod uvjetom da nadležna tijela ne utvrde da porezni obveznik nije djelovao u dobroj vjeri ili da nije poduzeo sve razumne mjere u svojoj moći kako bi se uvjerio da transakcija koju izvršava nema za posljedicu njegovo sudjelovanje u utaji poreza, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.

(¹) SL C 48, 8. 2. 2016.

Presuda Suda (veliko vijeće) od 16. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Cour administrative – Luksemburg) – Berlioz Investment Fund S.A. protiv Directeur de l'administration des Contributions directes

(Predmet C-682/15) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Direktiva 2011/16/EU — Upravna suradnja u području oporezivanja — Članak 1. stavak 1. — Članak 5. — Zahtjev za informacije upućen trećoj osobi — Odbijanje odgovora — Sankcija — Pojam „predvidive relevantnosti” zatraženih informacija — Nadzor tijela koje je primilo zahtjev — Sudski nadzor — Opseg — Povelja Europske unije o temeljnim pravima — Članak 51. — Provedba prava Unije — Članak 47. — Pravo na djelotvornu sudsku zaštitu — Pristup suca i treće osobe zahtjevu za informacije koji je uputilo tijelo koje podnosi zahtjev)

(2017/C 239/10)

Jezik postupka: francuski

Sud koji je uputio zahtjev

Cour administrative

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Berlioz Investment Fund S.A.

Tuženik: Directeur de l'administration des Contributions directes

Izreka

1. Članak 51. stavak 1. Povelje Europske unije o temeljnim pravima treba tumačiti na način da država članica provodi pravo Unije u smislu te odredbe i da je stoga Povelja Europske unije o temeljnim pravima primjenjiva, kad u svojem zakonodavstvu propisuje novčanu kaznu osobi koja odbija dostaviti informacije u okviru razmjene između poreznih uprava osobito na temelju odredaba Direktive Vijeća 2011/16/EU od 15. veljače 2011. o administrativnoj suradnji u području oporezivanja i stavljanju izvan snage Direktive 77/799/EEZ.
2. Članak 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima treba tumačiti na način da osoba kojoj je izrečena novčana kazna zbog nepoštovanja upravne odluke kojom joj se nalaže dostava informacija u okviru razmjene između nacionalnih poreznih uprava na temelju Direktive 2011/16 može osporavati zakonitost te odluke.
3. Članak 1. stavak 1. i članak 5. Direktive 2011/16 treba tumačiti na način da je „predvidiva relevantnost” informacija koje jedna država članica zatraži od druge države članice uvjet koji zahtjev za informacije mora ispunjavati kako bi nastala obveza države članice koja prima zahtjev postupiti po tom zahtjevu i isto tako uvjet zakonitosti naloga koji ta država članica uputi osobi i sankcijske mjere izrečene potonjoj zbog nepoštovanja te odluke.
4. Članak 1. stavak 1. i članak 5. Direktive 2011/16 treba tumačiti na način da provjera koju vrši tijelo koje prima zahtjev za informacije od tijela koje ga podnosi na temelju te direktive stoga nije ograničena na formalnu pravilnost tog zahtjeva, nego mora omogućiti tom tijelu koje prima zahtjev da bude sigurno da su zatražene informacije predvidivo relevantne s obzirom na identitet dotičnog poreznog obveznika i eventualne treće osobe kao i s obzirom na potrebe predmetne porezne istrage. Te iste odredbe Direktive 2011/16 i članak 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima treba tumačiti na način da, u okviru tužbe koju osoba podnese protiv sankcijske mjere koju mu je izreklo tijelo koje prima zahtjev zbog nepoštovanja naloga koji je ono donijelo nakon što mu je drugo uputilo zahtjev za informacije na temelju Direktive 2011/16, je nacionalni sudac, osim što ima ovlast izmjene izrečene sankcije, nadležan za nadzor zakonitosti tog naloga. Što se tiče uvjeta zakonitosti navedene odluke koji se odnosi na predvidivu relevantnost zatraženih informacija, sudski nadzor ograničen je na provjeru očitog nepostojanja takve relevantnosti.

5. Članak 47. stavak 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima treba tumačiti na način da, u okviru njegova sudskeg nadzora koji vrši sudac države članice koja prima zahtjev, taj sudac mora imati pristup zahtjevu za informacije koji je država članica koja podnosi zahtjev uputila državi članici koja prima zahtjev. Suprotno tomu, dotična osoba nema pravo na pristup cijelom zahtjevu za informacije koji je i dalje tajni dokument u skladu s člankom 16. Direktive 2011/16. Kako bi njegov slučaj pred sudom bio pravilno saslušan u pogledu nepostojanja predvidive relevantnosti zatraženih informacija, dovoljno je, načelno, da raspolaže informacijama iz članka 20. stavka 2. te direktive.

⁽¹⁾ SL C 78, 29. 2. 2016.

Presuda Suda (veliko vijeće) od 10. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Cour administrative d'appel de Douai – Francuska) – Wenceslas de Lobkowicz protiv Ministère des Finances et des Comptes publics

(Predmet C-690/15) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Dužnosnik Europske unije — Pravilnik o osoblju — Obvezno osiguranje u sustavu socijalne sigurnosti institucija Europske unije — Dohoci od nekretnina ostvareni u državi članici — Obveza plaćanja općeg socijalnog doprinosa, socijalnog davanja i dodatnih doprinosa na temelju prava države članice — Sudjelovanje u financiranju socijalne sigurnosti te države članice)

(2017/C 239/11)

Jezik postupka: francuski

Sud koji je uputio zahtjev

Cour administrative d'appel de Douai

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Wenceslas de Lobkowicz

Tuženik: Ministère des Finances et des Comptes publics

Izreka

Članak 14. Protokola (br. 7) o povlasticama i imunitetima Europske unije, koji je priložen UEU-u, UFEU-u i UEZAE-u, te odredbe Pravilnika o osoblju za dužnosnike Europske unije koje se odnose na zajednički sustav socijalne sigurnosti institucija Unije treba tumačiti na način da im se protivi nacionalno zakonodavstvo, poput onoga o kojemu je riječ u glavnom postupku, koje propisuje da se dohoci od nekretnina koje u državi članici ostvaruje dužnosnik Unije koji je porezni rezident te države članice, podvrgavaju socijalnim doprinosima i davanjima koji su namijenjeni financiranju sustava socijalne sigurnosti te iste države članice.

⁽¹⁾ SL C 98, 14. 3. 2016.

Presuda Suda (drugo vijeće) od 11. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Naczelny Sąd Administracyjny – Poljska) – Minister Finansów protiv Posnania Investment SA

(Predmet C-36/16) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Oporezivanje — Zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost — Direktiva 2006/112/EZ — Članak 2. stavak 1. točka (a) — Članak 14. stavak 1. — Oporezive transakcije — Pojam „isporuka robe u zamjenu za plaćanje” — Prijenos nekretnine državi ili teritorijalnoj jedinici radi podmirenja poreznog duga — Isključenje)

(2017/C 239/12)

Jezik postupka: poljski

Sud koji je uputio zahtjev

Naczelny Sąd Administracyjny

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Minister Finansów

Tuženik: Posnania Investment SA

Izreka

Članak 2. stavak 1. točku (a) i članak 14. stavak 1. Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost treba tumačiti na način da prijenos prava vlasništva na nekretnini od strane poreznog obveznika poreza na dodanu vrijednost na državnu riznicu države članice ili teritorijalne jedinice te države, poput onog o kojem je riječ u glavnom postupku, radi plaćanja poreznih dugova, ne čini isporuku u zamjenu za plaćanje koja podliježe porezu na dodanu vrijednost.

⁽¹⁾ SL C 145, 25. 4. 2016.

Presuda Suda (deveto vijeće) od 11. svibnja 2017. – Dyson Ltd protiv Europske komisije

(Predmet C-44/16 P) ⁽¹⁾

(Žalba — Direktiva 2010/30/EU — Označivanje potrošnje energije uz pomoć oznaka i standardiziranih informacija o proizvodu — Delegirana uredba (EU) br. 665/2013 — Označivanje energetske učinkovitosti usisavača — Energetska učinkovitost — Metoda mjerenja — Granice delegirane nadležnosti — Iskrivljavanje dokaza — Obveza obrazlaganja Općeg suda)

(2017/C 239/13)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Žalitelj: Dyson Ltd (zastupnici: E. Batchelor i M. Healy, solicitors, F. Carlin, barrister, A. Patsa, advocate)

Druga stranka u postupku: Europska komisija (zastupnici: K. Herrmann i E. White, agenti)

Izreka

1. Ukida se presuda Općeg suda Europske unije od 11. studenoga 2015., Dyson/Komisija (T-544/13, EU:T:2015:836) u dijelu u kojem su njome odbijeni prvi dio prvog tužbenog razloga i treći tužbeni razlog.

2. Predmet se vraća Općem sudu Europske unije kako bi odlučio o prvom dijelu prvog tužbenog razloga i o trećem tužbenom razlogu.
3. O troškovima će se odlučiti naknadno.

⁽¹⁾ SL C 145, 25. 4. 2016.

Presuda Suda (četvrto vijeće) od 17. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Okresný súd Dunajská Streda – Slovačka) – ERGO Poist'ovňa, a.s. protiv Alžbete Barlíkove

(Predmet C-48/16) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Samozaposleni trgovački zastupnici — Direktiva 86/653/EEZ — Provizija trgovačkog zastupnika — Članak 11. — Djelomično neizvršenje ugovora sklopljenog između treće strane i nalogodavca — Posljedice u odnosu na proviziju — Pojam „razlog koji se može pripisati nalogodavcu”)

(2017/C 239/14)

Jezik postupka: slovački

Sud koji je uputio zahtjev

Okresný súd Dunajská Streda

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: ERGO Poist'ovňa, a.s.

Tuženik: Alžbeta Barlíková

Izreka

1. Članak 11. stavak 1. prvu alineju Direktive Vijeća 86/653/EZ od 18. prosinca 1986. o usklađivanju prava država članica u vezi samozaposlenih trgovačkih zastupnika treba tumačiti na način da se ne odnosi samo na slučaj potpunog neizvršenja ugovora između nalogodavca i treće strane nego i na slučaj djelomičnog neizvršenja tog ugovora, poput situacije u kojoj se ne dosegne određeni opseg prometa ili spomenuti ugovor ne traje predviđeno vrijeme.
2. Članak 11. stavke 2. i 3. Direktive 86/653 treba tumačiti na način da odredba ugovora o trgovačkom zastupanju prema kojoj zastupnik mora vratiti razmjerni dio svoje provizije u slučaju djelomičnog neizvršenja ugovora između nalogodavca i treće strane ne predstavlja „odstupanje na štetu trgovačkog zastupnika” u smislu tog članka 11. stavka 3., ako je dio provizije koji se mora vratiti razmjeran opsegu neizvršenja spomenutog ugovora i pod uvjetom da se razlog za to neizvršenje ne može pripisati nalogodavcu.
3. Članak 11. stavak 1. drugu alineju Direktive 86/653 treba tumačiti na način da se pojam „razlog koji se može pripisati nalogodavcu” ne odnosi samo na pravne razloge koji su izravno uzrokovali prestanak ugovora između nalogodavca i treće strane nego na sve pravne i činjenične okolnosti pripisive nalogodavcu zbog kojih taj ugovor nije izvršen.

⁽¹⁾ SL C 136, 18. 4. 2016.

Presuda Suda (deseto vijeće) od 11. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Hoge Raad der Nederlanden – Nizozemska) – The Shirtmakers BV protiv Staatssecretaris van Financiën

(Predmet C-59/16) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Carinska unija — Uredba (EEZ) br. 2913/92 — Carinski zakonik Zajednice — Članak 32. stavak 1. točka (e) podtočka i. — Carinska vrijednost — Transakcijska vrijednost — Određivanje — Pojam „trošak prijevoza”)

(2017/C 239/15)

Jezik postupka: nizozemski

Sud koji je uputio zahtjev

Hoge Raad der Nederlanden

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: The Shirtmakers BV

Tuženik: Staatssecretaris van Financiën

Izreka

Članak 32. stavak 1. točku (e) podtočku i. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice treba tumačiti na način da pojam „trošak prijevoza” u smislu te odredbe obuhvaća dodatak koji je otpremnik zaračunao uvozniku, a koji odgovara profitnoj marži i troškovima tog otpremnika za njegovu uslugu organizacije prijevoza uvezene robe na carinsko područje Unije

⁽¹⁾ SL C 145, 25. 4. 2016.

Presuda Suda (treće vijeće) od 18. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Tribunal de grande instance de Lyon – Francuska) – Jean-Philippe Lahorgue protiv Ordre des avocats du barreau de Lyon, Conseil national des barreaux „CNB”, Conseil des barreaux européens „CCBE”, Ordre des avocats du barreau de Luxembourg

(Predmet C-99/16) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Slobodno pružanje usluga — Direktiva 77/249/EEZ — Članak 4. — Obavljanje odvjetničke djelatnosti — Usmjerivač za spajanje na Virtualnu privatnu mrežu za odvjetnike (RPVA) — Usmjerivač „RPVA” — Odbijanje isporuke odvjetniku upisanom u komoru druge države članice — Diskriminatorna mjera)

(2017/C 239/16)

Jezik postupka: francuski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunal de grande instance de Lyon

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Jean-Philippe Lahorgue

Tuženici: Ordre des avocats du barreau de Lyon, Conseil national des barreaux „CNB”, Conseil des barreaux européens „CCBE”, Ordre des avocats du barreau de Luxembourg

uz sudjelovanje: javnog tužiteljstva

Izreka

Odbijanje nadležnih tijela jedne države članice da isporuče usmjerivač za spajanje na Virtualnu privatnu mrežu za odvjetnike odvjetniku uredno upisanom u komoru druge države članice samo zato što taj odvjetnik nije upisan u komoru u prvoj državi članici u kojoj želi obavljati svoje zanimanje u svojstvu slobodnog pružatelja usluga, u slučajevima u kojima obveza djelovanja zajedno s drugim odvjetnikom nije određena zakonom, predstavlja ograničenje slobode pružanja usluga u smislu članka 4. Direktive Vijeća 77/249/EEZ od 22. ožujka 1977. o olakšavanju učinkovitog ostvarivanja slobode pružanja odvjetničkih usluga u vezi s člankom 56. UFEU-a i člankom 57. stavkom 3. UFEU-a. Sud koji je uputio zahtjev dužan je provjeriti odgovara li takvo odbijanje, s obzirom na kontekst u kojem je dano, istinski ciljevima zaštite potrošača i dobrog sudovanja, kojima se može opravdati, i nisu li ograničenja koja iz njega proizlaze neproporcionalna s obzirom na te ciljeve

(¹) SL C 165, 10. 5. 2016.

Presuda Suda (osmo vijeće) od 11. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Krajowa Izba Odwoławcza – Poljska) – Archus sp. z o.o., Gama Jacek Lipik protiv Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A.

(Predmet C-131/16) (¹)

(Zahtjev za prethodnu odluku — Javna nabava — Direktiva 2004/17/EZ — Načela sklapanja ugovora — Članak 10. — Načelo jednakog postupanja prema ponuditeljima — Obveza naručitelja da od ponuditelja zatraže izmjene ili dopune ponude — Pravo naručitelja da u slučaju odbijanja zadrži bankarsku garanciju — Direktiva 92/13/EEZ — Članak 1. stavak 3. — Postupci preispitivanja — Odluka o dodjeli ugovora o javnoj nabavi — Isključenje ponuditelja — Tužba za poništenje — Pravni interes)

(2017/C 239/17)

Jezik postupka: poljski

Sud koji je uputio zahtjev

Krajowa Izba Odwoławcza

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: Archus sp. z o.o., Gama Jacek Lipik

Tuženik: Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A.

uz sudjelovanje: Digital-Center sp. z o.o.

Izreka

1. Načelo jednakog postupanja prema gospodarskim subjektima, utvrđeno u članku 10. Direktive 2004/17/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 31. ožujka 2004. o usklađivanju postupaka nabave subjekata koji djeluju u sektoru vodnog gospodarstva, energetskom i prometnom sektoru te sektoru poštanskih usluga, treba tumačiti na način da mu se protivi to da javni naručitelj u okviru javne nabave pozove ponuditelja da dostavi izjave ili dokumente zahtijevane u dokumentaciji za nadmetanje, a koji nisu bili dostavljeni u roku određenom za podnošenje ponuda. Taj se članak međutim ne protivi tomu da javni naručitelj pozove ponuditelja da pojašni ponudu ili ispravi očitu materijalnu pogrešku koju ona sadržava, pod uvjetom da je takav poziv upućen svim ponuditeljima u istoj situaciji, da se prema svim ponuditeljima postupi na jednak i pravedan način i da se to pojašnjenje odnosno ispravak ne mogu izjednačiti s podnošenjem nove ponude, što treba provjeriti sud koji je uputio zahtjev.

2. Direktivu Vijeća 92/13/EZ od 25. veljače 1992. o usklađivanju zakona i drugih propisa o primjeni pravila Zajednice u postupcima nabave subjekata koji djeluju u sektoru vodnoga gospodarstva, energetskom, prometnom i telekomunikacijskom sektoru, kako je izmijenjena Direktivom 2007/66/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 11. prosinca 2007., treba tumačiti na način da se, u situaciji poput one u glavnom postupku, u kojoj su u postupku javne nabave podnesene dvije ponude i u kojoj je javni naručitelj donio dvije istodobne odluke od kojih se jedna odnosi na odbijanje ponude jednog ponuditelja, a druga na dodjelu ugovora drugome, odbijenom ponuditelju koji je podnio pravno sredstvo protiv tih dviju odluka mora omogućiti da zatraži isključenje ponude uspješnog ponuditelja jer pojam „određeni ugovor” u smislu članka 1. stavka 3. Direktive 92/13, kako je izmijenjena Direktivom 2007/66, može, ovisno o slučaju, obuhvaćati eventualno pokretanje novog postupka javne nabave.

⁽¹⁾ SL C 211, 13. 6. 2016.

Presuda Suda (peto vijeće) od 18. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputila Curtea de Apel Craiova, Rumunjska) – Fondul Proprietatea SA protiv Complexul Energetic Oltenia SA

(Predmet C-150/16) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Državne potpore — Tražbina društva u kojem većinu kapitala drži Rumunjska Država prema društvu u kojem je ta država jedini dioničar — Zamjena ispunjenja — Pojam „državna potpora” — Obveza obavještanja Europske komisije)

(2017/C 239/18)

Jezik postupka: rumunjski

Sud koji je uputio zahtjev

Curtea de Apel Craiova

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Fondul Proprietatea SA

Tuženik: Complexul Energetic Oltenia SA

Izreka

1. U okolnostima poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku odluka društva u kojem većinski udio drži država članica, kojom radi namirenja tražbine prihvaća zamjenu ispunjenja prijenosom imovine u vlasništvu drugog društva u kojem je ta država članica jedini dioničar i predviđa isplatu novčanog iznosa koji odgovara razlici između procijenjene vrijednosti te imovine i visine navedene tražbine, može činiti državnu potporu u smislu članka 107. UFEU-a ako:

- ta odluka čini prednost izravno ili neizravno dodijeljenju putem državnih sredstava i ako se može pripisati državi,
- poduzetnik koji je korisnik potpore od privatnog vjerovnika ne bi primio usporedive olakšice i
- navedena odluka može utjecati na trgovinu među državama članicama i narušiti tržišno natjecanje.

Na nacionalnim je sudovima da provjere jesu li te pretpostavke ispunjene.

2. Ako nacionalni sud odluku društva u kojem većinski udio drži država članica, kojom to društvo radi namirenja tražbine prihvaća zamjenu ispunjenja prijenosom imovine u vlasništvu drugog društva u kojem je navedena država članica jedini dioničar i predviđa isplatu novčanog iznosa koji odgovara razlici između procijenjene vrijednosti te imovine i visine navedene tražbine, kvalificira kao državnu potporu, tijela te države članice dužna su obavijestiti Komisiju o toj potpori prije njezine provedbe, u skladu s člankom 108. stavkom 3. UFEU-a.

⁽¹⁾ SL C 200, 6. 6. 2016.

Presuda Suda (osmo vijeće) od 18. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputila Augstākā tiesa – Latvija) – „Latvijas dzelzceļš” VAS protiv Valsts ieņēmumu dienests

(Predmet C-154/16) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Carinski zakonik Zajednice — Uredba (EZZ) br. 2913/92 — Članak 94. stavak 1. i članak 96. — Postupak vanjskog provoza Zajednice — Odgovornost glavnog obveznika — Članci 203. i 204. i članak 206. stavak 1. — Nastanak carinskog duga — Izuzimanje ispod carinskog nadzora — Neispunjenje jedne od obveza koje proizlaze iz uporabe carinskog postupka — Potpuno uništenje ili nepovratni gubitak robe kao posljedica stvarne naravi same robe ili nepredvidivih okolnosti ili više sile — Članak 213. — Solidarno plaćanje carinskog duga — Direktiva 2006/112/EZ — Porez na dodanu vrijednost (PDV) — Članak 2. stavak 1. i članci 70. i 71. — Oporezivi događaj i obveza obračuna poreza — Članci 201., 202. i 205. — Osobe koje su dužne platiti porez — Utvrđenje manjka tereta od strane odredišne carinarnice — Nepravilno zatvoren ili oštećen uređaj za istovar vagona-cisterne)

(2017/C 239/19)

Jezik postupka: latvijski

Sud koji je uputio zahtjev

Augstākā tiesa

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: „Latvijas dzelzceļš” VAS

Tuženik: Valsts ieņēmumu dienests

Izreka

1. Članak 203. stavak 1. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice, kako je izmijenjena Uredbom (EZ) br. 648/2005 Europskog parlamenta i Vijeća od 13. travnja 2005., treba tumačiti na način da se ta odredba ne primjenjuje ako ukupni obujam robe stavljen u postupak vanjskog provoza Zajednice nije bio podnesen odredišnoj carinarnici predviđenoj u okviru tog postupka zbog potpunog uništenja ili nepovratnog gubitka dijela te robe, koji su u dovoljnoj mjeri dokazani.
2. Članak 204. stavak 1. točku (a) Uredbe br. 2913/92, kako je izmijenjena Uredbom br. 648/2005, valja tumačiti na način da, ako ukupni obujam robe stavljen u postupak vanjskog provoza Zajednice nije bio podnesen odredišnoj carinarnici predviđenoj u okviru tog postupka zbog potpunog uništenja ili nepovratnog gubitka dijela te robe koji su u dovoljnoj mjeri dokazani, zbog te situacije, koja predstavlja neizvršenje jedne od obveza vezanih uz postupak vanjskog provoza Zajednice, to jest obveze podnošenja robe odredišnoj carinarnici u nepromijenjenom stanju, nastaje uvozni carinski dug za dio robe koji nije podnesen toj carinarnici. Zadaća je nacionalnog suda da provjeri ispunjava li u predmetnom slučaju okolnost poput oštećenja uređaja za istovar kriterije koji su svojstveni pojmovima „viša sila” i „nepredvidive okolnosti”, u smislu članka 206. stavka 1. Uredbe 2913/92, kako je izmijenjena Uredbom 648/2005, odnosno je li se ona pokazala neuobičajenom i vanjskom za gospodarskog subjekta koji djeluje u području prijevoza tekućih tvari i nije li se njezine posljedice moglo izbjeći unatoč svoj upotrijebljenoj dužnoj pažnji. Taj sud u okviru te provjere mora osobito uzeti u obzir to jesu li gospodarski subjekti poput glavnog obveznika i prijevoznika postupali u skladu važećim pravilima i zahtjevima koji se odnose na tehničko stanje cisterni i sigurnost prijevoza tekućih tvari poput otapala.
3. Članak 2. stavak 1. točku (d) i članke 70. i 71. Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost valja tumačiti na način da se za dio robe koja je stavljena u postupak vanjskog provoza Zajednice, a koji je potpuno uništen ili nepovratno izgubljen, ne mora platiti PDV.

4. Zajedničke odredbe članka 96. stavka 1. točke (a), članka 204. stavka 1. točke (a) i članka 204. stavka 3. Uredbe br. 2913/92, kako je izmijenjena Uredbom br. 648/2005, treba tumačiti na način da je glavni obveznik dužan platiti carinski dug koji proizlazi iz stavljanja robe u postupak vanjskog provoza Zajednice iako prijevoznik nije poštovao obveze koje ima na temelju članka 96. stavka 2. tog zakonika, osobito onu da u propisanom roku preda tu robu određenoj carinarnici u nepromijenjenom stanju.
5. Članak 96. stavak 1. točku (a), članak 96. stavak 2., članak 204. stavak 1. točku (a), članak 204. stavak 3. i članak 213. Uredbe br. 2913/92, kako je izmijenjena Uredbom 648/2005, valja tumačiti na način da carinsko tijelo države članice nije obvezno prijevoznika, za kojeg valja smatrati da je uz glavnog obveznika dužan platiti carinski dug, smatrati solidarno odgovornim za plaćanje tog duga.

⁽¹⁾ SL C 191, 30. 5. 2016.

**Presuda Suda (osmo vijeće) od 11. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio
Rechtbank Noord-Nederland – Pays-Bas) – Bas Jacob Adriaan Krijgsman protiv Surinaamse
Luchtvaart Maatschappij NV**

(Predmet C-302/16) ⁽¹⁾

**(Zahtjev za prethodnu odluku — Zračni prijevoz — Uredba (EZ) br. 261/2004 — Članak 5. stavak 1.
točka (c) — Naknada štete i pomoć putnicima u slučaju otkazivanja leta — Oslobađanje od obveze
naknade štete — Ugovor o prijevozu sklopljen uz posredovanje putničke agencije koja djeluje na
internetu — Zračni prijevoznik koji je pravodobno obavijestio putničku agenciju o promjeni rasporeda
leta — Putnička agencija koja je navedenu informaciju proslijedila putniku elektroničkom poštom deset
dana prije leta)**

(2017/C 239/20)

Jezik postupka: nizozemski

Sud koji je uputio zahtjev

Rechtbank Noord-Nederland

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Bas Jacob Adriaan Krijgsman

Tuženik: Surinaamse Luchtvaart Maatschappij NV

Izreka

Članak 5. stavak 1. točku (c) i članak 7. Uredbe (EZ) br. 261/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. veljače 2004. o utvrđivanju općih pravila odštete i pomoći putnicima u slučaju uskraćenog ukrcanja i otkazivanja ili dužeg kašnjenja leta u polasku te o stavljanju izvan snage Uredbe (EEZ) br. 295/91 treba tumačiti na način da je stvarni zračni prijevoznik dužan naknaditi štetu u skladu s tim odredbama u slučaju otkazivanja leta o kojem putnik nije obaviješten najmanje dva tjedna prije predviđenog vremena polaska, uključujući i onda kada je taj prijevoznik o spomenutom otkazivanju pravodobno obavijestio putničku agenciju posredstvom koje je sklopljen ugovor o prijevozu s dotičnim putnikom, ali ona potom nije proslijedila tu obavijest u navedenom roku.

⁽¹⁾ SL C 326, 5. 9. 2016.

Presuda Suda (šesto vijeće) od 17. svibnja 2017. – Portugalska Republika protiv Europske komisije**(Predmet C-337/16 P) ⁽¹⁾****(Žalba — EFJP i EPFRR — Provedbena odluka Europske komisije — Dostava adresatu — Naknadni ispravak formata za tiskanje priloga — Objava odluke u Službenom listu Europske unije — Rok za tužbu — Dan od kojega rok počinje teći — Nepravodobnost — Nedopuštenost)**

(2017/C 239/21)

Jezik postupka: portugalski

Stranke

Žalitelj: Portugalska Republika (zastupnici: L. Inez Fernandes, M. Figueiredo, J. Saraiva de Almeida i P. Estêvão, agenti)

Druga stranka u postupku: Europska komisija (zastupnici: D. Triantafyllou i M. França, agenti)

Izreka

1. Žalba se odbija.
2. Portugalskoj Republici nalaže se snošenje troškova.

⁽¹⁾ SL C 326, 5. 9. 2016.

Presuda Suda (šesto vijeće) od 17. svibnja 2017. – Portugalska Republika protiv Europske komisije**(Predmet C-339/16 P) ⁽¹⁾****(Žalba — EFJP i EPFRR — Provedbena odluka Europske komisije — Dostava adresatu — Naknadni ispravak formata za tiskanje priloga — Objava odluke u Službenom listu Europske unije — Rok za tužbu — Dan od kojega rok počinje teći — Nepravodobnost — Nedopuštenost)**

(2017/C 239/22)

Jezik postupka: portugalski

Stranke

Žalitelj: Portugalska Republika (zastupnici: L. Inez Fernandes, M. Figueiredo, J. Saraiva de Almeida i P. Estêvão, agenti)

Druga stranka u postupku: Europska komisija (zastupnici: D. Triantafyllou i M. França, agenti)

Izreka

1. Žalba se odbija.
2. Portugalskoj Republici nalaže se snošenje troškova.

⁽¹⁾ SL C 326, 5. 9. 2016.

Presuda Suda (šesto vijeće) od 17. svibnja 2017. – Portugalska Republika protiv Europske komisije**(Predmet C-339/16 P) ⁽¹⁾****(Žalba — EFJP i EPFRR — Provedbena odluka Europske komisije — Dostava adresatu — Naknadni ispravak formata za tiskanje priloga — Objava odluke u Službenom listu Europske unije — Rok za tužbu — Dan od kojega rok počinje teći — Nepravodobnost — Nedopuštenost)**

(2017/C 239/23)

Jezik postupka: portugalski

Stranke

Žalitelj Portugalska Republika (zastupnici: L. Inez Fernandes, M. Figueiredo, J. Saraiva de Almeida i P. Estêvão, agenti)

Druga stranka u postupku: Europska komisija (zastupnici: D. Triantafyllou i M. França, agenti)

Izreka

1. Žalba se odbija.
2. Portugalskoj Republici nalaže se snošenje troškova.

⁽¹⁾ SL C 326, 5. 9. 2016.

Presuda Suda (prvo vijeće) od 17. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Conseil d'État – Francuska) – Association française des entreprises protiv Ministre des finances et des comptes publics**(Predmet C-365/16) ⁽¹⁾****(Zahtjev za prethodnu odluku — Zajednički sustav oporezivanja koji se primjenjuje na matična društva i društva kćeri iz različitih država članica — Direktiva 2011/96/EU — Sprečavanje dvostrukog oporezivanja — Dodatni doprinos od 3 % na porez na dobit pravnih osoba)**

(2017/C 239/24)

Jezik postupka: francuski

Sud koji je uputio zahtjev

Conseil d'État

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: Association française des entreprises privées (AFEP), Axa, Compagnie générale des établissements Michelin, Danone, ENGIE, anciennement GDF Suez, Eutelsat Communications, LVMH Moët Hennessy-Louis Vuitton SA, Orange SA, Sanofi SA, Suez Environnement Company, Technip, Total SA, Vivendi, Eurazeo, Safran, Scor SE, Unibail-Rodamco SE, Zodiac Aerospace

Tuženik: Ministre des finances et des comptes publics

Izreka

Članak 4. stavak 1. točku (a) Direktive Vijeća 2011/96/EU od 30. studenoga 2011. o zajedničkom sustavu oporezivanja koji se primjenjuje na matična društva i društva kćeri iz različitih država članica, kako je izmijenjena Direktivom Vijeća 2014/86/EU od 8. srpnja 2014., treba tumačiti na način da mu se protivi porezna mjera koju propisuje država članica matičnog društva kao što je ona o kojoj je riječ u glavnom postupku, kojom je predviđeno ubiranje poreza kada matično društvo raspodjeljuje dividende i čiju poreznu osnovicu čini iznos raspodijeljenih dividendi, uključujući one koje proizlaze od društava kćeri nerezidenata tog društva.

(¹) SL C 335, 12. 9.2016.

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 23. studenoga 2016. uputio Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia (Italija) – Emmea Srl, Commercial Hub Srl protiv Comune di Siracusa i dr.

(Predmet C-595/16)

(2017/C 239/25)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Emmea Srl, Commercial Hub Srl

Tuženici: Comune di Siracusa, Assessorato delle Attività Produttive per la Regione Siciliana, Libero Consorzio Comunale – prije Provincia di Siracusa, Camera di Commercio di Siracusa

Rješenjem od 27. travnja 2017. Sud (deseto vijeće) proglasio je da je zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Tribunale amministrativo regionale per la Sicilia rješenjem od 20. listopada 2016. očito nedopušten.

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 1. veljače 2017. uputio Consiglio di Stato (Italija) – Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato protiv Wind Telecomunicazioni SpA

(Predmet C-54/17)

(2017/C 239/26)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Consiglio di Stato

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Druga strana u postupku: Wind Telecomunicazioni SpA

Prethodna pitanja (¹)

1. Protivi li se člancima 8. i 9. Direktive 2005/29/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2005. (²) tumačenje odgovarajućih odredbi nacionalnog provedbenog propisa (koje se sastoje od članaka 24. i 25. Zakonika o zaštiti potrošača) u skladu s kojima se postupanje telekomunikacijskog operatera koje se sastoji od nenavođenja informacija o prethodnoj ugradnji na SIM karticu određenih telekomunikacijskih usluga (npr. usluga govorne pošte ili korištenja interneta), i to osobito u slučaju u kojem se istom telekomunikacijskom operateru ne pripisuje nikakvo drugo i različito materijalno postupanje, može kvalificirati kao „nedopušteni utjecaj” i, stoga, kao „agresivna poslovna praksa” koja može „znatno” ograničiti slobodu izbora ili ponašanje prosječnog potrošača?

2. Može li se točka 29. Priloga I. Direktivi 2005/29/CE [...] tumačiti na način da postoji „prodaja po inerciji” kada operater mobilne telefonije od svojeg klijenta zahtijeva plaćanje naknade za usluge govorne pošte ili korištenja interneta u situaciji koju obilježavaju slijedeći elementi:
- telekomunikacijski operater prilikom sklapanja ugovora o korištenju usluga mobilne telefonije nije pravilno informirao potrošača o tome da su usluge govorne pošte i korištenja interneta prethodno ugrađene na SIM karticu, što ima za posljedicu to da sam potrošač potencijalno može koristiti navedene usluge bez *ad hoc* podešavanja (*setting*);
 - kako bi stvarno koristio takve usluge, potrošač mora u svakom slučaju izvršiti određene radnje koje su u tu svrhu nužne (npr. utipkati broj govorne pošte ili aktivirati funkcije koje omogućuju korištenje interneta);
 - nema nikakvog prigovora u odnosu na tehničke i operativne mehanizme putem kojih potrošač konkretno koristi usluge, u odnosu na informacije vezane uz te mehanizme kao ni u odnosu na cijenu samih usluga, već se operatoru pripisuje isključivo spomenuto nenaovođenje informacije koja se odnosi na prethodnu ugradnju usluga na SIM karticu?
3. Protivi li se cilju „opće” Direktive br. 2005/29/EZ, kao „sigurnosnoj mreži” za zaštitu potrošača, kao i uvodnoj izjavi 10. i članku 3. stavku 4. iste direktive br. 2005/29/EZ, nacionalni propis koji ocjenu poštovanja posebnih obveza predviđenih u sektorskoj direktivi br. 2002/22/EZ ⁽³⁾ o zaštiti korisnika vezuje uz područje primjene opće Direktive br. 2005/29/EZ o nepravilnoj poslovnoj praksi, isključujući, slijedom toga, djelovanje tijela nadležnog za suzbijanje povrede sektorske direktive u svim slučajevima u kojima bi se tom povredom također mogli ispuniti kriteriji nepravilne/nepoštene poslove prakse?
4. Treba li načelo *lex specialis* iz članka 3. stavka 4. Direktive br. 2005/29/EZ shvatiti kao načelo kojim se uređuju odnosi između zakonodavstava (opće i sektorsko zakonodavstvo) ili odnosi između pravnih pravila (opća i posebna pravna pravila) ili pak odnosi između tijela odgovornih za uređenje i nadzor nad sektorima o kojima je riječ?
5. Može li se smatrati da je riječ o pojmu „proturječe” iz članka 3. stavka 4. Direktive br. 2005/29/EZ samo u slučaju radikalne suprotnosti između odredaba propisa o nepravilnoj poslovnoj praksi i drugih odredbi europskog sekundarnog prava kojima se uređuju posebni sektorski aspekti poslovne prakse, ili je dovoljno da odredbe o kojima je riječ propisuju uređenje koje je različito od zakonodavstva o nepravilnoj poslovnoj praksi u vezi s posebnostima sektora, tako da uzrokuje sukob pravnih pravila (*Normenkollision*) u vezi s istim konkretnim slučajem?
6. Odnosi li se pojam pravila Zajednice iz članka 3. stavka 4. Direktive br. 2005/29/EZ samo na odredbe sadržane u europskim uredbama i direktivama te na pravila njihova izravnog prenošenja ili on uključuje i zakonske odredbe i odredbe drugih propisa o provedbi načela europskog prava?
7. Protivi li se načelu *lex specialis* iz uvodne izjave 10. i članka 3. stavka 4. Direktive 2005/29/EZ, člancima 20. i 21. Direktive 2002/22/EZ kao i člancima 3. i 4. Direktive 2002/21/EZ ⁽⁴⁾ tumačenje odgovarajućih odredbi nacionalnog provedbenog propisa prema kojima se smatra da se – svaki put kada se u reguliranom sektoru koji uključuje pravni režim sektorske „zaštite potrošača”, u kojem sektorska tijela imaju regulatorne ovlasti i ovlasti sankcioniranja, utvrdi postupanje koje se može podvesti pod pojam „agresivne prakse” u smislu članaka 8. i 9. Direktive 2005/29/EZ ili prakse koja se „u svim okolnostima smatra agresivnom” u smislu Priloga I. Direktivi 2005/29/EZ – uvijek treba primijeniti opći propis o nepoštenoj praksi, i to i onda kada postoji sektorski propis koji je donesen radi zaštite potrošača i temelji se na odredbama prava Unije, koji u potpunosti uređuje istu „agresivnu praksu” i praksu koja se „u svim okolnostima smatra agresivnom” ili, u svakom slučaju, istu „nepravilnu praksu”?

⁽¹⁾ Napomena: primijenjen je redoslijed brojanog označavanja pitanja koji se razlikuje od onog korištenog u odluci kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku u kojoj su postojale dvije grupe pitanja koja nisu bila uzastopno brojčano označena.

⁽²⁾ Direktiva 2005/29/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2005. o nepoštenoj poslovnoj praksi poslovnog subjekta u odnosu prema potrošaču na unutarnjem tržištu i o izmjeni Direktive Vijeća 84/450/EEZ, direktiva 97/7/EZ, 98/27/EZ i 2002/65/EZ Europskog parlamenta i Vijeća, kao i Uredbe (EZ) br. 2006/2004 Europskog parlamenta i Vijeća („Direktiva o nepoštenoj poslovnoj praksi”) (SL 2005., L 149, str. 22.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 8., str. 101.)

⁽³⁾ Direktiva 2002/22/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 7. ožujka 2002. o univerzalnoj usluzi i pravima korisnika u vezi s elektroničkim komunikacijskim mrežama i uslugama (Direktiva o univerzalnoj usluzi) (SL 2002., L 108, str. 51.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 50., str. 3.)

⁽⁴⁾ Direktiva 2002/21/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 7. ožujka 2002. o zajedničkom regulatornom okviru za elektroničke komunikacijske mreže i usluge (Okvirna direktiva) (SL 2002., L 108, str. 33.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 49., str. 25.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 1. veljače 2017. uputio Consiglio di Stato (Italija) – Autorità
Garante della Concorrenza e del Mercato protiv Vodafone Omnitel NV**

(Predmet C-55/17)

(2017/C 239/27)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Consiglio di Stato

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Druga strana u postupku: Vodafone Omnitel NV

Prethodna pitanja ⁽¹⁾

1. Protivi li se člancima 8. i 9. Direktive 2005/29/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2005. ⁽²⁾ tumačenje odgovarajućih odredbi nacionalnog provedbenog propisa (koje se sastoje od članaka 24. i 25. Zakonika o zaštiti potrošača) u skladu s kojima se postupanje telekomunikacijskog operatera koje se sastoji od nenavodenja informacija o prethodnoj ugradnji na SIM karticu određenih telekomunikacijskih usluga (npr. usluga govorne pošte ili korištenja interneta), i to osobito u slučaju u kojem se istom telekomunikacijskom operateru ne pripisuje nikakvo drugo i različito materijalno postupanje, može kvalificirati kao „nedopušteni utjecaj” i, stoga, kao „agresivna poslovna praksa” koja može „znatno” ograničiti slobodu izbora ili ponašanje prosječnog potrošača?
2. Može li se točka 29. Priloga I. Direktivi 2005/29/CE [...] tumačiti na način da postoji „prodaja po inerciji” kada operater mobilne telefonije od svojeg klijenta zahtijeva plaćanje naknade za usluge govorne pošte ili korištenja interneta u situaciji koju obilježavaju slijedeći elementi:
 - telekomunikacijski operater prilikom sklapanja ugovora o korištenju usluga mobilne telefonije nije pravilno informirao potrošača o tome da su usluge govorne pošte i korištenja interneta prethodno ugrađene na SIM karticu, što ima za posljedicu to da sam potrošač potencijalno može koristiti navedene usluge bez *ad hoc* podešavanja (*setting*);
 - kako bi stvarno koristio takve usluge, potrošač mora u svakom slučaju izvršiti određene radnje koje su u tu svrhu nužne (npr. utipkati broj govorne pošte ili aktivirati funkcije koje omogućuju korištenje interneta);
 - nema nikakvog prigovora u odnosu na tehničke i operativne mehanizme putem kojih potrošač konkretno koristi usluge, u odnosu na informacije vezane uz te mehanizme kao ni u odnosu na cijenu samih usluga, već se operatoru pripisuje isključivo spomenuto nenavodenje informacije koja se odnosi na prethodnu ugradnju usluga na SIM karticu?
3. Protivi li se cilju „opće” Direktive br. 2005/29/EZ, kao „sigurnosnoj mreži” za zaštitu potrošača, kao i uvodnoj izjavi 10. i članku 3. stavku 4. iste direktive br. 2005/29/EZ, nacionalni propis koji ocjenu poštovanja posebnih obveza predviđenih u sektorskoj direktivi br. 2002/22/EZ ⁽³⁾ o zaštiti korisnika vezuje uz područje primjene opće Direktive br. 2005/29/EZ o nepravilnoj poslovnoj praksi, isključujući, slijedom toga, djelovanje tijela nadležnog za suzbijanje povrede sektorske direktive u svim slučajevima u kojima bi se tom povredom također mogli ispuniti kriteriji nepravilne/nepoštene poslove prakse?
4. Treba li načelo *lex specialis* iz članka 3. stavka 4. Direktive br. 2005/29/EZ shvatiti kao načelo kojim se uređuju odnosi između zakonodavstava (opće i sektorsko zakonodavstvo) ili odnosi između pravnih pravila (opća i posebna pravna pravila) ili pak odnosi između tijela odgovornih za uređenje i nadzor nad sektorima o kojima je riječ?
5. Može li se smatrati da je riječ o pojmu „proturječje” iz članka 3. stavka 4. Direktive br. 2005/29/EZ samo u slučaju radikalne suprotnosti između odredaba propisa o nepravilnoj poslovnoj praksi i drugih odredbi europskog sekundarnog prava kojima se uređuju posebni sektorski aspekti poslovne prakse, ili je dovoljno da odredbe o kojima je riječ propisuju uređenje koje je različito od zakonodavstva o nepravilnoj poslovnoj praksi u vezi s posebnostima sektora, tako da uzrokuje sukob pravnih pravila (*Normenkollision*) u vezi s istim konkretnim slučajem?

6. Odnosi li se pojam pravila Zajednice iz članka 3. stavka 4. Direktive br. 2005/29/EZ samo na odredbe sadržane u europskim uredbama i direktivama te na pravila njihova izravnog prenošenja ili on uključuje i zakonske odredbe i odredbe drugih propisa o provedbi načela europskog prava?
7. Protivi li se načelu *lex specialis* iz uvodne izjave 10. i članka 3. stavka 4. Direktive 2005/29/EZ, člancima 20. i 21. Direktive 2002/22/EZ kao i člancima 3. i 4. Direktive 2002/21/EZ ⁽⁴⁾ tumačenje odgovarajućih odredbi nacionalnog provedbenog propisa prema kojima se smatra da se – svaki put kada se u reguliranom sektoru koji uključuje pravni režim sektorske „zaštite potrošača”, u kojem sektorska tijela imaju regulatorne ovlasti i ovlasti sankcioniranja, utvrdi postupanje koje se može podvesti pod pojam „agresivne prakse” u smislu članaka 8. i 9. Direktive 2005/29/EZ ili prakse koja se „u svim okolnostima smatra agresivnom” u smislu Priloga I. Direktivi 2005/29/EZ – uvijek treba primijeniti opći propis o nepoštenoj praksi, i to i onda kada postoji sektorski propis koji je donesen radi zaštite potrošača i temelji se na odredbama prava Unije, koji u potpunosti uređuje istu „agresivnu praksu” i praksu koja se „u svim okolnostima smatra agresivnom” ili, u svakom slučaju, istu „nepravilnu praksu”?

⁽¹⁾ Napomena: primijenjen je redoslijed brojanog označavanja pitanja koji se razlikuje od onog korištenog u odluci kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku u kojoj su postojale dvije grupe pitanja koja nisu bila uzastopno brojčano označena.

⁽²⁾ Direktiva 2005/29/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2005. o nepoštenoj poslovnoj praksi poslovnog subjekta u odnosu prema potrošaču na unutarnjem tržištu i o izmjeni Direktive Vijeća 84/450/EEZ, direktiva 97/7/EZ, 98/27/EZ i 2002/65/EZ Europskog parlamenta i Vijeća, kao i Uredbe (EZ) br. 2006/2004 Europskog parlamenta i Vijeća („Direktiva o nepoštenoj poslovnoj praksi”) (SL 2005., L 149, str. 22.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 8., str. 101.)

⁽³⁾ Direktiva 2002/22/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 7. ožujka 2002. o univerzalnoj usluzi i pravima korisnika u vezi s elektroničkim komunikacijskim mrežama i uslugama (Direktiva o univerzalnoj usluzi) (SL 2002., L 108, str. 51.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 50., str. 3.)

⁽⁴⁾ Direktiva 2002/21/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 7. ožujka 2002. o zajedničkom regulatornom okviru za elektroničke komunikacijske mreže i usluge (Okvirna direktiva) (SL 2002., L 108, str. 33.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 49., str. 25.)

Žalba koju je 30 ožujka podnijela Republika Poljska protiv presude Općeg suda (deveto vijeće) od 19. siječnja 2017. u predmetu T-701/15, Stock Polska protiv EUIPO-a – Lass & Steffen (LUBELSKA)

(Predmet C-162/17 P)

(2017/C 239/28)

Jezik postupka: poljski

Stranke

Žalitelj: Republika Poljska (zastupnik: Bogusław Majczyna)

Druga stranka u postupku: Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO)

Žalbeni zahtjev

Žalitelj od Suda zahtijeva da:

- u cijelosti ukine presudu Općeg suda (deveto vijeće) od 19. siječnja 2017., Stock Polska/EUIPO – Lass & Steffen (LUBELSKA), T-701/15;
- vrati predmet Općem sudu na ponovno odlučivanje;
- naloži svakoj stranki snošenje vlastitih troškova.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

Republika Poljska zahtijeva da se u cijelosti poništi presuda Općeg suda (deveto vijeće) od 19. siječnja 2017., Stock Polska/EUIPO – Lass & Steffen (LUBELSKA), T-701/15 i predmet vrati tom sudu na ponovno odlučivanje.

Opći je sud pobijanom presudom odbio tužbu društva Stock Polska z o.o., sa sjedištem u Lublinu, protiv odluke žalbenog vijeće Ureda za usklađivanje na unutarnjem tržištu (OHIM, koji se nakon promjene naziva sada naziva Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo – EUIPO) od 24. rujna 2015. u predmetu R 1788/2014-5, kojom je potvrđena odluka EUIPO-a od 14. svibnja 2014. o odbijanju registracije žiga Europske unije koju je zatražilo društvo Stock Polska z o.o.

Presudom Općeg suda i odlukom EUIPO-a koja joj je prethodila odbijena je registracija žiga „Lubelska” zbog njegove sličnosti sa žigom „Lubeca”, na temelju koje postoji vjerojatnost dovođenja u zabludu javnosti u Njemačkoj, gdje raniji žig „Lubeca” uživa zaštitu, u pogledu podrijetla proizvoda označenih tim žigom, u skladu s člankom 8. stavkom 1. točkom (b) Uredbe Vijeća (EU) br. 207/2009 od 26. veljače 2009. o žigu Europske unije.

Republika Poljska protiv pobijane presude iznosi sljedeće žalbene razloge:

1. Povreda članka 8. stavka 1. točke (b) Uredbe Vijeća (EZ) br. 207/2009 od 26. veljače 2009. o žigu Europske unije ⁽¹⁾, jer nije provedena sveobuhvatna ocjena postojanja vjerojatnosti dovođenja u zabludu na temelju cjelokupnog dojma, uzimajući u obzir njihove razlikovne i dominantne elemente, osobito s obzirom na to da je ocjena sličnosti znaka i ranijeg žiga neosnovano ograničena na jedan element tog znaka (verbalni element).

Opći sud počinio je pogrešku prihvativši da se prilikom ocjene sličnosti dvaju žigova uzme u obzir samo jedan element složenog žiga (verbalni element) i usporedi s drugim žigom, pri čemu je iz te ocjene isključen figurativni element, a da nije prethodno utvrđeno da je verbalni element dominantan, a figurativni beznačajan. Opći sud samo je utvrdio da figurativni element ima slab razlikovni karakter, pri čemu nije uzeo u obzir da to što taj element znaka ima slabi razlikovni karakter ne mora značiti da taj element nije dominantan.

2. Povreda članka 8. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009 i načela jednakog postupanja, dobre uprave i pravne sigurnosti, jer se nije uzela u obzir činjenica da je EUIPO odstupio od svoje prethodne prakse odlučivanja utvrđene u svojim smjernicama i da je, slijedom toga, prihvaćena odluka koja je protivna takvoj praksi.

Opći sud nije uzeo u obzir činjenicu da je EUIPO odstupio od svoje prethodne prakse odlučivanja, utvrđene u spomenutim smjernicama, u pogledu primjene članka 8. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009, pri čemu nisu postojale posebne okolnosti koje bi opravdale to odstupanje.

3. Povreda članka 8. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009, jer su prilikom ocjene postojanja vjerojatnosti dovođenja u zabludu kao istinite prihvaćene činjenice koje nisu općepoznate, dok su općepoznate, bitne činjenice zanemarene, što je dovelo do iskrivljenja činjenica i dokaza, osobito jer:

(a) je kao općepoznata prihvaćena činjenica da prosječni njemački potrošač ne zna značenje naziva „Lubeca”, s obzirom na to da stupanj poznavanja latinskih naziva gradova (poput Lubece) nije povezan sa stupnjem znanja latinskog kao takvog, i da konzumenti alkoholnih pića pridaju veliko značenje zemljopisnom podrijetlu tih pića,

(b) je kao općepoznata prihvaćena činjenica da se figurativni element u obliku krune uobičajeno koristi na etiketama alkoholnih pića.

4. Povreda obveze obrazlaganja prilikom primjene članka 8. stavka 1. točke (a) Uredbe br. 207/2009, jer

(a) nije bilo navedeno koji je element znaka Opći sud smatrao dominantnim,

(b) nisu navedene okolnosti na kojima se temelji tvrdnja da prosječnom njemačkom potrošaču nije poznato značenje riječi „Lubeca”.

⁽¹⁾ SL 2009., L 78, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 226.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 13. travnja 2017. uputio Oberster Gerichtshof (Austrija) –
Bundeskammer für Arbeiter und Angestellte protiv ING-DiBa Direktbank Austria Niederlassung der
ING-DiBa AG**

(Predmet C-191/17)

(2017/C 239/29)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Oberster Gerichtshof

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Bundeskammer für Arbeiter und Angestellte

Tuženik: ING-DiBa Direktbank Austria Niederlassung der ING-DiBa AG

Prethodno pitanje

Treba li članak 4. točku 14. Direktive 2007/64/EZ o platnim uslugama na unutarnjem tržištu (Direktiva o platnim uslugama) ⁽¹⁾ tumačiti na način da internetski štedni račun s kojim klijent (s dospijećem u istom danu i bez posebnog sudjelovanja banke) uporabom telebankarstva može izvršavati pologe i podizanja s referentnog računa (tekući račun u Austriji) koji glasi na njegovo ime ulazi u pojam „račun za plaćanje” (članak 4. točka 14.) i stoga je obuhvaćen područjem primjene te direktive?

⁽¹⁾ Direktiva 2007/64/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 13. studenoga 2007. o platnim uslugama na unutarnjem tržištu i o izmjeni direktiva 97/7/EZ, 2002/65/EZ, 2005/60/EZ i 2006/48/EZ te stavljanju izvan snage Direktive 97/5/EZ (SL 2007., L 319, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 10., svezak 2., str. 172.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 25. travnja 2017. uputio Rechtbank Den Haag, zittingsplaats
Amsterdam (Nizozemska) – X protiv Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie**

(Predmet C-213/17)

(2017/C 239/30)

Jezik postupka: nizozemski

Sud koji je uputio zahtjev

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: X

Tuženik: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 23. stavak 3. Dublinske uredbe ⁽¹⁾ tumačiti na način da je Italija postala država članica koja je odgovorna za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je tužitelj 23. listopada 2014. podnio u toj državi, iako je Nizozemska država članica koja u prvom redu bila odgovorna zbog zahtjeva za međunarodnu zaštitu u smislu članka 2. točke (d) te uredbe koji su prethodno podneseni u toj državi, od kojih se posljednji u ovom trenutku još uvijek razmatra u Nizozemskoj, jer odjel za upravno pravo Raada van State (Državno vijeće, Nizozemska) još nije odlučio o žalbi koju je tužitelj podnio protiv odluke AWB 14/13866 rechtbanka [Den Haag, zittingsplaats Middelburg] od 7. srpnja 2014.?

2. Proizlazi li iz članka 18. stavka 2. Dublinske uredbe da su nizozemska tijela nakon podnošenja zahtjeva za ponovni prihvrat od 5. ožujka 2015. morala odmah prekinuti razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koje je još uvijek bilo u tijeku u Nizozemskoj u vrijeme podnošenja tog zahtjeva i okončati to razmatranje nakon isteka roka iz članka 24., tako da povuku ili izmjene prethodnu odluku od 11. lipnja 2014. o odbijanju zahtjeva za azil od 4. lipnja 2014.?
3. U slučaju potvrdnog odgovora na drugo pitanje, je li za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je podnio tužitelj ostala odgovorna Nizozemska, te nadležnost za isto nije prenesena na Italiju, jer tuženik nije povukao ni izmijenio odluku od 11. lipnja 2014.?
4. Jesu li nizozemska tijela time što nisu spomenula da je u Nizozemskoj pred odjelom za upravno pravo Raada van State (Državno vijeće) u tijeku žalbeni postupak u drugom postupku za odobravanje azila povrijedila obvezu na temelju članka 24. stavka 5. Dublinske uredbe da talijanskim tijelima pruži informacije pomoću kojih bi mogla provjeriti je li Italija odgovorna državna članica na temelju kriterija utvrđenih u toj uredbi?
5. U slučaju potvrdnog odgovora na četvrto pitanje, dovodi li ta povreda do zaključka da zbog toga odgovornost za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu nije prenesena na Italiju, nego je ostala na nizozemskim tijelima?
6. Ako odgovornost nije ostala na Nizozemskoj, jesu li nizozemska tijela, s obzirom na činjenicu da je Italija izručila tužitelja Nizozemskoj u okviru kaznenog postupka koji se odnosi na njega, na temelju članka 17. stavka 1. Dublinske uredbe i odstupajući od njezina članka 3. stavka 1., trebala razmotriti zahtjev za međunarodnu zaštitu koji je on podnio u Italiji, i ne proizlazi li iz toga da nizozemska tijela razumno gledajući nisu trebala uporabiti ovlast iz članka 24. stavka 1. Dublinske uredbe da zatraže o talijanskih tijela ponovni prihvrat tuženika?

(¹) Uredba (EU) br. 604/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljani treće zemlje ili osoba bez državljanstva (SL 2013., L 180, str. 31.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 108.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 27. travnja 2017. uputio Verwaltungsgericht Berlin
(Deutschland) – Planta Tabak-Manufaktur Dr. Manfred Obermann GmbH & Co. KG protiv Land
Berlin**

(Predmet C-220/17)

(2017/C 239/31)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Verwaltungsgericht Berlin

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Planta Tabak-Manufaktur Dr. Manfred Obermann GmbH & Co. KG

Tuženik: Land Berlin

Prethodna pitanja

1. (a) Je li članak 7. stavci 1. i 7. Direktive 2014/40/EU (¹) u vezi s člankom 7. stavkom 14. Direktive 2014/40/EU nevaljan zbog povrede načela pravne sigurnosti, s obzirom na to da se njime od država članica zahtijeva da zabrane stavljanje na tržište određenih duhanskih proizvoda iako nije potpuno jasno koje od tih duhanskih proizvoda treba zabraniti već od 20. svibnja 2016., a koje tek od 20. svibnja 2020.?
- (b) Je li članak 7. stavci 1. i 7. Direktive 2014/40/EU u vezi s člankom 7. stavkom 14. Direktive 2014/40/EU nevaljan zbog povrede načela jednakog postupanja, s obzirom na to da se njime, u pogledu zabrana koje trebaju usvojiti države članice, pravi razlika na temelju opsega prodaje, a da za to ne postoji opravdani razlog?

- (c) Je li članak 7. stavci 1. i 7. Direktive 2014/40/EU nevaljan zbog povrede načela proporcionalnosti i/ili povrede članka 34. UFEU-a, s obzirom na to da se njime od država članica zahtijeva da već od 20. svibnja 2016. zabrane stavljanje na tržište duhanskih proizvoda sa svojstvenom aromom čiji opseg prodaje na području cijele Unije predstavlja manje od 3 % u pojedinoj proizvodnoj kategoriji?
- (d) U slučaju negativnih odgovora na pitanja 1. (a) do 1. (c): kako treba tumačiti pojam „proizvodna kategorija” iz članka 7. stavka 14. Direktive 2014/40/EU? Treba li se uvrštavanje u „proizvodne kategorije” temeljiti na vrsti svojstvene arome ili na vrsti (aromatiziranog) duhanskog proizvoda, ili na oba kriterija?
- (e) U slučaju negativnih odgovora na pitanja 1. (a) do 1. (c): kako se utvrđuje je li u pogledu određenog duhanskog proizvoda dosegnuta granica od 3 % iz članka 7. stavka 14. Direktive 2014/40/EU, ako ne postoje službeni i javno dostupni podaci i statistika u tom pogledu?
2. (a) Mogu li države članice prilikom prenošenja članaka 8. do 11. Direktive 2014/40/EU u nacionalno pravo donijeti dodatna prijelazna pravila?
- (b) U slučaju negativnog odgovora na pitanje 2. (a):
- (1) Jesu li članak 9. stavak 6. i točka (f) druge rečenice članka 10. stavka 1. Direktive 2014/40/EU nevaljani zbog povrede načela proporcionalnosti i/ili povrede članka 34. UFEU-a, s obzirom na to da se njima utvrđivanje određenih zahtjeva u pogledu označivanja i pakiranja delegira Komisiji, a da joj se ne određuje rok u tom pogledu i ne propisuju detaljnija prijelazna pravila ili rokovi kako bi se osiguralo da obuhvaćeni poduzetnici imaju dovoljno vremena za prilagodbu zahtjevima iz te direktive?
- (2) Jesu li druga rečenica članka 9. stavka 1. (tekst upozorenja), druga rečenica članka 9. stavka 4. (veličina slova), točke (b) (podaci o prestanku pušenja) i (e) (položaj upozorenja) druge rečenice članka 10. stavka 2. te prva rečenica članka 11. stavka 1. (označavanje) Direktive 2014/40/EU nevaljani zbog povrede načela proporcionalnosti i/ili povrede članka 34. UFEU-a, s obzirom na to da državama članicama daju različita prava u vezi s izborom i dizajnom, a da im ne određuju rok u tom pogledu i ne propisuju detaljnija prijelazna pravila ili rokove kako bi se osiguralo da obuhvaćeni poduzetnici imaju dovoljno vremena za prilagodbu zahtjevima iz te direktive?
3. (a) Treba li članak 13. stavak 1. točku (c) u vezi s člankom 13. stavkom 3. Direktive 2014/40/EU tumačiti na način da se njime od država članica zahtijeva da zabrane uporabu podataka o okusu, mirisu, aromi ili drugim aditivima čak i ako ti podaci nisu promotivni, a uporaba sastojaka još uvijek je dopuštena?
- (b) Je li članak 13. stavak 1. točke (c) Direktive 2014/40/EU nevaljan, s obzirom na to da se njime povređuje članak 17. Povelje Europske unije o temeljnim pravima?

(¹) Direktiva 2014/40/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 3. travnja 2014. o usklađivanju zakona i drugih propisa država članica o proizvodnji, predstavljanju i prodaji duhanskih i srodnih proizvoda i o stavljanju izvan snage Direktive 2001/37/EZ (SL 2014., L 127, str. 1.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 27. travnja 2017. uputio Raad van State (Nizozemska) –
M. G. Tjebbes i dr. protiv Minister van Buitenlandse Zaken**

(Predmet C-221/17)

(2017/C 239/32)

Jezik postupka: nizozemski

Sud koji je uputio zahtjev

Raad van State

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: M. G. Tjebbes, G. J. M. Koopman, E. Saleh Abady, L. Duboux

Tuženik: Minister van Buitenlandse Zaken

Prethodna pitanja

Treba li članke 20. i 21. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, između ostalog s obzirom na članak 7. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, tumačiti na način da im se, zato što nije predviđeno da u pojedinačnom slučaju treba obaviti ocjenu na temelju načela proporcionalnosti u pogledu posljedica koje gubitak državljanstva ima na položaj predmetne osobe sa stajališta prava Unije, protive zakonske odredbe, poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku, u skladu s kojima:

- (a) punoljetna osoba, koja također ima državljanstvo treće zemlje, po sili zakona gubi državljanstvo svoje države članice i stoga građanstvo Unije jer je tijekom neprekinutog razdoblja od deset godina imala uobičajeno boravište u inozemstvu i izvan Europske unije, iako postoje mogućnosti da se prekine taj rok od deset godina?
- (b) maloljetna osoba na temelju gubitka državljanstva svojeg roditelja u skladu s navodima u točki (a) u određenim okolnostima po sili zakona gubi državljanstvo svoje države članice i stoga građanstvo Unije?

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 4. svibnja 2017. uputio Oberster Gerichtshof (Austrija) – XC i dr.

(Predmet C-234/17)

(2017/C 239/33)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Oberster Gerichtshof

Stranke glavnog postupka

Podnositelji prijedloga za ponavljanje postupka: XC, YB, ZA

Prethodna pitanja

Treba li pravo Unije, osobito članak 4. stavak 3. UEU-a u vezi načelima ekvivalentnosti i djelotvornosti, tumačiti na način da obvezuje Oberster Gerichtshof (Vrhovni sud, Austrija) da na zahtjev zainteresirane osobe preispita pravomoćnu odluku kaznenog suda o navodnoj povredi prava Unije (u predmetnom slučaju članka 50. Povelje Europske unije o temeljnim pravima i članka 54. Konvencije o provedbi Schengenskog sporazuma), ako nacionalno pravo (članak 363.a Strafprozessordnung (Zakon o kaznenom postupku)) predviđa takvo preispitivanje samo u slučaju navodne povrede EKLJP-a ili jednog od njezinih protokola?

Žalba koju su 8. svibnja 2017. podnijeli Canadian Solar Emea GmbH, Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Inc., Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Inc., Csi Cells Co. Ltd, Csi Solar Power (Kina), Inc. protiv presude Općeg suda (peto vijeće) od 28. veljače 2017. u predmetu T-162/14, Canadian Solar Emea GmbH i drugi protiv Vijeća

(Predmet C-236/17 P)

(2017/C 239/34)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Žalitelji: Canadian Solar Emea GmbH, Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Inc., Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Inc., Csi Cells Co. Ltd, Csi Solar Power (Kina), Inc. (zastupnici: J. Bourgeois, S. De Knop, M. Meulenbelt i A. Willems, odvjetnici)

Druge stranke u postupku: Vijeće Europske unije, Europska komisija

Zahtjevi

Žalitelji od Suda zahtijevaju da:

- ukinе presudu Općeg suda u predmetu T-162/14;
- prihvati zahtjev podnesen u prvostupanjskom postupku i poništi pobijanu uredbu u dijelu u kojem se odnosi na žalitelje;
- naloži protustranci snošenje troškova žalitelja i vlastitih troškova, kako u prvostupanjskom tako i u žalbenom postupku;
- naloži drugim strankama u žalbenom postupku snošenje vlastitih troškova;

podredno

- ukinе presudu Općeg suda u predmetu T-162/14;
- vrati predmet Općem sudu na odlučivanje;
- naloži da se o troškovima prvostupanjskog i žalbenog postupka odluči u konačnoj odluci Općeg suda;
- naloži drugim strankama u žalbenom postupku snošenje vlastitih troškova.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

1. Opći sud počinio je pogrešku koja se tiče prava zahtijevajući od žalitelja da pokažu interes za isticanje prvog i drugog tužbenog razloga; u svakom slučaju, Opći sud počinio je pogrešku u pravnoj kvalifikaciji činjenica, s obzirom na to da žalitelji imaju takav interes.
2. Opći sud počinio je pogrešku koja se tiče prava zahtijevajući od žalitelja da pokažu interes za isticanje trećeg tužbenog razloga; Opći sud pogrešno je protumačio članak 2. stavak 7. točku (a) Uredbe br. 1225/2009 („Osnovna uredba”) ⁽¹⁾.
3. Opći sud počinio je pogrešku koja se tiče prava utvrdivši da se Uredba br. 1168/2012 primjenjuje na ovaj antidampinški ispitni postupak ⁽²⁾; Opći sud počinio je pogrešku koja se tiče prava utvrdivši da činjenica da Komisija nije odlučila o zahtjevu žalitelja za dodjelu tretmana tržišnog gospodarstva nije utjecala na zakonitost pobijane uredbe.
4. Opći sud počinio je pogrešku koja se tiče prava dozvolivši institucijama da uvedu antidampinšku pristojbu na razini kojom se naknađuje šteta uzrokovana drugim čimbenicima, koji nisu dampinški uvozi; Opći sud počinio je pogrešku koja se tiče prava neutemeljenim prebacivanjem tereta dokazivanja.

⁽¹⁾ Uredba Vijeća (EZ) br. 1225/2009 od 30. studenoga 2009. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske zajednice (SL 2009., L 343, str. 51.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 30., str. 202.). Članak 2. stavak 7. točka (a) Osnovne uredbe kasnije je zamijenjen istovjetnim člankom 2. stavkom 7. točkom (a) Uredbe (EU) br. 2016/1036 Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2016. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske unije (SL 2016., L 176, str. 21.).

⁽²⁾ Uredba (EU) br. 1168/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o izmjeni Uredbe Vijeća (EZ) br. 1225/2009 (SL 2012., L 344, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 118., str. 277.)

Žalba koju su 8. svibnja 2017. podnijeli Canadian Solar Emea GmbH, Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Inc., Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Inc., Csi Cells Co. Ltd, Csi Solar Power (Kina), Inc. protiv presude Općeg suda (peto vijeće) od 28. veljače 2017. u predmetu T-163/14, Canadian Solar Emea i drugi protiv Vijeća

(Predmet C-237/17 P)

(2017/C 239/35)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Žalitelji: Canadian Solar Emea GmbH, Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Inc., Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Inc., Csi Cells Co. Ltd, Csi Solar Power (Kina), Inc. (zastupnici: J. Bourgeois, S. De Knop, M. Meulenbelt i A. Willems, odvjetnici)

Druge stranke u postupku: Vijeće Europske unije, Europska komisija

Zahtjevi

Žalitelji zahtijevaju od Suda da:

- ukine presudu Općeg suda u predmetu T-163/14;
- prihvati zahtjev podnesen u prvostupanjskom postupku i poništi pobijanu uredbu u dijelu u kojem se odnosi na žalitelje;
- naloži protustranci snošenje troškova žalitelja i vlastitih troškova, kako u prvostupanjskom tako i u žalbenom postupku;
- naloži drugim strankama u žalbenom postupku snošenje vlastitih troškova;

podredno

- ukine presudu Općeg suda u predmetu T-163/14;
- vrati predmet Općem sudu na odlučivanje;
- naloži da se o troškovima prvostupanjskog i žalbenog postupka odluči u konačnoj odluci Općeg suda;
- naloži drugim strankama u žalbenom postupku snošenje vlastitih troškova.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

Opći sud počinio je pogrešku koja se tiče prava zahtijevajući od žalitelja da pokažu interes za isticanje prvog i drugog tužbenog razloga; u svakom slučaju, Opći sud počinio je pogrešku u pravnoj kvalifikaciji činjenica, s obzirom na to da žalitelji imaju takav interes.

Tužba podnesena 10. svibnja 2017. – Europska komisija protiv Vijeća Europske unije

(Predmet C-244/17)

(2017/C 239/36)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelj: Europska komisija (zastupnici: L. Gussetti, P. Aalto, L. Havas, agenti)

Tuženik: Vijeće Europske unije

Tužbeni zahtjev

- poništiti Odluku Vijeća (EU) 2017/477 od 3. ožujka 2017. o stajalištu koje treba donijeti u ime Europske unije u okviru Vijeća za suradnju osnovanog na temelju Sporazuma o pojačanom partnerstvu i suradnji između Europske unije i njezinih država članica, s jedne strane, i Republike Kazahstana, s druge strane u pogledu rada Vijeća za suradnju, Odbora za suradnju, specijaliziranih pododbora ili drugih tijela ⁽¹⁾,
- naložiti Vijeću Europske unije plaćanje troškova.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

Komisija smatra da je dodavanje postupovne pravne osnove iz područja Zajedničke vanjske i sigurnosne politike (ZVSP), odnosno članka 31. stavka 1. UEU-a koji zahtijeva jednoglasno odlučivanje u suprotnosti s tumačenjem Ugovora koje proizlazi iz sudske prakse Suda.

Navedeni tužbeni razlog poduprijet je sljedećim argumentima:

Prvo, prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, odluku na temelju članka 218. stavka 9. UFEU-a treba donijeti kvalificiranom većinom, čak i ako bi se na temelju jedne ili više materijalnih pravnih osnova inače zahtijevala jednoglasnost za sklapanje međunarodnog sporazuma. Dodavanje druge pravne osnove koja inače ima za cilj osiguranje jednoglasnog odlučivanja ne utječe na postupak na temelju kojeg je donesena u Vijeću.

Odluka Vijeća koja je donesena u skladu s postupkom iz članka 218. stavka 9. UFEU-a nema za cilj dopuniti ili mijenjati institucionalni okvir sporazuma pa, je se prema tome ne može izjednačiti sa sklapanjem ili izmjenom međunarodnog sporazuma, već ima za cilj osiguranje njegove djelotvorne provedbe. Takvu odluku, u skladu s člankom 218. stavkom 8. prvim podstavkom i člankom 218. stavkom 9. treba donijeti kvalificiranom većinom. Nezakonito je zahtijevati donošenje odluke jednoglasno.

Drugo, također je razjašnjeno sudskom praksom Suda, članak 218. UFEU-a predviđa „općeprimjenjiv jedinstven postupak koji se odnosi na pregovore i sklapanje međunarodnih sporazuma Unije u svim područjima njezina djelovanja, u što ulazi ZVSP”. Posebna narav ZVSP-a odražava se u činjenici da su prijedlog podnijeli zajednički Komisija (na temelju elemenata koji ne pripadaju ZVSP-u) i Visoka predstavnik (na temelju elemenata koji pripadaju ZVSP-u). Time se, međutim, ne može promijeniti zaključak da odluku iz članka 218. stavka 9. UFEU-a treba donijeti kvalificiranom većinom.

Kombinacija te dvije linije sudske prakse dovodi do zaključka da se ne samo na pregovore i sklapanje međunarodnog sporazuma, već i na usvajanje stajališta kojima se provodi takav sporazum primjenjuje jedinstveni postupak iz članka 218. UFEU-a, u tom slučaju članka 218. stavka 9. UFEU-a, koji propisuje odlučivanje kvalificiranom većinom. Ne može se dodati niti jedna druga postupovna odredba. Čak i ako Vijeće doda takvu odredbu, to ne može uzrokovati promjenu postupka odlučivanja.

⁽¹⁾ SL 2017., L 73, str. 15.

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 16. svibnja 2017. uputio Korkein oikeus (Finska) –
Oikeusministeriö protiv Denisa Raugėviciusa**

(Predmet C-247/17)

(2017/C 239/37)

Jezik postupka: finski

Sud koji je uputio zahtjev

Korkein oikeus

Stranke glavnog postupka

Podnositelj zahtjeva: Oikeusministeriö

Druga stranka: Denis Raugėvicius

Prethodna pitanja

1. Treba li nacionalne propise o izručenju zbog kaznenog djela ocijeniti s obzirom na slobodno kretanje državljanina druge države članice na isti način, neovisno o tome odnosi li se zahtjev za izručenje koji je treća zemlja uputila na temelju sporazumu o izručenju na izvršenje kazne ili, kao što je to bio slučaj u predmetu Petruhhin ⁽¹⁾, na vođenje kaznenog progona? Je li relevantno to da je osoba čije se izručenje traži ne samo građanin Unije, nego također i državljani države koja je podnijela zahtjev za izručenje?

2. Stavljaju li se državljani druge države članice neopravdano u nepovoljniji položaj na temelju nacionalnog propisa prema kojem se samo vlastiti državljani ne izručuju izvan Unije u svrhu izvršenja kazne? Treba li i u slučaju u kojem je riječ o izvršenju primijeniti mehanizme prava Unije koji omogućuju postizanje cilja koji je sam po sebi legitiman na manje ograničavajući način? Kako treba odgovoriti na zahtjev za izručenje ako je druga država članica primjenom takvih mehanizama o njemu obaviještena, ali ne poduzima, primjerice zbog pravnih zapreka, mjere u odnosu na svog državljanina?

⁽¹⁾ Presuda od 6. rujna 2016., Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 12. svibnja 2017. uputio Supremo Tribunal de Justiça (Portugal) – Virgílio Tarragó da Silveira protiv Massa Insolvente da Espírito Santo Financial Group, SA

(Predmet C-250/17)

(2017/C 239/38)

Jezik postupka: portugalski

Sud koji je uputio zahtjev

Supremo Tribunal de Justiça

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Virgílio Tarragó da Silveira

Druge stranka u postupku: Massa Insolvente da Espírito Santo Financial Group, SA

Prethodno pitanje

Treba li pravilo predviđeno člankom 15. Uredbe (EZ) br. 1346/2000 ⁽¹⁾ od 29. svibnja 2000. tumačiti na način da obuhvaća postupak u tijeku pred sudom države članice u kojem se zahtijeva da se dužniku naloži ispunjenje obveze plaćanja novčanog iznosa koji duguje na temelju ugovora o pružanju usluga i plaćanje naknade štete zbog neispunjenja navedene obveze, uzimajući u obzir da je: (a) u postupku koji je pokrenut pred sudom druge države članice utvrđeno da je dužnik insolventan i da se (b) utvrđenje insolventnosti odnosi na cijelu dužnikovu imovinu?

⁽¹⁾ Uredba Vijeća (EZ) br. 1346/2000 od 29. svibnja 2000. o stečajnom postupku (SL 2000., L 160, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 3.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 16. svibnja 2017. uputio Symvoulío tis Epikrateias (Grčka) – Anodiki Ypiresies Diacheirisis Perivallontos, Oikonomias, Dioikisis EPE (Anodiki Services EPE) protiv GNA „O Evaggelismos – Ofthalmiatreio Athinon – Polykliniki” Geniko Nosokomeio Athinon „Georgios Gennimatas”, Geniko Oγκολογικό Nosokomeio Kifisias – (GONK), „Oi Agioi Anargyroi”

(Predmet C-260/17)

(2017/C 239/39)

Jezik postupka: grčki

Sud koji je uputio zahtjev

Symvoulío tis Epikrateias

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Anodiki Ypiresies Diacheirisis Perivallontos, Oikonomias, Dioikisis EPE (Anodiki Services EPE)

Tuženici: GNA „O Evaggelismos – Ofthalmiatreio Athinon – Polykliniki” Geniko Nosokomeio Athinon „Georgios Gennimatas”, Geniko Olgkologiko Nosokomeio Kifisias – (GONK), „Oi Agioi Anargyroi”

Prethodna pitanja

1. Je li u smislu članka 10. točke (g) Direktive 2014/24 ⁽¹⁾ za kvalifikaciju ugovora kao „ugovora o radu” dovoljno da on predstavlja ugovor o radu kojim se zasniva radni odnos između radnika i poslodavca ili taj ugovor mora imati posebne značajke (poput, na primjer, vrste poslova, uvjeta sklapanja ugovora, kvalifikacija kandidata i elemenata postupka za njihov odabir), tako da je odabir svakog radnika rezultat poslodavčeve pojedinačne prosudbe i subjektivne ocjene radnikove osobnosti? Mogu li se ugovori o radu na određeno vrijeme sklopljeni na temelju objektivnih kriterija, poput razdoblja nezaposlenosti kandidata, ranijeg iskustva ili broja maloljetne djece, uz prethodne formalne provjere popratne dokumentacije i na temelju prethodno određenog postupka dodjele bodova s obzirom na navedene kriterije, poput ugovora koje predviđa članak 63. Zakona 4430/2016, smatrati „ugovorima o radu” u smislu članka 10. točke (g) Direktive 2014/24?
2. Je li u smislu odredaba Direktive 2014/24 (članak 1. stavak 4., članak 18. stavci 1. i 2., članak 19. stavak 1., članci 32. i 57., u vezi s uvodnom izjavom 5. preambule) Ugovora o funkcioniranju Europske unije (članci 49. i 56.) i Povelje o temeljnim pravima (članci 16. i 52.), kao i načela jednakog postupanja, transparentnosti i proporcionalnosti, dopušteno, i eventualno pod kojim uvjetima, da se javno tijelo koristi drugim sredstvima, uključujući ugovorima o radu, a ne javnom nabavom, kako bi obavilo vlastite zadaće u javnom interesu, kada takvo postupanje ne obuhvaća trajnu organizaciju javne usluge, nego se – kao u slučaju koji predviđa članak 63. Zakona 4430/2016 – odvija u određenom razdoblju i u cilju suočavanja s izvanrednim okolnostima, kao i iz razloga vezanih uz učinkovitost tržišnog natjecanja ili zakonitost rada poduzetnika koji djeluju na tržištu javne nabave? Mogu li se takvi razlozi i okolnosti, poput nemogućnosti provedbe javne nabave bez prepreka ili postizanja veće ekonomske koristi (nego što bi to bio slučaj) kada bi se proveo postupak javne nabave, smatrati važnim razlozima u općem interesu koji opravdavaju donošenje mjere koja dovodi do ozbiljnog ograničenja, glede razmjera i trajanja, poduzetničkih aktivnosti u sektoru javne nabave?
3. Je li u odnosu na odluku javnog tijela, poput pobijanih odluka u glavnom postupku, vezanih uz ugovor koji navodno nije obuhvaćen područjem primjene Direktive 2014/24 (na primjer, zato što je riječ o „ugovoru o radu”) isključena pravna zaštita predviđena Direktivom 89/665, koja je bila na snazi, definirana u njezinu članku 1., kada pravno sredstvo podnosi gospodarski subjekt koji ima legitiman interes da mu se dodijeli ugovor o javnoj nabavi čiji je predmet isti i koji tvrdi da je neopravdano to što Direktiva 2014/24 nije provedena u uvjerenju da ona nije primjenjiva?

⁽¹⁾ Direktiva 2014/24/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. veljače 2014. o javnoj nabavi i o stavljanju izvan snage Direktive 2004/18/EZ (SL 2014., L 94, str. 65.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. svibnja 2017. uputio Amtsgericht Hannover (Njemačka) –
Margarethe Yüce, Ali Yüce, Emin Yüce, Emre Yüce protiv TUIfly GmbH**

(Predmet C-274/17)

(2017/C 239/40)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Amtsgericht Hannover

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: Margarethe Yüce, Ali Yüce, Emin Yüce, Emre Yüce

Tuženik: TUIfly GmbH

Prethodna pitanja

1. Je li izostanak zbog bolesti značajnog dijela osoblja stvarnog zračnog prijevoznika, potrebnog za izvođenje letova, izvanredna okolnost u smislu članka 5. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 261/2004 ⁽¹⁾? U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje: koliki mora biti postotak izostanka da bi se priznala takva okolnost?
2. U slučaju negativnog odgovora na prvo pitanje: je li spontani izostanak značajnog dijela osoblja stvarnog zračnog prijevoznika, potrebnog za izvođenje letova, zbog prekida rada koji nije u skladu s propisima radnog prava i kolektivnim ugovorima („nezakoniti štrajk”) izvanredna okolnost u smislu članka 5. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 261/2004? U slučaju potvrdnog odgovora na drugo pitanje: koliki mora biti postotak izostanka da bi se priznala takva okolnost?
3. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo ili drugo pitanje: mora li sama izvanredna okolnost postojati u trenutku otkazanog leta ili stvarni zračni prijevoznik može na temelju poslovnih razloga izraditi novi raspored letenja?
4. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo ili drugo pitanje: odnosi li se pojam mogućnosti izbjegavanja na izvanrednu okolnost ili na posljedice nastanka izvanredne okolnosti?

⁽¹⁾ Uredba (EZ) br. 261/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. veljače 2004. o utvrđivanju općih pravila odštete i pomoći putnicima u slučaju uskraćenog ukrcanja i otkazivanja ili dužeg kašnjenja leta u polasku te o stavljanju izvan snage Uredbe (EEZ) br. 295/91 (SL L 46, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 26., str. 21.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. svibnja 2017. uputio Amtsgericht Hannover (Njemačka) –
Friedemann Schoen, Brigitta Schoen protiv TUIfly GmbH**

(Predmet C-275/17)

(2017/C 239/41)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Amtsgericht Hannover

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: Friedemann Schoen, Brigitta Schoen

Tuženik: TUIfly GmbH

Prethodna pitanja

1. Je li izostanak zbog bolesti značajnog dijela osoblja stvarnog zračnog prijevoznika, potrebnog za izvođenje letova, izvanredna okolnost u smislu članka 5. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 261/2004 ⁽¹⁾? U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje: koliki mora biti postotak izostanka da bi se priznala takva okolnost?
2. U slučaju negativnog odgovora na prvo pitanje: je li spontani izostanak značajnog dijela osoblja stvarnog zračnog prijevoznika, potrebnog za izvođenje letova, zbog prekida rada koji nije u skladu s propisima radnog prava i kolektivnim ugovorima („nezakoniti štrajk”) izvanredna okolnost u smislu članka 5. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 261/2004? U slučaju potvrdnog odgovora na drugo pitanje: koliki mora biti postotak izostanka da bi se priznala takva okolnost?
3. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo ili drugo pitanje: mora li sama izvanredna okolnost postojati u trenutku otkazanog leta ili stvarni zračni prijevoznik može na temelju poslovnih razloga izraditi novi raspored letenja?

4. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo ili drugo pitanje: odnosi li se pojam mogućnosti izbjegavanja na izvanrednu okolnost ili na posljedice nastanka izvanredne okolnosti?

(¹) Uredba (EZ) br. 261/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. veljače 2004. o utvrđivanju općih pravila odštete i pomoći putnicima u slučaju uskraćenog ukrcanja i otkazivanja ili dužeg kašnjenja leta u polasku te o stavljanju izvan snage Uredbe (EEZ) br. 295/91 (SL L 46, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 26., str. 21.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. svibnja 2017. uputio Amtsgericht Hannover (Njemačka) –
Michael Sieberg protiv TUIfly GmbH**

(Predmet C-276/17)

(2017/C 239/42)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Amtsgericht Hannover

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Michael Sieberg

Tuženik: TUIfly GmbH

Prethodna pitanja

1. Je li izostanak zbog bolesti značajnog dijela osoblja stvarnog zračnog prijevoznika, potrebnog za izvođenje letova, izvanredna okolnost u smislu članka 5. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 261/2004 (¹)? U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje: koliki mora biti postotak izostanka da bi se priznala takva okolnost?
2. U slučaju negativnog odgovora na prvo pitanje: je li spontani izostanak značajnog dijela osoblja stvarnog zračnog prijevoznika, potrebnog za izvođenje letova, zbog prekida rada koji nije u skladu s propisima radnog prava i kolektivnim ugovorima („nezakoniti štrajk”) izvanredna okolnost u smislu članka 5. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 261/2004? U slučaju potvrdnog odgovora na drugo pitanje: koliki mora biti postotak izostanka da bi se priznala takva okolnost?
3. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo ili drugo pitanje: mora li sama izvanredna okolnost postojati u trenutku otkazanog leta ili stvarni zračni prijevoznik može na temelju poslovnih razloga izraditi novi raspored letenja?
4. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo ili drugo pitanje: odnosi li se pojam mogućnosti izbjegavanja na izvanrednu okolnost ili na posljedice nastanka izvanredne okolnosti?

(¹) Uredba (EZ) br. 261/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. veljače 2004. o utvrđivanju općih pravila odštete i pomoći putnicima u slučaju uskraćenog ukrcanja i otkazivanja ili dužeg kašnjenja leta u polasku te o stavljanju izvan snage Uredbe (EEZ) br. 295/91 (SL L 46, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 26., str. 21.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. svibnja 2017. uputio Amtsgericht Hannover (Njemačka) –
Heinz-Gerhard Albrecht protiv TUIfly GmbH**

(Predmet C-277/17)

(2017/C 239/43)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Amtsgericht Hannover

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Heinz-Gerhard Albrecht

Tuženik: TUIfly GmbH

Prethodna pitanja

1. Je li izostanak zbog bolesti značajnog dijela osoblja stvarnog zračnog prijevoznika, potrebnog za izvođenje letova, izvanredna okolnost u smislu članka 5. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 261/2004 ⁽¹⁾? U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje: koliki mora biti postotak izostanka da bi se priznala takva okolnost?
2. U slučaju negativnog odgovora na prvo pitanje: je li spontani izostanak značajnog dijela osoblja stvarnog zračnog prijevoznika, potrebnog za izvođenje letova, zbog prekida rada koji nije u skladu s propisima radnog prava i kolektivnim ugovorima („nezakoniti štrajk”) izvanredna okolnost u smislu članka 5. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 261/2004? U slučaju potvrdnog odgovora na drugo pitanje: koliki mora biti postotak izostanka da bi se priznala takva okolnost?
3. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo ili drugo pitanje: mora li sama izvanredna okolnost postojati u trenutku otkazanog leta ili stvarni zračni prijevoznik može na temelju poslovnih razloga izraditi novi raspored letenja?
4. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo ili drugo pitanje: odnosi li se pojam mogućnosti izbjegavanja na izvanrednu okolnost ili na posljedice nastanka izvanredne okolnosti?

⁽¹⁾ Uredba (EZ) br. 261/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. veljače 2004. o utvrđivanju općih pravila odštete i pomoći putnicima u slučaju uskraćenog ukrcanja i otkazivanja ili dužeg kašnjenja leta u polasku te o stavljanju izvan snage Uredbe (EEZ) br. 295/91 (SL L 46, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 26., str. 21.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. svibnja 2017. uputio Amtsgericht Hannover (Njemačka) –
Susanne Meyer i dr. protiv TUIfly GmbH**

(Predmet C-278/17)

(2017/C 239/44)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Amtsgericht Hannover

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: Susanne Meyer, Sophie Meyer, Jan Meyer

Tuženik: TUIfly GmbH

Prethodna pitanja

1. Je li izostanak zbog bolesti značajnog dijela osoblja stvarnog zračnog prijevoznika, potrebnog za izvođenje letova, izvanredna okolnost u smislu članka 5. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 261/2004 ⁽¹⁾? U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje: koliki mora biti postotak izostanka da bi se priznala takva okolnost?
2. U slučaju negativnog odgovora na prvo pitanje: je li spontani izostanak značajnog dijela osoblja stvarnog zračnog prijevoznika, potrebnog za izvođenje letova, zbog prekida rada koji nije u skladu s propisima radnog prava i kolektivnim ugovorima („nezakoniti štrajk”) izvanredna okolnost u smislu članka 5. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 261/2004? U slučaju potvrdnog odgovora na drugo pitanje: koliki mora biti postotak izostanka da bi se priznala takva okolnost?

3. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo ili drugo pitanje: mora li sama izvanredna okolnost postojati u trenutku otkazanog leta ili stvarni zračni prijevoznik može na temelju poslovnih razloga izraditi novi raspored letenja?
4. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo ili drugo pitanje: odnosi li se pojam mogućnosti izbjegavanja na izvanrednu okolnost ili na posljedice nastanka izvanredne okolnosti?

(¹) Uredba (EZ) br. 261/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. veljače 2004. o utvrđivanju općih pravila odštete i pomoći putnicima u slučaju uskraćenog ukrcanja i otkazivanja ili dužeg kašnjenja leta u polasku te o stavljanju izvan snage Uredbe (EEZ) br. 295/91 (SL L 46, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 26., str. 21.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. svibnja 2017. uputio Amtsgericht Hannover (Njemačka) –
Thomas Kiehl protiv TUIfly GmbH**

(Predmet C-279/17)

(2017/C 239/45)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Amtsgericht Hannover

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Thomas Kiehl

Tuženik: TUIfly GmbH

Prethodna pitanja

1. Je li izostanak zbog bolesti značajnog dijela osoblja stvarnog zračnog prijevoznika, potrebnog za izvođenje letova, izvanredna okolnost u smislu članka 5. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 261/2004 (¹)? U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje: koliki mora biti postotak izostanka da bi se priznala takva okolnost?
2. U slučaju negativnog odgovora na prvo pitanje: je li spontani izostanak značajnog dijela osoblja stvarnog zračnog prijevoznika, potrebnog za izvođenje letova, zbog prekida rada koji nije u skladu s propisima radnog prava i kolektivnim ugovorima („nezakoniti štrajk”) izvanredna okolnost u smislu članka 5. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 261/2004? U slučaju potvrdnog odgovora na drugo pitanje: koliki mora biti postotak izostanka da bi se priznala takva okolnost?
3. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo ili drugo pitanje: mora li sama izvanredna okolnost postojati u trenutku otkazanog leta ili stvarni zračni prijevoznik može na temelju poslovnih razloga izraditi novi raspored letenja?
4. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo ili drugo pitanje: odnosi li se pojam mogućnosti izbjegavanja na izvanrednu okolnost ili na posljedice nastanka izvanredne okolnosti?

(¹) Uredba (EZ) br. 261/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. veljače 2004. o utvrđivanju općih pravila odštete i pomoći putnicima u slučaju uskraćenog ukrcanja i otkazivanja ili dužeg kašnjenja leta u polasku te o stavljanju izvan snage Uredbe (EEZ) br. 295/91 (SL L 46, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 26., str. 21.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. svibnja 2017. uputio Amtsgericht Hannover (Njemačka) –
Ralph Eßer protiv TUIfly GmbH**

(Predmet C-280/17)

(2017/C 239/46)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Amtsgericht Hannover

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Ralph Eßer

Tuženik: TUIfly GmbH

Prethodna pitanja

1. Je li izostanak zbog bolesti značajnog dijela osoblja stvarnog zračnog prijevoznika, potrebnog za izvođenje letova, izvanredna okolnost u smislu članka 5. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 261/2004 ⁽¹⁾? U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje: koliki mora biti postotak izostanka da bi se priznala takva okolnost?
2. U slučaju negativnog odgovora na prvo pitanje: je li spontani izostanak značajnog dijela osoblja stvarnog zračnog prijevoznika, potrebnog za izvođenje letova, zbog prekida rada koji nije u skladu s propisima radnog prava i kolektivnim ugovorima („nezakoniti štrajk”) izvanredna okolnost u smislu članka 5. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 261/2004? U slučaju potvrdnog odgovora na drugo pitanje: koliki mora biti postotak izostanka da bi se priznala takva okolnost?
3. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo ili drugo pitanje: mora li sama izvanredna okolnost postojati u trenutku otkazanog leta ili stvarni zračni prijevoznik može na temelju poslovnih razloga izraditi novi raspored letenja?
4. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo ili drugo pitanje: odnosi li se pojam mogućnosti izbjegavanja na izvanrednu okolnost ili na posljedice nastanka izvanredne okolnosti?

⁽¹⁾ Uredba (EZ) br. 261/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. veljače 2004. o utvrđivanju općih pravila odštete i pomoći putnicima u slučaju uskraćenog ukrcanja i otkazivanja ili dužeg kašnjenja leta u polasku te o stavljanju izvan snage Uredbe (EEZ) br. 295/91 (SL L 46, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 26., str. 21.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. svibnja 2017. uputio Amtsgericht Hannover (Njemačka) –
Thomas Schmidt protiv TUIfly GmbH**

(Predmet C-281/17)

(2017/C 239/47)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Amtsgericht Hannover

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Thomas Schmidt

Tuženik: TUIfly GmbH

Prethodna pitanja

1. Je li izostanak zbog bolesti značajnog dijela osoblja stvarnog zračnog prijevoznika, potrebnog za izvođenje letova, izvanredna okolnost u smislu članka 5. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 261/2004 ⁽¹⁾? U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje: koliki mora biti postotak izostanka da bi se priznala takva okolnost?
2. U slučaju negativnog odgovora na prvo pitanje: je li spontani izostanak značajnog dijela osoblja stvarnog zračnog prijevoznika, potrebnog za izvođenje letova, zbog prekida rada koji nije u skladu s propisima radnog prava i kolektivnim ugovorima („nezakoniti štrajk”) izvanredna okolnost u smislu članka 5. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 261/2004? U slučaju potvrdnog odgovora na drugo pitanje: koliki mora biti postotak izostanka da bi se priznala takva okolnost?
3. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo ili drugo pitanje: mora li sama izvanredna okolnost postojati u trenutku otkazanog leta ili stvarni zračni prijevoznik može na temelju poslovnih razloga izraditi novi raspored letenja?
4. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo ili drugo pitanje: odnosi li se pojam mogućnosti izbjegavanja na izvanrednu okolnost ili na posljedice nastanka izvanredne okolnosti?

⁽¹⁾ Uredba (EZ) br. 261/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. veljače 2004. o utvrđivanju općih pravila odštete i pomoći putnicima u slučaju uskraćenog ukrcanja i otkazivanja ili dužeg kašnjenja leta u polasku te o stavljanju izvan snage Uredbe (EEZ) br. 295/91 (SL L 46, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 26., str. 21.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. svibnja 2017. uputio Amtsgericht Hannover (Njemačka) –
Werner Ansorge protiv TUIfly GmbH**

(Predmet C-282/17)

(2017/C 239/48)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Amtsgericht Hannover

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Werner Ansorge

Tuženik: TUIfly GmbH

Prethodna pitanja

1. Je li izostanak zbog bolesti značajnog dijela osoblja stvarnog zračnog prijevoznika, potrebnog za izvođenje letova, izvanredna okolnost u smislu članka 5. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 261/2004 ⁽¹⁾? U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje: koliki mora biti postotak izostanka da bi se priznala takva okolnost?
2. U slučaju negativnog odgovora na prvo pitanje: je li spontani izostanak značajnog dijela osoblja stvarnog zračnog prijevoznika, potrebnog za izvođenje letova, zbog prekida rada koji nije u skladu s propisima radnog prava i kolektivnim ugovorima („nezakoniti štrajk”) izvanredna okolnost u smislu članka 5. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 261/2004? U slučaju potvrdnog odgovora na drugo pitanje: koliki mora biti postotak izostanka da bi se priznala takva okolnost?

3. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo ili drugo pitanje: mora li sama izvanredna okolnost postojati u trenutku otkazanog leta ili stvarni zračni prijevoznik može na temelju poslovnih razloga izraditi novi raspored letenja?
4. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo ili drugo pitanje: odnosi li se pojam mogućnosti izbjegavanja na izvanrednu okolnost ili na posljedice nastanka izvanredne okolnosti?

(¹) Uredba (EZ) br. 261/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. veljače 2004. o utvrđivanju općih pravila odštete i pomoći putnicima u slučaju uskraćenog ukrcanja i otkazivanja ili dužeg kašnjenja leta u polasku te o stavljanju izvan snage Uredbe (EEZ) br. 295/91 (SL L 46, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 26., str. 21.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 22. svibnja 2017. uputio Amtsgericht Hannover (Njemačka) –
Angelina Fell, Florian Fell, Vincent Fell protiv TUIfly GmbH**

(Predmet C-290/17)

(2017/C 239/49)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Amtsgericht Hannover

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: Angelina Fell, Florian Fell, Vincent Fell

Tuženik: TUIfly GmbH

Prethodna pitanja

1. Je li izostanak zbog bolesti značajnog dijela osoblja stvarnog zračnog prijevoznika, potrebnog za izvođenje letova, izvanredna okolnost u smislu članka 5. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 261/2004 (¹)? U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje: koliki mora biti postotak izostanka da bi se priznala takva okolnost?
2. U slučaju negativnog odgovora na prvo pitanje: je li spontani izostanak značajnog dijela osoblja stvarnog zračnog prijevoznika, potrebnog za izvođenje letova, zbog prekida rada koji nije u skladu s propisima radnog prava i kolektivnim ugovorima („nezakoniti štrajk”) izvanredna okolnost u smislu članka 5. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 261/2004? U slučaju potvrdnog odgovora na drugo pitanje: koliki mora biti postotak izostanka da bi se priznala takva okolnost?
3. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo ili drugo pitanje: mora li sama izvanredna okolnost postojati u trenutku otkazanog leta ili stvarni zračni prijevoznik može na temelju poslovnih razloga izraditi novi raspored letenja?
4. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo ili drugo pitanje: odnosi li se pojam mogućnosti izbjegavanja na izvanrednu okolnost ili na posljedice nastanka izvanredne okolnosti?

(¹) Uredba (EZ) br. 261/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. veljače 2004. o utvrđivanju općih pravila odštete i pomoći putnicima u slučaju uskraćenog ukrcanja i otkazivanja ili dužeg kašnjenja leta u polasku te o stavljanju izvan snage Uredbe (EEZ) br. 295/91 (SL L 46, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 26., str. 21.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 22. svibnja 2017. uputio Amtsgericht Hannover (Njemačka) – Helga Jordan-Grompe, Sven Grompe, Yves-Felix Grompe, Justin Joel Grompe protiv TUIfly GmbH

(Predmet C-291/17)

(2017/C 239/50)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Amtsgericht Hannover

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: Helga Jordan-Grompe, Sven Grompe, Yves-Felix Grompe, Justin Joel Grompe

Tuženik: TUIfly GmbH

Prethodna pitanja

1. Je li izostanak zbog bolesti značajnog dijela osoblja stvarnog zračnog prijevoznika, potrebnog za izvođenje letova, izvanredna okolnost u smislu članka 5. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 261/2004 ⁽¹⁾? U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje: koliki mora biti postotak izostanka da bi se priznala takva okolnost?
2. U slučaju negativnog odgovora na prvo pitanje: je li spontani izostanak značajnog dijela osoblja stvarnog zračnog prijevoznika, potrebnog za izvođenje letova, zbog prekida rada koji nije u skladu s propisima radnog prava i kolektivnim ugovorima („nezakoniti štrajk”) izvanredna okolnost u smislu članka 5. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 261/2004? U slučaju potvrdnog odgovora na drugo pitanje: koliki mora biti postotak izostanka da bi se priznala takva okolnost?
3. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo ili drugo pitanje: mora li sama izvanredna okolnost postojati u trenutku otkazanog leta ili stvarni zračni prijevoznik može na temelju poslovnih razloga izraditi novi raspored letenja?
4. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo ili drugo pitanje: odnosi li se pojam mogućnosti izbjegavanja na izvanrednu okolnost ili na posljedice nastanka izvanredne okolnosti?

⁽¹⁾ Uredba (EZ) br. 261/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. veljače 2004. o utvrđivanju općih pravila odštete i pomoći putnicima u slučaju uskraćenog ukrcanja i otkazivanja ili dužeg kašnjenja leta u polasku te o stavljanju izvan snage Uredbe (EEZ) br. 295/91 (SL L 46, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 26., str. 21.)

Tužba podnesena 23. svibnja 2017. – Europska komisija protiv Rumunjske

(Predmet C-301/17)

(2017/C 239/51)

Jezik postupka: rumunjski

Stranke

Tužitelj: Europska komisija (zastupnici: L. Nicolae i E. Sanfrutos Cano, agenti)

Tuženik: Rumunjska

Tužbeni zahtjev

- utvrditi, u smislu članka 258. UFEU-a, da je Rumunjska, kad je riječ o 68 odlagališta otpada, zato što nije postupila u skladu s obvezom, propisanom člankom 7. točkom (g) i člankom 13., poduzimanja svih potrebnih mjera kako bi što prije zatvorila lokacije koje na temelju članka 8. nisu dobile dozvolu za nastavak rada, povrijedila obveze koje je dužna ispuniti na temelju članka 14. točke (b) u vezi s člankom 13. Direktive Vijeća 1999/31/EZ od 29. travnja 1999. o odlagalištima otpada;

— Rumunjskoj naložiti snošenje troškova.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

Tužba koju je Europska komisija podnijela protiv Rumunjske temelji se na povredi obveza koje je potonja dužna ispuniti na temelju članka 14. točke (b) u vezi s člankom 13. Direktive 1999/31/EZ, vezano uz 68 odlagališta kojima u smislu članka 8. nije izdana dozvola za nastavak rada i koja je slijedom toga trebalo zatvoriti u skladu s člankom 7. točkom (g) i člankom 13. Direktive.

Komisija tvrdi da se člankom 14. Direktive 1999/31/EZ uspostavlja prijelazni sustav odstupanja za odlagališta kojima je izdana dozvola, ili koja su već obavljala djelatnost u vrijeme prijenosa ove direktive u nacionalno zakonodavstvo, kako bi, najkasnije do 16. srpnja 2009., takva odlagališta udovoljavala novim zahtjevima u području okoliša predviđenim člankom 8. iste direktive. Na temelju članka 14. točke (b), nakon predavljanja plana sanacije, nadležno tijelo donosi konačnu odluku o tome da li se na temelju predmetnog plana sanacije i ove direktive odlaganje smije nastaviti. Države članice poduzimaju potrebne mjere radi hitnog konačnog zatvaranja, u skladu s člankom 7. točkom (g) i člankom 13., odlagališta koja u skladu s člankom 8. nisu imala odobrenje za nastavak rada.

U smislu članka 13., čitavo odlagalište ili dio njega smije se smatrati konačno zatvorenim za daljnje odlaganje otpada nakon izvršenog konačnog pregleda odlagališta od strane nadležnog tijela, njegove procjene svih izvješća primljenih od operatera, te nakon obavješćivanja operatera o odluci o zatvaranju odlagališta.

Kad je riječ o 68 odlagališta otpada koja su specificirana u tužbi, Komisija tvrdi da joj Rumunjska nije dostavila podatke koji joj omogućuju provjeru da je, osim prestanka rada takvih odlagališta, postupak zatvaranja doista dovršen u skladu s zahtjevima koje propisuje Direktiva 1999/31/EZ. U tom pogledu, Komisija tvrdi da se Rumunjska, kako bi opravdala neispunjenje obveza koje proizlaze iz Direktive, ne može pozivati na potpuno unutarnje situacije, poput stečaja gospodarskih subjekata, sporova vezanih uz pravo vlasništva, činjenice da je upravni postupak u tijeku ili odgovornosti lokalnih tijela.

Rok za prijenos ove Direktive u nacionalno zakonodavstvo protekao je 16. srpnja 2009.

Žalba od 26. svibnja 2017. koju je 22. ožujka 2017. podnio George Haswani protiv presude Općeg suda (sedmo vijeće) u predmetu T-231/15, Haswani protiv Vijeća

(Predmet C-313/17 P)

(2017/C 239/52)

Jezik postupka: francuski

Stranke

Žalitelj: George Haswani (zastupnik: G. Karouni, odvjetnik)

Druge stranke u postupku: Vijeće Europske unije, Europska komisija

Žalitelj od Suda zahtijeva da:

- ukine presudu Općeg suda od 22. ožujka 2017. (presuda T-231/15), odnosno njezine točke 39. do 47. kojima se zahtjev za poništenje Odluke Vijeća (ZVSP) 2016/850 od 27. svibnja 2016. o izmjeni Odluke 2013/255/ZVSP o mjerama ograničavanja protiv Sirije ⁽¹⁾ i Provedbene uredbe Vijeća (EU) 2016/840 od 27. svibnja 2016. o provedbi Uredbe (EU) 36/2012 o mjerama ograničavanja s obzirom na stanje u Siriji ⁽²⁾, kao i točke izreke presude br. 1., 3., 4. i 5.;
- posljedično tomu, odredi brisanje imena G. Haswanija iz priloga spomenutim aktima;
- u okviru tužbe, poništi Odluku 2015/1836 ⁽³⁾ i Provedbenu uredbu 2015/1828 ⁽⁴⁾;

- u okviru tužbe, naloži Vijeću plaćanje 700 000 eura na osnovi naknade štete zajedno s kamatama radi popravljanja ukupne uzrokovane štete;
- ukine pobijanu presudu u točkama izreke 4. i 5., točkama 91. do 93., u dijelu u kojem se njima G. Haswaniju nalaže snošenje dvije trećine troškova Vijeća, pored snošenja vlastitih troškova;
- naloži Vijeću snošenje svih troškova, u skladu s člankom 184. stavkom 4. Poslovnika Suda.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

Prvi žalbeni razlog temelji se na navodnoj pogrešci koja se tiče prava jer je u točkama 39. do 47. svoje presude Opći sud nedopuštenima proglasio, s obzirom na zahtjeve iz članka 86. stavka 4. svojeg Poslovnika, zahtjev za poništenje Odluke 2016/850 i Provedbene uredbe 2016/840, koji je G. Haswani podnio u svojem drugom podnesku kojim se vrši prilagodba. Ta pogreška koja se tiče prava osobito je očita u točki 45. pobijane presude.

Drugi žalbeni razlog temelji se na navodnoj pogrešci koja se tiče prava jer je Opći sud u točkama 39. do 47., konkretno – u točki 47., svoje presude utvrdio da u slučaju povrede zahtjeva iz članka 86. stavka 4. njegova Poslovnika, valja odbaciti kao nedopušten zahtjev naveden u podnesku kojim se vrši prilagodba a da se ni ne ispituje je li tužitelj od Tajništva Općeg suda primio zahtjev za otklanjanje nedostataka.

Treći žalbeni razlog temelji se na pogrešci koja se tiče prava počinjenoj u točkama 39. do 47. pobijane presude, konkretno – u točki 46., jer je Opći sud utvrdio da je G. Haswani trebao u svojem podnesku kojim se vrši prilagodba navesti, uz prilagođene zahtjeve, nove prilagođene tužbene razloge.

Na četvrtom mjestu, u okviru svoje ovlasti odlučivanja u ovom predmetu, Sud može samo utvrditi nezakonitost odluke i provedbene uredbe iz 2015. (2015/1836 i 2015/1828) na temelju kojih se zamrzavaju financijska sredstva i gospodarski izvori vodećih poslovnih osoba koje djeluju u Siriji.

⁽¹⁾ SL 2016., L 141, str. 125.

⁽²⁾ SL 2016., L 141, str. 30.

⁽³⁾ SL 2015., L 266, str. 75.

⁽⁴⁾ SL 2015., L 266, str. 1.

OPĆI SUD

Presuda Općeg suda od 1. lipnja 2017. – Changmao Biochemical Engineering protiv Vijeća

(Predmet T-442/12) ⁽¹⁾

(„Damping — Uvoz vinske kiseline podrijetlom iz Kine — Izmjena konačne antidampinške pristojbe — Djelomična privremena revizija — Tretman tržišnog gospodarstva — Troškovi glavnih faktora proizvodnje koji velikim dijelom odražavaju tržišne vrijednosti — Promjena okolnosti — Obveza obrazlaganja — Rok za donošenje odluke koja se odnosi na tretman tržišnog gospodarstva — Prava obrane — Članak 20. stavak 2. Uredbe (EZ) br. 1225/2009”)

(2017/C 239/53)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelj: Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd (Changzhou, Kina) (zastupnici: E. Vermulst, S. Van Cutsem, F. Graafsma i J. Cornelis, odvjetnici)

Tuženik: Vijeće Europske unije (zastupnici: S. Boelaert, agent, u početku, uz asistenciju G. Berrischa, odvjetnika, te N. Chesaitesa, *barristera*, zatim G. Berrischa i B. Byrnea, *solicitora*, te naposljetku N. Tuominena, odvjetnika)

Intervenijent u potporu tuženiku: Europska komisija (zastupnici: u početku M. França i A. Stobiecka-Kuik, a zatim M. França i J.-F. Brakeland, agenti) i Distillerie Bonollo SpA (Formigine, Italija), Industria Chimica Valenzana SpA (Borgoricco, Italija), Distillerie Mazzari SpA (Sant’Agata sul Santerno, Italija), Caviro Distillerie Srl (Faenza, Italija) i Comercial Quimica Sarasa, SL (Madrid, Španjolska) (zastupnik: R. MacLean, *solicitor*)

Predmet

Zahtjev na temelju članka 263. UFEU-a radi poništenja Provedbene uredbe Vijeća (EU) br. 626/2012 od 26. lipnja 2012. o izmjeni Provedbene uredbe (EU) br. 349/2012 o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz vinske kiseline podrijetlom iz Narodne Republike Kine (SL 2012., L 182, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 127., str. 170.) u dijelu u kojem se primjenjuje na tužitelja.

Izreka

1. Provedbena uredba Vijeća (EU) br. 626/2012 od 26. lipnja 2012. o izmjeni Provedbene uredbe Vijeća (EU) br. 349/2012 o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz vinske kiseline podrijetlom iz Narodne Republike Kine poništava se u dijelu u kojem se primjenjuje na društvo Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd.
2. Vijeće Europske unije snosit će polovicu troškova društva Changmao Biochemical Engineering kao i vlastite troškove.
3. Društvo Changmao Biochemical Engineering snosit će polovicu vlastitih troškova.
4. Europska komisija snosit će vlastite troškove.
5. Društva Distillerie Bonollo SpA, Industria Chimica Valenzana SpA, Distillerie Mazzari SpA, Caviro Distillerie Srl i Comercial Quimica Sarasa, SL snosit će vlastite troškove.

⁽¹⁾ SL C 366, 24. 11. 2012.

Presuda Općeg suda od 8. lipnja 2017. – Groupe Léa Nature protiv EUIPO-a – Debonair Trading Internacional (SO'BiO etik)

(Predmet T-341/13 RENV) ⁽¹⁾

(„Žig Europske unije — Postupak povodom prigovora — Prijava figurativnog žiga Europske unije SO'BiO etik — Raniji verbalni žig Europske unije i raniji nacionalni verbalni žig SO...? — Relativni razlozi za odbijanje — Vjerojatnost dovođenja u zabludu — Članak 8. stavak 1. točka (b) Uredbe (EZ) br. 207/2009 — Narušavanje ugleda — Članak 8. stavak 5. Uredbe br. 207/2009")

(2017/C 239/54)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelj: Groupe Léa Nature SA (Périgny, Francuska) (zastupnik: S. Arnaud, odvjetnik)

Tuženik: Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (zastupnik: D. Gája, agent)

Druga stranka u postupku pred žalbenim vijećem EUIPO-a, intervenijent u postupku pred Općim sudom: Debonair Trading Internacional Lda, (Funchal, Portugal) (zastupnik: T. Alkin, barrister)

Predmet

Tužba podnesena protiv odluke prvog žalbenog vijeća EUIPO-a od 26. ožujka 2013. (predmet R 203/2011-1) koja se odnosi na postupak povodom prigovora između društava Debonair Trading Internacional i Groupe Léa Nature.

Izreka

1. Tužba se odbija.
2. Društvu Groupe Léa Nature SA nalaže se snošenje vlastitih troškova, kao i troškova Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) te troškova intervenijenta u postupku pred Općim sudom.

⁽¹⁾ SL C 260, 7. 9. 2013.

Presuda Općeg suda od 7. lipnja 2017. – Guardian Europe protiv Europske unije

(Predmet T-673/15) ⁽¹⁾

(„Izvanugovorna odgovornost — Zastupanje Unije — Zastara — Ukidanje pravnih učinaka odluke koja je postala konačna — Preciznost zahtjeva — Dopuštenost — Članak 47. Povelje o temeljnim pravima — Razumni rok suđenja — Jednako postupanje — Imovinska šteta — Pretrpljeni gubitci — Izmakla dobit — Neimovinska šteta — Uzročna veza")

(2017/C 239/55)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelj: Guardian Europe Sàrl (Bertrange, Luksemburg) (zastupnici: F. Louis, odvjetnik, i C. O'Daly, solicitor)

Tuženik: Europska unija, koju zastupaju Europska komisija (zastupnici: N. Khan, A. Dawes i P. Van Nuffel, agenti) i Sud Europske unije (zastupnici: J. Inghelram i K. Sawyer, agenti)

Predmet

Zahtjev na temelju članka 268. UFEU-a radi naknade štete koju je tužitelj navodno pretrpio zbog, s jedne strane, trajanja postupka u okviru predmeta u kojem je donesena presuda od 27. rujna 2012. Guardian Industries i Guardian Europe/Komisija (T-82/08, EU:T:2012:494) te, s druge strane, zbog povrede načela jednakog postupanja počinjene u odluci Komisije C(2007) 5791 final od 28. studenoga 2007. koja se odnosi na postupak primjene članka [101. UFEU-a] i članka 53. Sporazuma o EGP-u (predmet COMP/39165 – Verre plat) i u presudi od 27. rujna 2012., Guardian Industries i Guardian Europe/Komisija (T-82/08, EU:T:2012:494).

Izreka

1. Europskoj uniji, koju zastupa Sud Europske unije, nalaže se da društvu Guardian Europe Sàrl isplati naknadu štete u iznosu od 654 523,43 eura društvu Guardian Europe na ime imovinske štete koju je to društvu pretrpjelo zbog povrede razumnog roka suđenja u predmetu u kojem je donesena presuda od 27. rujna 2012., Guardian Industries i Guardian Europe/Komisija (T-82/08, EU: T:2012:494). Taj će se iznos naknade štete uvećati za kompenzacijske kamate počevši od 27. srpnja 2010. sve do izricanja ove presude, po godišnjoj stopi inflacije koju za dotično razdoblje utvrđuje Eurostat (Statistički ured Europske unije) u državi članici u kojoj to društvo ima sjedište.
2. Iznos naknade štete iz točke 1. bit će uvećana za zatezne kamate, počevši od dana proglašenja ove presude pa sve do potpune isplate, po stopi koju Europska središnja banka (ESB) utvrđuje za svoje glavne operacije refinanciranja, uvećanoj za dva postotna poena.
3. Tužba se u preostalom dijelu odbija.
4. Guardian Europe snosit će troškove Unije, koju zastupa Europska komisija.
5. Guardian Europe, s jedne strane, i Unija, koju zastupa Sud Europske unije, s druge strane, snosit će vlastite troškove.

⁽¹⁾ SL C 59, 15. 2. 2016.

Presuda Općeg suda od 7. lipnja 2017. – Blaž Jamnik i Blaž protiv Parlamenta

(Predmet T-726/15) ⁽¹⁾

(„Javna nabava usluga — Ugovor u vezi s nekretninama — Postupak javne nabave — Pregovarački postupak bez objave poziva na nadmetanje — Prostor za kuću Europske unije u Ljubljani — Odbijanje prijedloga nakon ispitivanja lokalnog tržišta — Dodjela ugovora drugom ponuditelju — Neispitivanje dokumenata priloženih prijedlogu — Pogreška koja se tiče prava — Očita pogreška u ocjeni”)

(2017/C 239/56)

Jezik postupka: slovenski

Stranke

Tužitelj: Jožica Blaž Jamnik i Brina Blaž (Ljubljana, Slovenija) (zastupnik: D. Mihevc, odvjetnik)

Tuženik: Europski parlament (zastupnici: V. Naglič, P. López-Carceller i B. Simon, agenti)

Predmet

Zahtjev, na temelju članka 263. UFEU-a, za poništenje odluke Parlamenta od 12. listopada 2015. kojom se, nakon ispitivanja lokalnog tržišta, odbio prijedlog koji su podnijele tužiteljice u okviru ugovora u vezi s nekretninama INLO.AO-2013-051-LUX-UGIMBI-06 u pogledu buduće kuće Europske unije, i odluke da se ugovor dodijeli drugom ponuditelju, i podredno, zahtjev na temelju članka 268. UFEU-a kojim se želi ostvariti naknada štete koju su tužiteljice navodno pretrpjele.

Izreka

1. Tužba se odbija.
2. Jožici Blaž Jamnik i Brini Blaž nalaže se snošenje troškova.

⁽¹⁾ SL C 98, 14. 3. 2016.

**Presuda Općeg suda od 8. lipnja 2017. – AWG protiv EUIPO-a – Takko
(Southern Territory 23°48'25"S)**

(Predmet T-6/16) ⁽¹⁾

(„Žig Europske unije — Postupak za proglašavanje žiga ništavim — Verbalni žig Europske unije Southern Territory 23°48'25"S — Raniji verbalni žig Europske unije SOUTHERN — Relativni razlog za odbijanje — Članak 8. stavak 1. točka (b) i članak 53. stavak 1. točka (a) Uredbe (EZ) br. 207/2009")

(2017/C 239/57)

Jezik postupka: njemački

Stranke

Tužitelj: AWG Allgemeine Warenvertriebs GmbH (Köngen, Njemačka) (zastupnik: T. Sambuc, odvjetnik)

Tuženik: Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (zastupnik: A. Schiffko, agent)

Druga stranka u postupku pred žalbenim vijećem EUIPO-a: Takko Holding GmbH (Telgte, Njemačka)

Predmet

Tužba podnesena protiv odluke četvrtog žalbenog vijeća EUIPO-a od 10. studenoga 2015. (predmet R 735/2015-4) koja se odnosi na postupak za proglašavanje žiga ništavim između društava Takko Holding i AWG.

Izreka

1. Tužba se odbija.
2. Društvo AWG Allgemeine Warenvertriebs GmbH snosit će vlastite troškove, kao i troškove Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO).

⁽¹⁾ SL C 98, 14. 3. 2016.

**Presuda Općeg suda od 8. lipnja 2017. – Kaane American International Tobacco protiv EUIPO-a –
Global Tobacco (GOLD MOUNT)**

(Predmet T-294/16) ⁽¹⁾

(„Žig Europske unije — Postupak povodom opoziva — Figurativni žig Europske unije GOLD MOUNT — Nepostojanje stvarne uporabe žiga — Nepostojanje opravdanog razloga za neuporabu — Članak 51. stavak 1. točka (a) Uredbe (EZ) br. 207/2009")

(2017/C 239/58)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelj: Kaane American International Tobacco Company FZE, ranije Kaane American International Tobacco Co. Ltd. (Jebel Ali, Ujedinjeni Arapski Emirati) (zastupnici: G. Hinarejos Mulliez i I. Valdelomar, odvjetnici)

Tuženik: Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (zastupnik: H. O'Neill, agent)

Druga stranka u postupku pred žalbenim vijećem EUIPO-a, intervenijent u postupku pred Općim sudom: Global Tobacco FZCO (Dubai, Ujedinjeni Arapski Emirati) (zastupnici: G. Hussey, solicitor, i B. Brandreth, barrister)

Predmet

Tužba podnesena protiv odluke četvrtog žalbenog vijeća EUIPO-a od 8. travnja 2016. (predmet R 1857/2015-4) koja se odnosi na postupak povodom opoziva između društava Global Tobacco i Kaane American International Tobacco.

Izreka

1. *Tužba se odbija.*
2. *Društvu Kaane American International Tobacco Company FZE nalaže se snošenje troškova.*

⁽¹⁾ SL C 279, 1. 8. 2016.

Tužba podnesena 15. travnja 2017. – Mémora Servicios Funerarios protiv EUIPO-a – Chatenoud (MEMORAME)**(Predmet T-221/17)**

(2017/C 239/59)

*Jezik na kojem je tužba podnesena: španjolski***Stranke**

Tužitelj: Mémora Servicios Funerarios SLU (Zaragoza, Španjolska) (zastupnici: C. Marí Aguilar i J. Gallego Jiménez, odvjetnici)

Tuženik: Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO)

Druga stranka pred žalbenim vijećem: Georges Chatenoud (Thiviers, Francuska)

Podaci o postupku pred EUIPO-om

Podnositelj prijave: druga stranka pred žalbenim vijećem

Predmetni sporni žig: verbalni žig Europske unije „MEMORAME” – prijava za registraciju br. 12 929 071

Postupak pred EUIPO-om: postupak povodom prigovora

Pobijana odluka: odluka četvrtog žalbenog vijeća EUIPO-a od 10. veljače 2017. u predmetu R 1308/2016-4

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi odluku EUIPO-a od 10. veljače 2017. kojom je predmet R 1308/2016-4 riješen na način da je djelomično dopuštena prijava za registraciju žiga Europske unije br. 12929071 „MEMORAME” i, slijedom toga, u cijelosti odbije prijava za registraciju žiga Europske unije br. 12929071 „MEMORAME”.
- tuženiku naloži snošenje troškova koji su nastali tužitelju u skladu s člankom 87. stavcima 2. i 3. Uredbe.

Tužbeni razlozi

- Povreda članka 8. stavka 1. točke (b) i članka 8. stavka 5. Uredbe br. 207/2009.
- Tužitelj naglašava da tuženikovo žalbeno vijeće nije u dovoljnoj mjeri uzelo u obzir činjenicu da je suprotstavljeni žig „MEMORA” vrlo poznat na području Europske unije.

Tužba podnesena 30. travnja 2017. – Metrans protiv Komisije i INEA-e**(Predmet T-262/17)**

(2017/C 239/60)

*Jezik postupka: engleski***Stranke**

Tužitelj: Metrans a.s. (Prag, Češka Republika) (zastupnik: A. Schwarz, odvjetnik)

Tuženici: Europska komisija i Izvršna agencija za inovacije i mreže (INEA)

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi s trenutačnim učinkom stavku navedenu pod oznakom 2015-CZ-TM-0330-M, nazvanu „Multimodalni terminal za kontejnere, faza III. i stavku navedenu pod oznakom 2015-CZ-TM-0406-W, nazvanu „Intermodalni terminal Melnik, faze 2. i 3.“, iz priloga Provedbenoj odluci Komisije od 5. kolovoza 16. o utvrđivanju popisa prijedloga koji su izabrani za primanje financijske pomoći Europske unije u okviru Instrumenta za povezivanje Europe (CEF) – Prometni sektor, koja je donesena nakon poziva za podnošenje prijedloga objavljenog 5. studenoga 2015. na temelju Višegodišnjeg radnog programa;
- poništi ili podredno proglasi ništavim ugovor o dodjeli bespovratnih sredstava financiranih u okviru instrumenta za povezivanje Europe (CEF) – prometni sektor br. INEA/CEF/TRAN/M2015/1133813 koji je sklopljen između Izvršne agencije za inovacije i mreže (INEA) i društva Advanced World Transport a.s. (AWT) (koji se odnosi na akciju 2015-CZ-TM-0330-M pod nazivom „Multimodalni terminal za kontejnere Paskov“) ili naloži INEA-i da okonča spomenuti ugovor o dodjeli bespovratnih sredstava za Paskov;
- poništi ili podredno proglasi ništavim ugovor o dodjeli bespovratnih sredstava financiranih u okviru instrumenta za povezivanje Europe (CEF) – prometni sektor br. INEA/CEF/TRAN/M2015/1138714 koji je sklopljen između Izvršne agencije za inovacije i mreže (INEA) i České přístavy, a.s. (Češke luke) (koji se odnosi na akciju 2015-CZ-TM-0406-W pod nazivom „Intermodalni terminal Melnik, faze 2. i 3.“) ili naloži INEA-i da okonča spomenuti ugovor o dodjeli bespovratnih sredstava za Melnik;
- naloži INEA-i i Komisiji da zajednički i solidarno snose tužiteljeve troškove nastale povodom sudskog postupka.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe tri tužbena razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da se pobijanom mjerom čini povreda temeljnih načela Ugovora EU-a koji se odnose na zaštitu slobodnog tržišta i tržišnog natjecanja na unutarnjem tržištu.
 - Tužitelj, među ostalim, tvrdi da su uspostava i osiguranje funkcioniranja unutarnjeg tržišta temeljna načela i obveze na kojima se temelji Unija (članak 26. UFEU-a). Bilo koja mjera koju Unija usvaja mora uvijek biti u skladu s tim osnovnim načelom, a bilo koja suprotna mjera mora se usvojiti u skladu s načelima proporcionalnosti i supsidijarnosti.
2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji se na tome da se pobijanom mjerom čini povreda članka 93. UFEU-a i drugih članaka UFEU-a (članci 3., 26., 93., 107. i 119., članak 170. stavak 2., članak 171. stavak 1., Protokol 8. i njegov članak 1. i Protokol 27.).
 - Tužitelj, među ostalim, tvrdi da pobijana mjera predstavlja potporu koja nije u skladu s ciljem koordinacije prometa.
3. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na tome da se pobijanom mjerom čini povreda Uredbe (EU) br. 1316/2013 i Uredbe (EU) br. 1315/2013 i povezanih propisa.
 - Tužitelj, među ostalim, tvrdi da dodjela ugovora o bespovratnim sredstvima nije u skladu sa svim potrebnim preduvjetima (čak i ako je u skladu s drugim propisima EU-a), tako da ti ugovori o bespovratnim sredstvima nisu trebali biti dodijeljeni.

Tužba podnesena 3. svibnja 2017. – S. D. protiv EIGE

(Predmet T-263/17)

(2017/C 239/61)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelj: S. D. (zastupnici: L. Levi i A. Blot, odvjetnici)

Tuženik: Europski institut za ravnopravnost spolova (EIGE)

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi implicitnu odluku EIGE-a od 26. kolovoza 2016. kojim je odbijen tužiteljev zahtjev od 26. travnja 2016. za drugi produžetak njegova ugovora o radu;
- po potrebi poništi odluku EIGE-a od 20. siječnja 2017. kojom je odbijena tužiteljeva žalba podnesena 3. listopada 2016. protiv implicitne odluke EIGE-a;
- nadoknadi tužitelju pretrpljenu imovinsku i neimovinsku štetu;
- nadoknadi sve troškove koji nastaju zbog ove tužbe.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe tri tužbena razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi obveze obrazlaganja i, slijedom navedenog, načela dobre uprave.
 - Tuženik nije tužitelju dostavio obrazloženu odluku o meritumu zahtjeva i nastavne žalbe. Takvim potpunim nepostojanjem obrazloženja povrijeđeni su obveza obrazlaganja i načelo dobre uprave.
2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 8. Uvjeta zaposlenja ostalih službenika EU-a i Odluke br. 82 EIGE-a od 28. srpnja 2014. o postupku (ne)produžetka ugovora koji se primjenjuje na privremeno i ugovorno osoblje („Odluka 82”).
 - Tužitelj nije pravilno izvršavao diskrecijske ovlasti koje ima na temelju navedenih odredbi i nije izvršio cjelokupnu ili detaljnu ocjenu svih relevantnih činjenica slučaja.
3. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na postupovnim nepravilnostima uključujući povredu unutarnjih postupovnih pravila iz Odluke 82, povredu prava obrane, prava na saslušanje, načela dobre uprave i dužne pažnje.
 - Tuženik ne samo da je propustio slijediti postupak iz Odluke 82, nego je također propustio u bilo kojem drugom smislu djelotvorno uzeti u obzir tužiteljeve tvrdnje. Stoga je, prije donošenja Odluke od 26. kolovoza 2016., propustio prikupiti relevantne podatke od tužitelja o njegovim interesima i nije dopustio tužitelju da prikladno pripremi svoju obranu.

Tužba podnesena 10. svibnja 2017. – Michela Curto protiv Parlamenta

(Predmet T-275/17)

(2017/C 239/62)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužiteljica: Michela Curto (Genova, Italija) (zastupnici: L. Levi i C. Bernard-Glanz, odvjetnici)

Tuženik: Europski parlament

Tužbeni zahtjev

Tužiteljica od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi pobijanu odluku od 30. lipnja 2016. kojom se odbija tužiteljčin zahtjev za pomoć i, ako je potrebno, odluku kojom se odbija žalba;
- naloži tuženiku da tužiteljici plati iznos od 10 000 eura, ili bilo koji drugi iznos koji Opći sud smatra odgovarajućim, kao naknadu pretrpljene neimovinske štete, zajedno sa zakonskim kamatama do dana uplate;

— naloži tuženiku snošenje troškova.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužiteljica ističe dva tužbena razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na očitoj pogrešci u ocjeni.

— Tužiteljica tvrdi da je tuženik pogrešno utvrdio da sporno ponašanje nije bilo neprikladno i nadalje pogrešno utvrdio da kao učinak nije imalo ugrožavanje tužiteljeve osobnosti, dostojanstva odnosno fizičkog ili psihološkog integriteta.

2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 24. Pravilnika o osoblju i dužnosti pružanja pomoći

— Tužiteljica među ostalim tvrdi da tuženik nije ozbiljno i žurno postupao po zahtjevu za pomoć, kako je propisano primjenjivom sudskom praksom.

Tužba podnesena 15. svibnja 2017. – Keolis CIF i dr. protiv Komisije

(Predmet T-289/17)

(2017/C 239/63)

Jezik postupka: francuski

Stranke

Tužitelji: Keolis CIF (Le Mesnil-Amelot, Francuska), Keolis Val d'Oise (Bernes-sur-Oise, Francuska), Keolis Seine Sénart (Draveil, Francuska), Keolis Seine Val de Marne (Athis-Mons, Francuska), Keolis Seine Esonne (Ormoy, Francuska), Keolis Vélizy (Versailles, Francuska), Keolis Yvelines (Versailles) i Keolis Versailles (Versailles) (zastupnici: D. Epaud i R. Sermier, odvjetnici)

Tuženik: Europska komisija

Tužbeni zahtjev

Tužitelji od Općeg suda zahtijevaju da:

- ponajprije, djelomično poništi Odluku Europske komisije od 2. veljače 2017. o programima potpora SA.26763 2014/C (ex 2012/NN) koje je Francuska provela u korist poduzetnika koji se bave autobusnim prijevozom u regiji Île-de-France, u dijelu u kojem se u njezinu članku 1. navodi da je program potpora „nezakonito” proveden, iako se radilo o postojećem programu potpora;
- podredno, proglasi djelomično poništenje Odluke Europske komisije od 2. veljače 2017. o programima potpora SA.26763 2014/C (ex 2012/NN) koje je Francuska provela u korist autobusnih prijevoznih poduzeća u regiji Île-de-France, u dijelu u kojem se u članku 1., navodi da je program potpora nezakonito proveden u razdoblju prije 25. studenoga 1998.;
- naloži Europskoj komisiji snošenje svih troškova.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužitelji ističu dva tužbena razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, koji je istaknut kao glavni, temelji se na činjenici da se program regionalnih potpora o kojem je riječ nije provodio nezakonito, s obzirom na to da nije bio podvrgnut obvezi podnošenja prethodne obavijesti. Program regionalnih potpora je, naime, program postojećih potpora u smislu članka 108. stavka 1. UFEU-a i odredbi članka 1. točke (b) te poglavlja VI. Uredbe Vijeća (EU) 2015/1589 od 13. srpnja 2015. o utvrđivanju detaljnih pravila primjene članka 108. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (SL 2015., L 248, str. 9., u daljnjem tekstu: Uredba br. 2015/1589). Prema pravilima koja se primjenjuju na postojeće programe potpora, njihova primjena nije nezakonita, s obzirom na to da Komisija može, po potrebi, samo propisati odgovarajuće mjere kojima će se oni u budućnosti izmijeniti ili ukinuti.

2. Drugi tužbeni razlog, koji je istaknut podredno, temelji se na činjenici da, čak i da predmetni program potpora nije program postojećih potpora, Komisija nije mogla svoje ispitivanje protegnuti na razdoblje koje je prelazilo rok od 10 godina prije 25. studenoga 2008., datuma kad je Komisija dostavila informaciju francuskim vlastima. Naime, članak 17. Uredbe br. 2015/1589 određuje da do prekida desetogodišnjega zastarnog roka dolazi samo mjerom koju poduzme Komisija ili određena država članica koja djeluje na Komisijin zahtjev. Tužitelji stoga smatraju da je Komisija svoje ispitivanje mogla provesti samo do 25. studenoga 1998.

Tužba podnesena 15. svibnja 2017. – Buck-Chemie protiv EUIPO-a – Henkel (prikaz naprave za ispiranje zahoda)

(Predmet T-296/17)

(2017/C 239/64)

Jezik na kojem je tužba podnesena: njemački

Stranke

Tužitelj: Buck-Chemie GmbH (Herrenberg, Njemačka) (zastupnici: C. Schultze, J. Ossing, R.-D. Härer, C. Weber, H. Ranzinger, C. Brockmann i C. Gehweiler, odvjetnici)

Tuženik: Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO)

Druga stranka u postupku pred žalbenim vijećem: Henkel AG & Co. KGaA (Düsseldorf, Njemačka)

Podaci o postupku pred EUIPO-om

Nositelj spornog dizajna: druga stranka u postupku pred žalbenim vijećem

Predmetni sporni dizajn: dizajn Europske unije br. 1663618-0003

Pobijana odluka: odluka trećeg žalbenog vijeća EUIPO-a od 8. ožujka 2017. u predmetu R 2113/2015-3

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi pobijanu odluku;
- tuženiku i ostalim strankama naloži snošenje troškova koji su nastali tužitelju u postupku pred Općim sudom i žalbenim vijećem.

Tužbeni razlozi

- povreda članaka 62. i 63. Uredbe br. 6/2002;
- povreda članka 25. stavka 1. točaka (a) i (b) Uredbe br. 6/2002;
- povreda članka 3. točke (a) Uredbe br. 6/2002;
- povreda članka 4. stavka 1. Uredbe br. 6/2002;
- povreda članaka 5. i 6. Uredbe br. 6/2002.

Tužba podnesena 29. svibnja 2017. – Martinair Holland protiv Komisije

(Predmet T-323/17)

(2017/C 239/65)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelj: Martinair Holland NV (Haarlemmermeer, Nizozemska) (zastupnik: M. Smeets, odvjetnik)

Tuženik: Europska komisija

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi u cijelosti Komisijinu Odluku C(2017) 1742 *final* od 17. ožujka 2017. o postupku na temelju članka 101. UFEU-a, članka 53. Sporazuma o EGP-u i članka 8. Sporazuma između Europske zajednice i Švicarske Konfederacije o zračnom prometu (predmet AT.39258 – zračni teretni prijevoz) zbog povrede zabrane proizvoljnosti i načela jednakog postupanja (prvi tužbeni zahtjev); zbog nenadležnosti za zračni promet koji se odvija između zračnih luka izvan EGP-a i onih unutar njega (drugi tužbeni razlog) (u prvom redu) ili
- poništi članak 1. stavak 2. točku (d) pobijane odluke u dijelu u kojemu se tim odredbama ustanovljava da je tužitelj počinio povredu koja se odnosi na zračni promet koji se odvija između zračnih luka izvan EGP-a i onih unutar njega (drugi tužbeni razlog, podredno); i
- poništi članak 1., članak 1. stavak 1. točku (d), članak 1. stavak 2. točku (d) članak 1. stavak 3. točku (d) i članak 1. stavak 4. točku (d) pobijane odluke u dijelu u kojemu se njima ustanovljava da je jedinstvena i trajna povreda uključivala neplaćanje provizije za dodatke (treći tužbeni razlog); i
- naloži Komisiji snošenje troškova tih postupaka ako Sud u cijelosti ili djelomično poništi pobijanu odluku.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe tri tužbena razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi zabrane proizvoljnosti i načela jednakog postupanja.
 - Tužitelj ističe da se pobijanom odlukom krši zabrana proizvoljnosti jer se iz njene izreke isključuju poduzetnici koji su, prema njenom obrazloženju, sudjelovali u istom ponašanju kao i adresati pobijane odluke.
 - Tužitelj nadalje ističe da se pobijanom odlukom krši načelo jednakog postupanja jer se njome sankcionira tužitelja za povredu i određuje mu se novčana kazna te postaje građanski odgovoran dok se iz njene izreke isključuju poduzetnici koji su, prema njenom obrazloženju, sudjelovali u istom ponašanju kao i adresati pobijane odluke.
2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na nenadležnosti za zračni promet koji se odvija između zračnih luka izvan EGP-a i onih unutar njega.
 - Tužitelj ističe da se pobijana odluka pogrešno temelji na pretpostavci da je jedinstvena i trajna povreda koja se odnosi na zračni promet koji se odvija između zračnih luka izvan EGP-a i onih unutar njega počinjena u EGP-u.
 - Tužitelj nadalje ističe da se pobijana odluka pogrešno temelji na pretpostavci da je jedinstvena i trajna povreda koja se odnosi na zračni promet koji se odvija između zračnih luka izvan EGP-a i onih unutar njega imala bitni, trenutni i predvidljivi učinak na tržišno natjecanje u EGP-u.
3. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na nepostojanju obrazloženja i očitoj pogrešci u ocjeni prilikom utvrđenja da je neplaćanje provizije za dodatke posebn element povrede.
 - Tužitelj ističe da su dvije pretpostavke na kojima se temelji pobijana odluka u svrhu određivanja neplaćanje provizije za dodatke kao posebnog elementa povrede, proturječne u kontekstu dotične industrije.
 - Tužitelj nadalje ističe da se neplaćanje provizije za dodatke ne može razlikovati od praksi koje se odnose na dodatke za gorivo i sigurnost, te nije posebni element povrede.

Tužba podnesena 29. svibnja 2017. – SAS Cargo Group i drugi protiv Komisije**(Predmet T-324/17)**

(2017/C 239/66)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelji: SAS Cargo Group A/S (Kastrup, Danska), Scandinavian Airlines System Denmark-Norway-Sweden (Stockholm, Švedska), SAS AB (Stockholm) (zastupnici: B. Creve, M. Kofmann i G. Forwood, odvjetnici i J. Killick, *Barrister*)

Tuženik: Europska komisija

Tužbeni zahtjev

Tužitelji od Općeg suda zahtijevaju da:

- poništi, u cijelosti ili djelomično, Komisijinu Odluku C (2017) 1742 *final* od 17. ožujka 2017. o postupku na temelju članka 101. UFEU-a, članka 53. Sporazuma o EGP-u i članka 8. Sporazuma između Europske zajednice i Švicarske Konfederacije o zračnom prometu (predmet AT.39258 – zračni teretni prijevoz);
- podredno, smanji visinu novčane kazne određene tužiteljima;
- odredi zahtijevane mjere upravljanja postupkom ili izvođenja dokaza ili druge slične mjere koje smatra potrebnima; i
- naloži Komisiji snošenje troškova tih postupaka.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužitelji ističu pet tužbenih razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi prava obrane tužiteljâ i načela jednakosti oružja jer je tužiteljima uskraćen pristup relevantnim dokazima, i optužujućim i oslobađajućim uključujući dokaze koje je Komisija primila nakon priopćenja obavijesti o preliminarno utvrđenim činjenicama u postupku.
2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na nenadležnosti za primjenu članka 101. UFEU-a i članka 53. EGP-a na usluge zračnog teretnog prometa prema EGP-u, kao i na rutama između Švicarske i triju država izvan EU-a i EGP-a.
3. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na pogrešci u Komisijinoj ocjeni dokaza i njenom zaključku da se njima dokazuje sudjelovanje tužiteljâ u općenitoj, jedinstvenoj i trajnoj povredi iz pobijane odluke, odnosno njegovo saznanje o istoj.
4. Četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 266. UFEU-a, članka 17. Povelje Europske unije o temeljnim pravima i članka 296. stavka 2. UFEU-a jer je pobijana odluka sama po sebi nedosljedna, osobito u pogledu određivanja odgovornosti za navodnu povredu.
5. Peti tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija tužiteljima pogrešno odredila novčanu kaznu jer oni ne mogu biti odgovorni za navodnu povredu, i da je u svakom slučaju Komisija prilikom izračuna novčane kazne pogriješila u pogledu vrijednosti prodaje, otežavajućih čimbenika vezanih za osobitu situaciju društva SAS Cargo, trajanja, penalizacije recidivizma i raznih olakotnih okolnosti; te prema tome novčanu kaznu treba poništiti odnosno alternativno značajno umanjiti.

Tužba podnesena 29. svibnja 2017. – Koninklijke Luchtvaart Maatschappij. protiv Komisije**(Predmet T-325/17)**

(2017/C 239/67)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelj: Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV (Amstelveen, Nizozemska) (predstavnik: M. Smeets, odvjetnik)

Tuženik: Europska komisija

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi odluku Komisije C(2017) 1742 *final* od 17. ožujka 2017. o postupku primjene članka 101. UFEU-a, članka 53. Sporazuma o EGP-u i članka 8. Sporazuma o zračnom prometu između Europske zajednice i Švicarske konfederacije (predmet AT.39258 – Airfreight) u cijelosti zbog povrede zabrane proizvoljnosti i načela jednakog postupanja, u skladu s prvim tužbenim razlogom; zbog nepostojanja nadležnosti u području zračnog prometa izvan EGP-a, u skladu s drugim tužbenim razlogom (ponajprije); zbog povrede članka 49. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, članak 101. UFEU-a, članka 53. Sporazuma o EGP-u i članka 8. Sporazuma o zračnom prometu između Europske zajednice i Švicarske konfederacije i Smjernica o utvrđivanju kazni ⁽¹⁾ u skladu s četvrtim tužbenim razlogom (ponajprije); ili
- poništi članak 1. stavak 2. točku (d) i članak 1. stavak 3. točku (d) pobijane odluke, u dijelu u kojem se tim odredbama utvrđuje da je tužitelj počinio povredu odredaba o zračnom prijevozu iz zračnih luka izvan EGP-a prema zračnim lukama u EGP-u, u skladu s drugim tužbenim razlogom (podredno); i
- poništi članak 1. i članak 1. stavak 1. točku (d), članak 1. stavak 2. točku (d) članak 1. stavak 3. točku (d) i članak 1. stavak 4. točku (d) pobijane odluke, u dijelu u kojem se tim odredbama utvrđuje postojanje jedinstvene i kontinuirane povrede koja se sastoji u nenaplaćivanju naknada u skladu s trećim tužbenim razlogom;
- alternativno, ako sud ne poništi pobijanu odluku u cijelosti u skladu s prvim, drugim i četvrtim tužbenim razlozima, da u skladu s diskrecijskom nadležnošću snizi visinu novčane kazne koja je tužitelju određena člankom 3. točkom (c) i člankom 3. točkom (d) pobijane odluke u skladu s prvim, drugim, trećim i četvrtim tužbenim razlozima; i konačno,
- naloži Komisiji plaćanje troškova tih postupaka ako Sud poništi pobijanu odluku u cijelosti ili djelomično ili snizi visinu novčane kazne.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe četiri tužbena razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi zabrane proizvoljnosti i načela jednakog postupanja.

- Tužitelj navodi da je pobijanom odlukom povrijeđena zabrana proizvoljnosti time što su poduzeća isključena iz izreke pobijane odluke koja su, u skladu s njezinim obrazloženjem, sudjelovala u istom djelovanju kao adresati pobijane odluke.
- Tužitelj nadalje navodi da se je pobijanom odlukom povrijeđeno načelo jednakog postupanja time što je tužitelj sankcioniran za povredu i što je tužitelju određena novčana kazna te je time izložen građanskoj odgovornosti, dok su poduzeća isključena iz izreke pobijane odluke koja su, u skladu s njezinim obrazloženjem, sudjelovala u istom djelovanju kao adresati pobijane odluke.

2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na nepostojanju nadležnosti za zračni prijevoz tereta iz zračnih luka izvan EGP-a u zračne luke u EGP-u.

- Tužitelj navodi da pobijana odluka pogrešno počiva na pretpostavci da je u EGP-u počinjena jedinstvena i kontinuirana povreda pravila o zračnom prijevozu iz zračnih luka izvan EGP-a u zračne luke u EGP-u.
- Tužitelj nadalje navodi da pobijana odluka pogrešno počiva na pretpostavci da je jedinstvena i kontinuirana povreda pravila o zračnom prijevozu iz zračnih luka izvan EGP-a u zračne luke u EGP-u imala značajan, trenutni i predvidljiv utjecaj na tržišno natjecanje u EGP-u.

3. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na nepostojanju obrazloženja i očitoj pogrešci u ocjeni prilikom utvrđivanja da je nenaplaćivanje naknada posebna povreda.
- Tužitelj navodi da su, s obzirom na ekonomski i regulatorni kontekst dotične industrijske grane, proturječne dvije pretpostavke na kojima počiva pobijana odluka, a koje se odnose na zaključak da nenaplaćivanje naknada predstavlja posebnu povredu.
 - Tužitelj nadalje navodi da ne nenaplaćivanje naknada nerazdruživu povezano s praksama koje se tiču naknada za gorivo i sigurnost te da ne predstavlja posebnu povredu.
4. Četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je novčanom kaznom povrijeđeno načelo zakonitosti i proporcionalnosti iz članka 49. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, članak 101. UFEU-a i Smjernica o utvrđivanju kazni, i da je ona očito pogrešna.
- Tužitelj navodi da se vrijednost prodaje KLM Cargoa, na koje se odnosi povreda, tiče vrijednosti goriva i naknada za sigurnost, a ne na ukupni promet KLM Cargoa
 - Vrijednost KLM-ovog prijevoza tereta na kojoj se temelji osnovni iznos novčane kazne ne treba uključivati KLM-ove prodaje koje se tiču prijevoza tereta, a koje su učinjene izvan EPG-a.
 - Sniženje novčane kazne od 15 % na temelju vladine intervencije ne odgovara razini vladine intervencije u vrijeme povrede.

(¹) Smjernice o metodi za utvrđivanje kazni koje se propisuju u skladu s člankom 23. stavkom 2. točkom (a) Uredbe br. 1/2003 (SL 2006., C 210, str. 2.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 4., str. 58.).

Tužba podnesena 29. svibnja 2017. – Air Canada protiv Komisije

(Predmet T-326/17)

(2017/C 239/68)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelj: Air Canada (Saint-Laurent, Quebec, Kanada) (zastupnici: T. Soames, G. Bakker i I.-Z. Prodromou-Stamoudi, odvjetnici, i J. Joshua, *Barrister*)

Tuženik: Europska komisija

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi, u cijelosti ili u dijelu u kojem se odnosi na tužitelja, Komisijinu Odluku C (2017) 1742 *final* od 17. ožujka 2017. o postupku na temelju članka 101. UFEU-a, članka 53. Sporazuma o EGP-u i članka 8. Sporazuma između Europske zajednice i Švicarske Konfederacije o zračnom prometu (predmet AT.39258 – zračni teretni prijevoz);
- ukine ili podredno znatno smanji visinu kazne;
- naloži Komisiji snošenje troškova.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe šest tužbenih razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi prava obrane, povredi prava na saslušanje i bitnim povredama postupka.

Prema tužiteljevom mišljenju, Europska se Komisija u obavijesti o preliminarno utvrđenim činjenicama u postupku nije osvrnula na teoriju cjelokupnog predmeta kako je po prvi put iznesen u pobijanoj odluci, sprečavajući time tužitelja da se obrani protiv optužbi, što je dovoljan temelj za poništenje pobijane odluke u cijelosti.

2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi prava obrane, nedostatku u obrazloženju i bitnim povredama postupka.

Prema tužiteljevom mišljenju, Europska je Komisija povrijedila njegova prava obrane jer (i) nije navela nikakve razloge, odnosno nije odgovarajuće obrazložila utvrđenje jedinstvene i stalne povrede na svim rutama; (ii) nije u dovoljnoj mjeri, kako se zahtijeva zakonom, definirala prirodu i opseg navodne povrede ili povreda; (iii) nije ispravila suprotnost između jedinstvene i stalne povrede i četiri odvojene povrede koje su dovele do poništenja Komisijine Odluke C (2010) 7694 *final* od 9. studenoga 2010., što je dovoljan temelj za poništenje pobijane odluke u cijelosti.

3. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na očitoj pogrešci u ocjeni dokaza i očitoj pogrešci koja se tiče prava, koje se odnose na nemogućnost prijevoznika koji nisu iz EU-a odnosno EGP-a da pružaju usluge prijevoza na rutama unutar Europe.

Tužitelj ističe da je Europska komisija (i) u članku 1. stavcima 1. i 4. pobijane odluke pogrešno utvrdila da je tužitelj sudjelovao u povredi ili povredama na rutama unutar EGP-a i između zračnih luka u EU-u i u Švicarskoj na kojima joj nije bilo dopušteno pružati usluge zračnog teretnog prijevoza; (ii) previdjela ili pogrešno shvatila međunarodna pravila i pravila EU-a kojima se uređuju prava u zračnom prometu; (iii) pogrešno primijenila relevantnu sudsku praksu ustanovivši da nije bilo „nepremostivih prepreka” tome da tužitelj pruža usluge na rutama unutar Europe i time pogrešno identificirala tužitelja kao mogućeg konkurenta na tim rutama. Prema mišljenju tužitelja, očite pogreške u ocjeni dokaza i očite pogreške koje se tiču prava, svaka posebno i obje zajedno pružaju dovoljno razloga za poništenje pobijane odluke u cijelosti, odnosno podredno, članak 1. stavke 1. i 4. te odluke.

4. Četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na očitoj pogrešci koja se tiče prava i činjenica vezano za nadležnost.

Tužitelj ističe da pobijana odluka sadržava očite pogreške koje se tiču prava i činjenica koje se odnose na (i) pogrešno temeljenje na potpuno zakonitim činjenicama o rutama u trećim zemljama da bi se dokazalo kako se radi o povredi na rutama unutar Europe koju je nemoguće počinuti (razlog za poništenje pobijane odluke u cijelosti); (ii) pogrešno preuzimanje nadležnosti nad navodnim nezakonitim dogovorima o „ulaznom” prometu na rutama s trećim zemljama (razlog za poništenje pobijane odluke u cijelosti ili podredno članka 1. stavaka 2. i 3.).

5. Peti tužbeni razlog, koji se temelji na očitoj pogrešci u ocjeni dokaza protiv tužitelja.

Prema tužiteljevom mišljenju, Europska komisija: (i) u odnosu na dokaze nije pravilno primijenila pravo koje se odnosi na jedinstvenu i trajnu povredu; (ii) nije ustanovila pouzdani dokazni temelj, te nije u dovoljnoj mjeri dokazala činjenice protiv tužitelja; (iii) pogrešno je odbila tužiteljevo povlačenje pogrešnog pokajničkog zahtjeva te nije uzela u obzir učinak tog povlačenja na dokaze protiv tužitelja, što su dovoljni razlozi za poništenje pobijane odluke u cijelosti.

6. Šesti tužbeni razlog, kojim u skladu s prvim, drugim, trećim, četvrtim i petim tužbenim razlogom tužitelj od Suda zahtijeva da ukine novčanu kaznu određenu člankom 3. ili podredno na temelju svoje neograničene nadležnosti iz članka 261. UFEU-a, članka 31. Uredbe 1/2003 i ustaljene sudske prakse znatno umanjiti novčanu kaznu.

Tužba podnesena 26. svibnja 2017. – Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi protiv EUIPO-a – M. J. Dairies (BBQLOUMI)

(Predmet T-328/17)

(2017/C 239/69)

Jezik na kojem je tužba podnesena: engleski

Stranke

Tužitelj: Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi (Nicosia, Cipar) (zastupnici: S. Malynicz, QC i V. Marsland, *Solicitor*)

Tuženik: Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO)

Druga stranka pred žalbenim vijećem: M. J. Dairies EOOD (Sofija, Bugarska)

Podaci o postupku pred EUIPO-om

Nositelj spornog žiga: druga stranka pred žalbenim vijećem

Predmetni sporni žig: figurativni žig Europske unije s verbalnim elementom „BBQLOUMI” – prijava za registraciju br. 13 069 034

Postupak pred EUIPO-om: postupak povodom prigovora

Pobijana odluka: odluka četvrtog žalbenog vijeća EUIPO-a od 16. ožujka 2017. u predmetu R 497/2016-4

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi pobijanu odluku;
- naloži EUIPO-u snošenje troškova.

Tužbeni razlog

- povreda članka 8. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009.

Tužba podnesena 31. svibnja 2017. – Cargolux Airlines protiv Komisije

(Predmet T-334/17)

(2017/C 239/70)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelj: Cargolux Airlines International SA (Sandweiler, Luksemburg) (zastupnici: G. Goeteyn, *Solicitor*, E. Aliende Rodríguez, odvjetnik, i C. Rawnsley, *Barrister*)

Tuženik: Europska komisija

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva:

- u slučaju da Opći sud prihvati prvi, drugi, treći ili tužbeni razlog, poništenje, u cijelosti članka 1. stavaka 1.-4. Komisijine Odluke C(2017) 1742 *final* od 17. ožujka 2017. o postupku na temelju članka 101. UFEU-a, članka 53. Sporazuma o EGP-u i članka 8. Sporazuma između Europske zajednice i Švicarske Konfederacije o zračnom prometu (predmet AT.39258 – zračni teretni prijevoz) u dijelu u kojem se odnose na Cargolux;
- u slučaju da Opći sud prihvati peti tužbeni razlog,
 - poništenje, u cijelosti, članka 1. stavka 1. ili ako se taj članak ne poništi u cijelosti, poništenje članka 1. stavka 1.: (i) u dijelu u kojem se odnosi na dodatak za sigurnost i naplatu provizije; (ii) u dijelu u kojem se odnosi na razdoblje od 22. siječnja 2001. do kraja 2002.; i (iii) u dijelu u kojem se njime utvrđuje sudjelovanje u zabranjenim sporazumima, kako se taj izraz uobičajeno tumačio najranije prije 10. lipnja 2005.;
 - poništenje, u cijelosti, članka 1. stavka 2., ili ako se taj stavak ne poništi u cijelosti, njegovo poništenje (i) u dijelu u kojem se odnosi na dodatak za sigurnost i naplatu provizije; (ii) u dijelu u kojem se njime utvrđuje sudjelovanje u zabranjenim sporazumima, kako se taj izraz uobičajeno tumačio najranije prije 10. lipnja 2005.;
- poništenje, u cijelosti, članka 1. stavaka 3. i 4.

- u slučaju da Opći sud prihvati šesti tužbeni razlog, poništenje članka 1. stavaka 2. i 3. pobijane odluke u dijelu u kojem se utvrđuje da je Cargolux sudjelovao u povredi koja se odnosi na dolazne rute (npr. iz zračnih luka u trećim zemljama u zračne luke unutar EU-a ili na Islandu i u Norveškoj);
- ukidanje kazne određene Cargoluxu u članku 3. i, ako Opći sud ne ukine kaznu u cijelosti, znatno smanjenje njenog iznosa na temelju njegove neograničene nadležnosti;
- poduzimanje potrebnih mjera u pogledu članka 4. u dijelu u kojem se odnosi na Cargolux;
- nalažanje Komisiji da snosi Cargoluxove troškove.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe sedam tužbenih razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na očitoj pogrešci u ocjeni jer je Komisija djelovala *ultra vires* temeljeći se na dokazima o rutama i u razdobljima u kojima nije bila nadležna.
 - Tužitelj ističe da je Komisija neopravdano proširila svoju nadležnost temeljeći se na dokazima nastalima prije: (a) 1. svibnja 2004. u odnosu na rute između EU-a i trećih zemalja; (b) 19. svibnja 2005. u odnosu na rute između EGP-a (država nečlanica EU-a) i trećih zemalja; i (c) 1. lipnja 2002. u odnosu na rute između EU-a i Švicarske, u potporu utvrđenju povrede članka 101. UFEU-a i članka 53. Sporazuma o EGP-a vezano za rute unutar EGP-a.
2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na bitnim povredama postupka, povredi prava obrane i očitoj pogrešci u ocjeni jer je Komisija počinila bitne povrede postupka i tužiteljeva prava obrane kad nije donijela obavijest o preliminarno utvrđenim činjenicama u postupku prije ponovnog donošenja.
 - Tužitelj ističe da je Komisija pogrešno zaključila da nije trebala donijeti obavijest o preliminarno utvrđenim činjenicama u postupku prije ponovnog donošenja pobijane odluke, kršeći time tužiteljeva prava obrane.
3. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na pogrešci koja se tiče prava i očitoj pogrešci u ocjeni jer Komisija nije izvršila potrebnu ocjenu pravnog i ekonomskog konteksta nužnu za valjano utvrđenje povrede prema predmetu.
4. Četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na bitnoj povredi postupka, nedostatku u obrazloženju, povredi prava obrane i očitoj pogrešci u pravnoj i činjeničnoj ocjeni jer Komisija nije u dovoljnoj mjeri identificirala opseg i parametre navodne povrede članka 101. UFEU-a i ostalih relevantnih odredaba.
 - Tužitelj ističe da je pretjerano proširivanje pojma jedinstvene trajne povrede dovelo do nepopravljive nejasnoće njenog opsega, što je za ishod imalo nemogućnost određivanja njenog sadržaja.
5. Peti tužbeni razlog, koji se temelji na očitoj pogrešci u ocjeni jer Komisija nije osigurala pouzdane dokazne temelje za svoje zaključke, odnosno nije u dovoljnoj mjeri dokazala činjenice na kojima temelji svoja utvrđenja.
 - Tužitelj ističe da pobijana odluka sadržava pogreške koje se tiču činjenica i pogrešne ocjene u odnosu na sva tri osnovna elementa (dodatak za gorivo, dodatak za sigurnost i naplatu provizije za dodatke) navodne jedinstvene i trajne povrede. Prema tužiteljevu mišljenju, Komisija je također zlorabila pojam jedinstvene i trajne povrede kao sveobuhvatnog prijestupa kako bi mogla kao „dokaze” predstaviti neujednačene činjenice i kontakte, uključujući ponašanje koje je zakonito odnosno nerelevantno.
6. Šesti tužbeni razlog, koji se temelji na pogrešci koja se tiče prava jer se Komisija pogrešno proglasila nadležnom za navodno usklađivanje suprotno tržišnom natjecanju u odnosu na letove iz zračnih luka trećih zemalja na zračne luke unutar EGP-a i jer je počinila pogrešku koja se tiče prava jer takve aktivnosti nisu u teritorijalnom području primjene članka 101. UFEU-a i članka 53. Sporazuma o EGP-u.

7. Sedmi tužbeni razlog, koji se odnosi na zahtjev za preispitivanje novčane kazne na temelju neograničene nadležnosti Općeg suda, i koji se temelji na očitoj pogrešci u ocjeni i povredi načela proporcionalnosti.

- Tužitelj ističe da je Komisija pogrešno utvrdila vrijednost prodaje pogrešno uzevši u obzir dolazne letove i uvelike precijenivši općenitu težinu navodne povrede. Komisija je u odnosu na tužitelja pogrešno procijenila težinu i trajanje navodne povrede, te greškom odbila uzeti u obzir olakotne okolnosti.

Tužba podnesena 30. svibnja 2017. – Help – Hilfe zur Selbsthilfe protiv Komisije

(Predmet T-335/17)

(2017/C 239/71)

Jezik postupka: njemački

Stranke

Tužitelj: Help – Hilfe zur Selbsthilfe e.V. (Bonn, Njemačka) (zastupnici: V. Jungkind i P. Cramer, odvjetnici)

Tuženik: Europska komisija

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi tuženikovu odluku od 21. ožujka 2017. (Ares(2017)1515573) prema kojoj djelomični iznos financiranja projekta pomoći Food Security Promotion for very food insecure farming households in Zimbabwe (ECHO/ZWE/BUD/2009/02002) u visini od 643 627,72 eura treba vratiti, kao i na tome utemeljen zahtjev za plaćanje od 7. travnja 2017. (br. 3241705513), kojim je tuženik zahtijevao plaćanje prve rate u visini od 321 813,86 eura, i
- naloži tuženiku snošenje troškova postupka.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe tri tužbena razloga.

1. Prvi tužbeni razlog: pristup kojem je tuženik prigovorio nije povreda materijalnog prava

- Tužiteljevim pristupom, kojem je tuženik prigovorio, pri dodjeli dva ugovora za isporuku poljoprivredne robe nisu povrijeđeni obvezujući materijalnopравни zahtjevi za organizaciju natječaja na području humanitarnih projekata. Konkretno, taj je pristup bio u skladu s obveznim načelima nabave iz članka 184. stavka 1. Provedbenih pravila za Financijsku uredbu Europske unije 2009. i članka 2. stavka 3. Pravila i postupaka (*Rules and Procedures*) iz Priloga IV. Okvirnom sporazumu o partnerstvu u vezi sa suradnjom Europske unije s nevladinim organizacijama u području humanitarne pomoći iz 2008.
- Navedenim pristupom ne povrjeđuje se obveza dokumentiranja iz članka 23. stavka 4. općih pravila navedenih u Prilogu III. Okvirnom sporazumu o partnerstvu.

2. Drugi tužbeni razlog: nema drugih razloga za povrat

- Ne postoje ni drugi razlozi za povrat financijske pomoći. Konkretno, poduzetnik kojeg je izabrao tužitelj isporučio je naručenu robu na vrijeme, u cijelosti i odgovarajuće kvalitete. Tužitelj je također uspješno proveo projekt pomoći, što su potvrdila ukupno četiri neovisna preispitivanja trećih osoba.
- Nije bilo kažnjivog ponašanja tužiteljevih suradnika. Staatsanwaltschaft Bonn (Državno odvjetništvo, Bonn, Njemačka) nije pokrenuo istragu zbog nedostatka sumnje o postojanju kaznenog djela.

3. Treći tužbeni razlog (podredni): neizvršavanje diskrecijske ovlasti i neproporcionalnost

- Tuženik je donio odluku o povratu dodijeljene financijske pomoći zbog pogrešne pretpostavke da podliježe obvezujućoj preporuci Europskog ureda za borbu protiv prijevара (OLAF) o povratu. On nije izvršio svoju diskrecijsku ovlast, zbog čega je povrat nezakonit.
- Povrat ukupnog djelomičnog iznosa od 643 627,27 eura nezakonit je osim toga zbog povrede načela proporcionalnosti iz članka 5. stavka 4. UFEU-a. Nadilazi ono što je potrebno za zaštitu proračuna i, posebice s obzirom na uspješnu provedbu projekta pomoći, nije proporcionalan tužiteljevu opterećenju.

Tužba podnesena 31. svibnja 2017. – Shenzhen Jiayz Photo Industrial protiv EUIPO-a – Seven (sevenoak)

(Predmet T-339/17)

(2017/C 239/72)

Jezik na kojem je tužba podnesena: engleski

Stranke

Tužitelj: Shenzhen Jiayz Photo Industrial Ltd (Shenzhen, Kina) (zastupnik: M. de Arpe Tejero, odvjetnik)

Tuženik: Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO)

Druga stranka pred žalbenim vijećem: Seven SpA (Leini, Italija)

Podaci o postupku pred EUIPO-om

Podnositelj prijave spornog žiga: tužitelj

Predmetni sporni žig: figurativni žig Europske unije s verbalnim elementom „SEVENOAK” – prijava za registraciju br. 13 521 125

Postupak pred EUIPO-om: postupak povodom prigovora

Pobijana odluka: odluka petog žalbenog vijeća EUIPO-a od 23. ožujka 2017. u predmetu R 1326/2016-1

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi spornu odluku;
- usvoji prijavu za registraciju žiga Europske unije br. 13 521 125 „SEVENOAK” za sve proizvode navedene u prijavi;
- naloži EUIPO-u snošenje troškova postupka.

Tužbeni razlog

- povreda članka 81. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009.

Tužba podnesena 30. svibnja 2017. – Japan Airlines protiv Komisije

(Predmet T-340/17)

(2017/C 239/73)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelj: Japan Airlines Co. Ltd (Tokio, Japan) (zastupnici: J.-F. Bellis i K. Van Hove, odvjetnici, i R. Burton, Solicitor)

Tuženik: Europska komisija

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi, u cijelosti, u pogledu tužitelja, Komisijinu Odluku C (2017) 1742 *final* od 17. ožujka 2017. o postupku na temelju članka 101. UFEU-a, članka 53. Sporazuma o EGP-u i članka 8. Sporazuma između Europske zajednice i Švicarske Konfederacije o zračnom prometu (predmet AT.39258 – zračni teretni prijevoz);
- podredno, primjenom svoje neograničene nadležnosti smanji visinu novčane kazne određene tužiteljima; i
- naloži Komisiji snošenje troškova.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe jedanaest tužbenih razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da Komisija krši načelo *ne bis in idem* i članak 266. UFEU-a utvrđenjem da je tužitelj odgovoran za određene aspekte povrede za koje ga je oslobodila od odgovornosti u Odluci iz 2010. i, u svakom slučaju, krši primjenjivi zastarni rok određivanjem novčane kazne tužitelju za te aspekte, te ne pokazuje nikakav legitimni interes za formalno utvrđenje povrede u odnosu na te aspekte.
2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da Komisija ponovnim donošenjem pobijane odluke krši načelo nediskriminacije jer je tužitelj u nepovoljnijem položaju od drugih adresata Odluke iz 2010. u odnosu na koje je ona postala konačna i obvezujuća.
3. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija povrijedila članke 101. UFEU-a i članak 53. EGP-a i opseg nadležnosti, kao i tužiteljeva prava obrane utvrdivši da je tužitelj odgovoran za povredu na rutama unutar EGP-a i onima između EU-a i Švicarske u razdoblju kad Komisija nije bila ovlaštena za izvršenje članka 101. UFEU-a i članka 53. EGP-a u odnosu na zračne prijevoznike koji su pružali usluge samo na rutama između EGP-a i trećih zemalja, te je tužiteljevo ponašanje na navedenim rutama u skladu s tim bilo zakonito.
4. Četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija prekršila članak 101. UFEU-a i članak 53. EGP-a utvrdivši da je tužitelj sudjelovao u jedinstvenoj i trajnoj povredi koja je uključivala rute ne kojima tužitelj nije pružao usluge jer nije za to imao potrebna prava.
5. Peti tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija prekršila članak 101. UFEU-a i članak 53. EGP-a jer se proglasila nadležnom za dolazne usluge zračnog prijevoza tereta na rutama između EGP-a i trećih zemalja, a takve se usluge pružaju klijentima koji se nalaze izvan EGP-a.
6. Šesti tužbeni zahtjev koji se temelji na tome da je Komisija prekršila tužiteljeva prava obrane i načelo nediskriminacije i proporcionalnosti primijenivši različite dokazne standarde na različite prijevoznike.
7. Sedmi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija prekršila Smjernice o utvrđivanju novčanih kazni ⁽¹⁾ i načelo proporcionalnosti uključivši u relevantnu vrijednost prodaje korištenu kao osnovu za izračun novčane kazne, prihode izvedene iz elemenata cijene za usluge zračnog prijevoza tereta koji nisu povezani s povredom iz pobijane odluke.
8. Osmi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija prekršila Smjernice o utvrđivanju novčanih kazni iz 2006. i načelo legitimnih očekivanja uključivši u relevantnu vrijednost prodaje korištenu kao osnovu za izračun novčane kazne prihode izvedene iz elemenata cijene za usluge zračnog prijevoza tereta na dolaznim rutama između država EGP-a i trećih zemalja.
9. Deveti tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija prekršila načelo proporcionalnosti ograničivši na 15 % smanjenje novčane kazne odobreno tužitelju na temelju regulatornog okvira.

10. Deseti tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija prekršila načela nediskriminacije i proporcionalnosti, kao i tužiteljeva prava obrane kad tužitelju nije odobrila 10 % smanjenja novčane kazne zbog ograničenog sudjelovanja u povredi, a odobrila je takvo smanjenje drugim adresatima pobijane odluke i Odluke iz 2010. koji su u objektivno sličnom položaju kao i tužitelj.
11. Jedanaesti tužbeni razlog, koji se temelji na tome da bi se Opći sud trebao temeljiti na neograničenoj nadležnosti i znatno smanjiti novčanu kaznu.

⁽¹⁾ Smjernice o metodi za utvrđivanje kazni koje se propisuju u skladu s člankom 23. stavkom 2. točkom (a) Uredbe br. 1/2003 (SL C 210, str. 2.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 4., str. 58.)

Tužba podnesena 31. svibnja 2017. – British Airways protiv Komisije

(Predmet T-341/17)

(2017/C 239/74)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelj: British Airways plc (Harmondsworth, Ujedinjena Kraljevina) (zastupnici: J. Turner, QC, R. O'Donoghue, *Barrister* i A. Lyle-Smythe, *Solicitor*)

Tuženik: Europska komisija

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi, u cijelosti ili djelomično, Komisijinu Odluku C (2017) 1742 *final* od 17. ožujka 2017. o postupku na temelju članka 101. UFEU-a, članka 53. Sporazuma o EGP-u i članka 8. Sporazuma između Europske zajednice i Švicarske Konfederacije o zračnom prometu (predmet AT.39258 – zračni teretni prijevoz);
- usto ili podredno, primjenom svoje neograničene nadležnosti ukine novčanu kaznu određenu tužitelju pobijanom odlukom, odnosno smanji njenu visinu; i
- naloži Komisiji snošenje tužiteljevih troškova nastalih u ovom postupku.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe devet tužbenih razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija počinila pogrešku koja se tiče prava i/ili počinila bitnu povredu postupka donošenjem odluke o povredi koja se temelji na dvije nedosljedne ocjene relevantnih činjenica i prava i koja je s tim u skladu nekoherentna, nespojiva s načelom pravne sigurnosti te može dovesti do zabune u pravnom poretku EU-a.
2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija povrijedila svoju obvezu iz članka 266. UFEU-a donošenjem mjere u svrhu ispravljanja osnovnih pogrešaka navedenih u presudi Općeg suda u predmetu, jer je ponovnim donošenjem odluke protiv tužitelja T-48/11 preuzela, a ne ispravila te pogreške.
3. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija počinila pogrešku koja se tiče prava i/ili počinila bitnu povredu postupka jer nije navela odgovarajuće razloge za izricanje novčane kazne tužitelju. Prema tužiteljevom mišljenju, novčana je kazna određena na temelju utvrđenja povrede koja nisu bila uključena u dotičnu mjeru i koja su bila nedosljedna s utvrđenjima sadržanima u dotičnoj mjeri. Tužitelja usto, ili podredno, ističe da je Komisijin pristup u tom pogledu premašio njenu nadležnost.
4. Četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na tome da Komisija nije bila nadležna za primjenu članka 101. UFEU-a odnosno članka 53. Sporazuma o EGP-u na navodna ograničenja tržišnog natjecanja u pogledu pružanja usluga zračnog teretnog prijevoza na dolaznim rutama u EU/EGP. Tužitelj nadalje ističe da takva ograničenja nisu obuhvaćena teritorijalnim područjem primjene članka 101. UFEU-a i/ili članka 53. EGP-a.

5. Peti tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija pogrešno primijenila članak 101. UFEU-a/članak 53. Sporazuma o EGP-u na usklađivanje dodataka za usluge zračnog teretnog prijevoza u određene zemlje ili iz njih zbog primjenjivih pravnih i regulatornih sustava i njihovih praktičnih učinaka, te je smanjenje kazne koje je u tom pogledu provedeno bilo proizvoljno i neodgovarajuće. Tužitelj nadalje ističe da u svakom slučaju razmatranje Komisije u odnosu na određene nadležnosti očito nije odgovarajuće.
6. Šesti tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija pogrešno zaključila da je tužitelj sudjelovao u povredi u pogledu (ne)plaćanja provizije za dodatke.
7. Sedmi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija pogrešno utvrdila „vrijednost prodaje” u svrhu određivanja novčanih kazni u odluci. Prema tužiteljevom mišljenju, trebala je utvrditi da je jedini relevantni prihod onaj vezan za dodatke i trebala je isključiti promet vezan za dolazne usluge u EU-u ili EGP-u.
8. Osmi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija pogrešno utvrdila da je tužitelj bio deveti kandidat za pokajnički program, te je prema tome imao pravo na smanjenje novčane kazne od 10 %, iako je tužitelj zapravo bio prvi kandidat za pokajnički program nakon kandidata za imunitet i iako je njegov doprinos bio značajan.
9. Deveti tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija pogrešno ocijenila datum na koji je počela tužiteljeva povreda. Prema tužiteljevom mišljenju, datum je bio listopad 2001., a raniji datum nije u dovoljnoj mjeri potkrijepljen dokazima.

Tužba podnesena 30. svibnja 2017. – Deutsche Lufthansa i drugi protiv Komisije

(Predmet T-342/17)

(2017/C 239/75)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelji: Deutsche Lufthansa AG (Köln, Njemačka), Lufthansa Cargo AG (Frankfurt am Main, Njemačka), Swiss International Air Lines AG (Basel, Švicarska) (zastupnik: S. Völcker, odvjetnik)

Tuženik: Europska komisija

Tužbeni zahtjev

Tužitelji od Općeg suda zahtijevaju da:

- poništi članak 1. Komisijine Odluke C (2017) 1742 *final* od 17. ožujka 2017. o postupku na temelju članka 101. UFEU-a, članka 53. Sporazuma o EGP-u i članka 8. Sporazuma između Europske zajednice i Švicarske Konfederacije o zračnom prometu (predmet AT.39258 – zračni teretni prijevoz);
- naloži Komisiji snošenje troškova, uključujući troškove tužiteljâ.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužitelji ističu pet tužbenih razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da pobijana odluka nije valjano obrazložena jer se u njoj izreci i obrazloženju nedvosmisleno ne navodi teritorijalni opseg povrede.
2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da se pobijanom odlukom krši članak 11. Sporazuma između Europske zajednice i Švicarske Konfederacije o zračnom prometu jer se temelji na kontaktima među konkurentima koji su ostvareni u Švicarskoj i koji su pretežito utjecali na zračni teretni prijevoz između Švicarske i trećih zemalja.
3. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na tome da se pobijanom odlukom krši načelo zabrane retroaktivne primjene zakona jer se temelji na kontaktima koji su utjecali samo na rute izvan EGP-a ostvarenima prije stupanja na snagu Uredbe br. 1/2003 ⁽¹⁾.

4. Četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na tome da se pobijanom odlukom krši članak 101. UFEU-a, članak 53. Sporazuma o EGP-u i članak 8. Sporazuma između Europske zajednice i Švicarske Konfederacije o zračnom prometu jer se njome bez odgovarajuće analize kontakti ostvareni izvan EGP-a, kao i oni koji se odnose na WOW alliance (udruženje Japan Airlines Cargo, Lufthansa Cargo, SAS Cargo i Singapore Airlines Cargo) i kontakti koji se odnose na naplatu provizije na dodatke opisuju kao dijelovi iste jedinstvene i trajne povrede, s kontaktima između konkurenata ostvarenima na razini sjedišta.
5. Peti tužbeni razlog, koji se temelji na tome da se pobijanom odlukom krše članak 101. UFEU-a i članak 53. Sporazuma o EGP-u jer počiva na tome da su kontakti između konkurenata ostvareni izvan EGP-a povrede članka 101. UFEU-a i članka 53. Sporazuma o EGP-u. Prema mišljenju tužitelja, sporazumi ili usklađena djelovanja u pogledu dolaznih teretnih prijevoza u EGP ne ograničuju tržišno natjecanje unutar EGP-a, niti utječu na trgovinu između država članica. Štoviše, kako tvrde tužitelji, pobijana odluka primjenjuje pogrešni pravni standard u analizi sprečava li vladina intervencija u više relevantnih država primjenu članka 101. UFEU-a i članka 53. Sporazuma o EGP-u.

(¹) Uredba Vijeća (EZ) br. 1/2003 od 16. prosinca 2002. o provedbi pravila o tržišnom natjecanju koja su propisana člancima 81. i 82. Ugovora o EZ-u (SL L 1, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 165.)

Tužba podnesena 31. svibnja 2017. – Cathay Pacific Airways protiv Komisije

(Predmet T-343/17)

(2017/C 239/76)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelj: Cathay Pacific Airways Ltd (Hong Kong, Kina) (zastupnici: R. Kreisberger i N. Grubeck, Barristers, M. Rees, Solicitor i E. Estellon, odvjetnik)

Tuženik: Europska komisija

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi utvrđenja svih povreda koje su navedene u članku 1. stavcima 1. do 4. Odluke Komisije C(2017) 1742 final od 17. ožujka 2017. o postupku primjene članka 101. UFEU-a, članka 53. Sporazuma o EGP-u i članka 8. Sporazuma o zračnom prometu između Europske zajednice i Švicarske konfederacije (predmet AT.39258 – Airfreight) u dijelu u kojem se odnose na tužitelja;
- poništi članak 3. pobijane odluke u dijelu u kojem je tužitelju određena novčana kazna u visini od 57 120 000 eura ili, podredno, snizi iznos te kazne, i
- naloži Komisiji plaćanje tužiteljevih troškova nastalih povodom ove tužbe.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe sedam tužbenih razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija počinila pogrešku koja se tiče prava i/ili nije primijenila prikladan standard dokazivanja time što je tužitelja navela u članku 1. stavku 1. i članku 1. stavku 4. izreke pobijane odluke i time što je utvrdila da je tužitelj sudjelovao u jedinstvenoj i trajnoj povredi.
- Tužitelj navodi da ne postoji zakonita pravna osnova za utvrđenje da je počinio povredu unutar Europe.
 - Tužitelj nadalje navodi da nije postojala prikladna činjenična osnova za utvrđenje da je počinio povredu unutar Europe.
 - Tužitelj pored toga navodi da su Komisijinim pozivanjem na nove elemente obrazloženja povrijeđena njegova prava obrane.

- Tužitelj konačno navodi da je Komisijino nezakonito navođenje tužitelja u članku 1. stavku 1. do članka 1. stavka 4. ključno za pokušaj Komisije da utvrdi da je tužitelj sudjelovalo u navodnoj jedinstvenoj i trajnoj povredi.
- 2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na da je usvajanjem nove odluke protiv tužitelja kojom je utvrdila da je počinio još jednu povredu, Komisija povrijedila članak 25. Uredbe 1/2003 i načela pravne sigurnosti, pravde i dobrog sudovanja.
- 3. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na tome da Komisija nije primijenila odgovarajući dokazni standard kod utvrđivanja da je tužitelj odgovoran za sudjelovanje u jedinstvenoj i trajnoj povredi.
 - Prema tužitelju, Komisija nije ispitala posebnu tužiteljevu situaciju i nije utvrdila pojedinačne elemente jedinstvene i trajne povrede koju je počinio tužitelj.
 - Tužitelj nadalje navodi da Komisija nije dokazala općenit plan koji ima zajednički cilj.
 - Tužitelj zatim navodi da Komisija nije dokazala da je tužitelj sudjelovao ili da je imao nužno namjeru sudjelovanja u jedinstvenoj i trajnoj povredi.
 - Tužitelj konačno navodi da nije utvrđeno da je imao nužna saznanja.
- 4. Četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na tome da Komisija nije prikladno obrazložila svoje utvrđenje da je tužitelj sudjelovao u navodnoj jedinstvenoj i trajnoj povredi.
- 5. Peti tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija pogriješila pozivajući se na tužiteljeve djelatnosti u reguliranim nadležnostima treće zemlje kao dokaz sudjelovanja u navodnoj jedinstvenoj i trajnoj povredi te o tome propustila dati obrazloženje.
 - Prema tužitelju, Komisija nije primijenila odgovarajući dokazni standard u pogledu tužiteljevog ponašanja u Hong Kongu i/ili nije o tome dala prikladno obrazloženje.
 - Tužitelj nadalje navodi da je ponašanje tužitelja u Hong Kongu imalo cilj protivan pravilima o tržišnom natjecanju.
 - Tužitelj zatim navodi da je prema honkonškom pravu morao podnijeti kolektivnu prijavu.
 - Tužitelj konačno navodi povredu načela reciprociteta i neuplitanja.
- 6. Šesti tužbeni razlog, koji se temelji na tome da Komisija nije imala nadležnost primijeniti člana 101. UFEU-a na dolazne letove, tj. na zračni teretni prijevoz iz trećih zemalja u Europu.
- 7. Sedmi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija pogriješila pri izračunu novčane kazne određene tužitelju.

Tužba podnesena 31. svibnja 2017. – Latam Airlines Group i Lan Cargo protiv Komisije

(Predmet T-344/17)

(2017/C 239/77)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelji: Latam Airlines Group SA (Santiago, Čile), Lan Cargo SA (Santiago) (zastupnici: B. Hartnett, *Barrister*, O. Geiss, odvjetnik i W. Sparks, *Solicitor*)

Tuženik: Europska komisija

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi, u dijelu u kojem se odnosi na tužitelje, Komisijinu Odluku C (2017) 1742 *final* od 17. ožujka 2017. o postupku na temelju članka 101. UFEU-a, članka 53. Sporazuma o EGP-u i članka 8. Sporazuma između Europske zajednice i Švicarske Konfederacije o zračnom prometu (predmet AT.39258 – zračni teretni prijevoz);
- usto, ili podredno, smanji visinu novčanih kazni određenih tužiteljima; i
- naloži tuženiku snošenje troškova postupka.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe sedam tužbenih razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija počinila pogreške koje se tiču činjenica i prava jer je pogrešno protumačila dokaze protiv tužiteljâ, pogrešno primijenila članak 101. UFEU-a, članak 53. Sporazuma o EGP-u i članak 8. Sporazuma sa Švicarskom, te da nije navela odgovarajuće obrazloženje kad je tužitelje proglasila odgovornima za povredu vezanu za dodatak za sigurnost i neplaćanje provizije.
 - Tužitelji ističu da je Komisija pogrešno utvrdila da su bili svjesni ponašanja suprotnog tržišnom natjecanju vezano za dodatak za sigurnost i neplaćanje provizije.
 - Nadalje, tužitelji tvrde da se ti aspekti jedinstvene i trajne povrede ne mogu odvojiti od cjeline i slijedom toga pobijanu odluku treba u cijelosti poništiti.
2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija počinila pogrešku koja se tiče činjenica i prava jer je pogrešno protumačila dokaze protiv tužiteljâ, pogrešno primijenila relevantne odredbe i jer nije navela odgovarajuće obrazloženje kad je utvrdila da su tužitelji sudjelovali u povredi koja se odnosi na dodatak za gorivo.
 - Tužitelji ističu da Komisija nije u dovoljnoj mjeri dokazala da su sudjelovali u navodnoj povredi u odnosu na dodatak za gorivo.
 - Tužitelji nadalje tvrde da to što su primili priopćenja za tisak ne znači da su bili svjesni navodnog zabranjenog sporazuma.
 - Tužitelji konačno navode da ograničeni dokazi vezani za njihove kontakte s prijevoznicima ne dokazuju njihovo ponašanje suprotno tržišnom natjecanju, niti pokazuje da su oni znali za ponašanje drugih prijevoznika suprotno tržišnom natjecanju ili ga mogli predvidjeti.
3. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija počinila očite pogreške koje se tiču činjenica i prava jer je utvrdila da su tužitelji odgovorni za povredu na rutama određenima u članku 1. stavcima 1., 3. i 4. pobijane odluke, i jer nije iznijela odgovarajuće obrazloženje.
 - Tužitelji ističu da ih je Komisija pogrešno uključila u utvrđenje odgovornosti u članku 1. stavcima 1., 3. i 4. pobijane odluke, jer je istekao zastarni rok.
 - Tužitelji nadalje tvrde da Komisije nije nadležna za ustanovljavanje njihove odgovornosti za povredu članka 101. UFEU-a na rutama unutar EGP-a prije 1. svibnja 2004., odnosno za povredu članka 53. Sporazuma o EGP-u prije 19. svibnja 2005.
 - Tužitelji nadalje tvrde da Komisija nije nadležna za ustanovljavanje njihove odgovornosti za povredu u odnosu na rute između EU-a i Švicarske.
 - Konačno, tužitelji ističu da utvrđenja krše načelo *non bis in idem*.
4. Četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija počinila očite pogreške koje se tiču činjenica i prava jer je utvrdila postojanje navodnog zabranjenog sporazuma i jer nije iznijela odgovarajuće obrazloženje.
 - Tužitelji ističu da nema dovoljno dokaza za Komisijino utvrđenje da su sudjelovali u navodnom zabranjenom sporazumu.

- Tužitelji nadalje tvrde da se to temelji na pogrešnoj pretpostavci da je povreda utjecala na sve rute.
 - Tužitelji nadalje tvrde da to prelazi Komisijinu nadležnost i dovodi do nejasnoća u pogledu teritorijalnog dosega navodne povrede.
 - Tužitelj konačno ističe da to dovodi do razmimoilaženja između razloga i izreke u odnosu na predmet, što ne omogućuje tužiteljima da shvati prirodu i doseg navodne povrede.
5. Peti tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija počinila očite pogreške koje se tiču činjenica i prava jer je utvrdila da je navodno ponašanje jedinstvena i trajna povreda, te jer iznijela odgovarajuće obrazloženje tog utvrđenja.
- Tužitelji ističu da dotično ponašanje nije imalo jedinstveni cilj suprotan tržišnom natjecanju.
 - Tužitelji nadalje tvrde da se dotično ponašanje nije odnosilo na jedan proizvod ili uslugu.
 - Tužitelji zatim tvrde da se dotično ponašanje nije odnosilo na isto poduzeće.
 - Tužitelji dalje ističu da navodna povreda nije bila jedinstvena.
 - Tužitelji zatim tvrde da elementi navodne povrede nisu paralelno razmotreni.
 - Tužitelji konačno ističu da Komisija nije pružila dovoljno dokaza i nije provela analizu iz članka 101. stavka 3. UFEU-a u odnosu na neplaćanje provizije.
6. Šesti tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija povrijedila prava obrane tužiteljâ i da nije iznijela odgovarajuće obrazloženje.
- Tužitelji ističu da se nisu mogli očitovati o Komisijinu utvrđenju da su znali za povredu koja se odnosi na dodatak za sigurnost i neplaćanje provizije.
 - Tužitelji nadalje ističu da su iznesene nove optužbe u potporu Komisijinog utvrđenja navodnog zabranjenog sporazuma.
 - Tužitelji zatim navode da se Komisija poziva na dokaze koji su u odnosu na njih nedopušteni.
 - Tužitelji dalje ističu da razmimoilaženja između razloga i izreke pobijane odluke dovode do nevaljanog obrazloženja.
 - Tužitelji konačno tvrde da se nisu mogli očitovati o odluci o isključenju 13 prijevoznika i triju aspekata povrede iz istrage nakon obavijesti o preliminarno utvrđenim činjenicama u postupku, te da Komisija nije obrazložila takav postupak.
7. Sedmi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija počinila pogrešku koja se tiče prava i činjenica prilikom izračuna novčane kazne tužiteljâ, te nije pružila odgovarajuće obrazloženje.
- Tužitelji ističu da se nije razlikovalo usklađivanje konačne cijene i usklađivanje ograničenih elemenata cijene.
 - Tužitelji nadalje tvrde da nije uzet u obzir ograničeni kombinirani tržišni udio adresata, kao ni regulatorni zahtjevi u industriji.
 - Tužitelji zatim tvrde da je Komisija u odnosu na njihovo ponašanje postupala isto kao i prema daleko ozbiljnijem ponašanju ostalih adresata, uključujući „osnovnu skupinu”.
 - Tužitelji konačno tvrde da nije uzeto u obzir njihovo ograničeno sudjelovanje u povredi u odnosu na druge adresate kojima je također smanjena novčana kazna zbog olakotnih okolnosti.

Tužba podnesena 31. svibnja 2017. – Hotelbeds Spain protiv EUIPO-a – Guidigo Europe (Guidigo what to do next)**(Predmet T-346/17)**

(2017/C 239/78)

*Jezik na kojem je tužba podnesena: engleski***Stranke**

Tužitelj: Hotelbeds Spain, SL (Palma de Mallorca, Španjolska) (zastupnik: L. Broschat García, odvjetnik)

Tuženik: Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO)

Druga stranka pred žalbenim vijećem: Guidigo Europe SARL (Pariz, Francuska)

Podaci o postupku pred EUIPO-om

Podnositelj prijave: tužitelj

Predmetni sporni žig: figurativni žig Europske unije koji sadrži verbalne elemente „Guidigo what to do next” – prijava za registraciju br. 12 944 898

Postupak pred EUIPO-om: postupak povodom prigovora

Pobijana odluka: odluka četvrtog žalbenog vijeća EUIPO-a od 21. ožujka 2017. u predmetu R 449/2016-4

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi pobijanu odluku;
- prihvati prijavu žiga Europske unije br. 12 944 898, u razredima 39., 41. i 43.

Tužbeni razlog

- povreda članka 8. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009.

Tužba podnesena 1. lipnja 2017. – Singapore Airlines and Singapore Airlines Cargo protiv Komisije**(Predmet T-350/17)**

(2017/C 239/79)

*Jezik postupka: engleski***Stranke**

Tužitelji: Singapore Airlines Ltd (Singapur, Singapur) i Singapore Airlines Cargo Pte Ltd (Singapur) (zastupnici: J. Kallaugher i J. Poitras, *Solicitors* i J. Ruiz Calzado, odvjetnik)

Tuženik: Europska komisija

Tužbeni zahtjev

Tužitelji od Općeg suda zahtijevaju da:

- poništi u cijelosti ili djelomično Komisijinu Odluku C(2017) 1742 final od 17. ožujka 2017. o postupku na temelju članka 101. UFEU-a, članka 53. Sporazuma o EGP-u i članka 8. Sporazuma između Europske zajednice i Švicarske Konfederacije o zračnom prometu (predmet AT.39258 – zračni teretni prijevoz)
- nadalje ili podredno znatno smanji visinu novčane kazne određene tužiteljima;
- naloži Komisiji snošenje troškova; i

— poduzme bilo koju drugu mjeru koju smatra odgovarajućom u okolnostima predmeta.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužitelji ističu šest tužbenih razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da pobijanu odluku treba poništiti jer njeno glavno utvrđenje jedinstvene i trajne povrede koja se odnosi na usluge zračnog teretnog prijevoza na svim rutama prema EU-u i iz njega sadržava ozbiljne pogreške koje se tiču prava i činjeničnih ocjena.

Prema mišljenju tužiteljâ, pobijanom se odlukom ne utvrđuju posebice: (i) postojanje globalnog zabranjenog sporazuma; (ii) nadležnost nad ponašanjem koje uključuje prodaje usluge zračnog teretnog prijevoza izvan EU-a; (iii) primjena članka 101. UFEU-a na ponašanje koje reguliraju ili zahtijevaju strane vlade; (iv) dovoljna veza između ponašanja koje uključuje tri navodna elementa jedinstvene i trajne povrede, odnosno dodatak za gorivo, dodatak za sigurnost i navodno neplaćanje provizije na dodatke; i (v) dovoljna veza između kontakata zračnih prijevoznika na razini sjedišta i ponašanja na lokalnim tržištima.

2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da pobijanu odluku treba poništiti jer se njome utvrđuje povreda koja se odnosi na usklađivanje u pogledu plaćanja provizije otpremnicima na prihod od dodataka.
3. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na tome da pobijanu odluku treba poništiti jer se utvrđenje o povredi koja uključuje tužitelje temelji na dokazima koji uključuju kontakte isključivo između članova alijanse WOW zračnog teretnog prijevoza.

Prema mišljenju tužiteljâ, pobijanom se odlukom primjenjuje pogrešan pravni test za procjenu pune suradnje alijanse zračnih prijevoznika i temeljito se griješi u procjeni funkcioniranja alijanse WOW. Tužitelji nadalje tvrde da njihovi kontakti s WOW partnerima nisu bili odraz zajedničkog programa ili plana koji je bio navodni temelj jedinstvene i trajne povrede.

4. Četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na tome da pobijanu odluku treba poništiti jer se njome ne utvrđuje sudjelovanje tužiteljâ u jedinstvenoj i trajnoj povredi.
5. Peti tužbeni razlog, koji se temelji na tome da ako su (suprotno argumentima iznesenima u četvrtom tužbenom razlogu) tužitelji sudjelovali u nekim aspektima jedinstvene i trajne povrede, pobijanom se odlukom ne utvrđuje da su tužitelji bili svjesni svih ostalih aspekata ponašanja opisanog u pobijanoj odluci, osobito jasno nezakonitog usklađivanja osnovne skupine, ili da su trebali biti svjesni takvog ponašanja kako to zahtijeva sudska praksa.
6. Šesti tužbeni razlog, koji se temelji na tome da se, ako se pobijana odluka u cijelosti ne poništi, novčana kazna izrečena tužiteljima treba smanjiti jer Komisija nije poštovala jasne zahtjeve Smjernica za utvrđivanje kazni⁽¹⁾ prilikom određivanja relevantnog prometa i jer izrečena novčana kazna ne odražava ograničeno sudjelovanje tužiteljâ u jedinstvenoj i trajnoj povredi i manju težinu ponašanja tužiteljâ (kako se iznosi u trećem, četvrtom i petom tužbenom razlogu).

⁽¹⁾ Smjernice o metodi za utvrđivanje kazni koje se propisuju u skladu s člankom 23. stavkom 2. točkom (a) Uredbe br. 1/2003 (SL 2006., C 210, str. 2.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 4., str. 58.)

Tužba podnesena 2. lipnja 2017. – Korwin-Mikke protiv Parlamenta

(Predmet T-352/17)

(2017/C 239/80)

Jezik postupka: francuski

Stranke

Tužitelj: Janusz Korwin-Mikke (Jozefow, Poljska) (zastupnici: M. Cherchi, A. Daoût i M. Dekleermaker, odvjetnici)

Tuženik: Europski parlament

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

— ovu tužbu proglasi dopuštenom i osnovanom;

posljedično,

— poništi odluku Predsjedništva Europskog parlamenta od 3. travnja 2017.;

— poništi raniju odluku predsjednika Parlamenta od 14. ožujka 2017.;

— naloži naknadu imovinske i neimovinske štete uzrokovane pobijanim odlukama ili dosudi tužitelju iznos od 19 180 eura;

— u svakom slučaju, naloži Europskom parlamentu snošenje svih troškova.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe dva tužbena razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 11. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, općeg načela slobode govora u vezi s člankom 10. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i člankom 52. Povelje o temeljnim pravima uz posebnu okolnost da su izjave na koje se odnose pobijane odluke dali jedan parlamentarni zastupnik tijekom obnašanja svojih dužnosti i u okviru institucionalnog foruma Europske unije, kao i na povredi članka 166. Poslovnika Europskog parlamenta, članka 41. Povelje o temeljnim pravima, načela obrazlaganja akata institucija Europske unije, članka 296. UFEU-a, očitoj pogrešci u ocjeni i prekoračenju ovlasti.
2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 41. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, načela obrazlaganja akata institucija Europske unije, općeg načela proporcionalnosti, očitoj pogrešci u ocjeni i prekoračenju ovlasti.

Tužba podnesena 2. lipnja 2017. – Daico International protiv EUIPO-a – American Franchise Marketing (RoB)

(Predmet T-355/17)

(2017/C 239/81)

Jezik na kojem je tužba podnesena: engleski

Stranke

Tužitelj: Daico International BV (Amsterdam, Nizozemska) (zastupnik: M. Kassner, odvjetnik)

Tuženik: Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO)

Druga stranka pred žalbenim vijećem: American Franchise Marketing Ltd (London, Ujedinjena Kraljevina)

Podaci o postupku pred EUIPO-om

Nositelj spornog žiga: tužitelj

Predmetni sporni žig: figurativni žig Europske unije „RoB” – žig Europske unije br. 5 284 104

Postupak pred EUIPO-om: postupak proglašavanja žiga ništavim

Pobijana odluka: odluka drugog žalbenog vijeća EUIPO-a od 9. ožujka 2017. u predmetu R 1405/2016-2

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

— poništi pobijanu odluku;

— naloži EUIPO-u snošenje troškova.

Tužbeni razlozi

- povreda članka 75. stavka 1. Uredbe br. 207/2009;
- povreda pravila 62. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 2868/95 od 13. prosinca 1995. o provedbi Uredbe Vijeća (EZ) br. 40/94 o žigu Zajednice.

Tužba podnesena 2. lipnja 2017. – Daico International protiv EUIPO-a – American Franchise Marketing (RoB)

(Predmet T-356/17)

(2017/C 239/82)

Jezik na kojem je tužba podnesena: engleski

Stranke

Tužitelj: Daico International BV (Amsterdam, Nizozemska) (zastupnik: M. Kassner, odvjetnik)

Tuženik: Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO)

Druška stranka pred žalbenim vijećem: American Franchise Marketing Ltd (London, Ujedinjena Kraljevina)

Podaci o postupku pred EUIPO-om

Nositelj spornog žiga: tužitelj

Predmetni sporni žig: figurativni žig Europske unije „RoB” – žig Europske unije br. 5 752 324

Postupak pred EUIPO-om: postupak proglašavanja žiga ništavim

Pobijana odluka: odluka drugog žalbenog vijeća EUIPO-a od 21. ožujka 2017. u predmetu R 1407/2016-2

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi pobijanu odluku;
- naloži EUIPO-u snošenje troškova.

Tužbeni razlozi

- povreda članka 75. stavka 1. Uredbe br. 207/2009;
- povreda pravila 62. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 2868/95 od 13. prosinca 1995. o provedbi Uredbe Vijeća (EZ) br. 40/94 o žigu Zajednice.

Tužba podnesena 31. svibnja 2017. – Mubarak protiv Vijeća

(Predmet T-358/17)

(2017/C 239/83)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Tužitelj: Mohamed Hosni Elsayed Mubarak (Kairo, Egipat) (zastupnici: B. Kennelly, QC, J. Pobjoy, barrister, G. Martin, M. Rushton i C. Enderby Smith, solicitors)

Tuženik: Vijeće Europske unije

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi Odluku Vijeća (ZVSP) 2017/496 od 21. ožujka 2016. o izmjeni Odluke 2011/172/ZVSP o mjerama ograničavanja protiv određenih osoba, subjekata i tijela s obzirom na stanje u Egiptu (u daljnjem tekstu: pobijana odluka; SL 2017., L 76, str. 22.) i Provedbenu uredbu Vijeća (EU) 2017/491 od 21. ožujka 2017. o provedbi Uredbe Vijeća (EU) br. 270/2011 o mjerama ograničavanja usmjerenima protiv određenih osoba, subjekata i tijela s obzirom na stanje u Egiptu (u daljnjem tekstu: pobijana uredba; SL 2017., L 76, str. 10.), u dijelu u kojem se odnose na tužitelja;
- proglasi neprimjenjivim članak 1. stavak 1. Odluke Vijeća 2011/172/ZVSP od 21. ožujka 2011. o mjerama ograničavanja protiv određenih osoba, subjekata i tijela s obzirom na stanje u Egiptu (u daljnjem tekstu: Odluka; SL 2011., L 76, str. 63.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 8., str. 260.) i članak 2. stavak 1. Uredbe Vijeća (EU) br. 270/2011 o mjerama ograničavanja usmjerenima protiv određenih osoba, subjekata i tijela s obzirom na stanje u Egiptu (u daljnjem tekstu: Uredba; SL 2011., L 76, str. 4.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 6., str. 204.), u dijelu u kojem se odnose na tužitelje i, slijedom toga, poništi Odluku (ZVSP) 2016/411, u dijelu u kojem se primjenjuje na tužitelja, i
- naloži Vijeću snošenje troškova tužitelja.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe pet tužbenih razloga.

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na nezakonitosti članka 1. stavka 1. Odluke i članka 2. stavka 1. Uredbe, s obzirom na to da (a) nemaju valjanu pravnu osnovu i/ili (b) se njima krši načelo proporcionalnosti.
2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi tužiteljevih prava na temelju članka 6. UEU-a, u vezi s člancima 2. i 3. UEU-a, i članaka 47. i 48. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, jer je Vijeće pretpostavilo da su sudski postupci u Egiptu bili u skladu s temeljnim ljudskim pravima.
3. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na pogreškama u ocijeni koje je počinilo Vijeće smatrajući da je kriterij za uvrštavanje tužitelja u članak 1. stavak 1. Odluke i članak 2. stavak 1. Uredbe ispunjen.
4. Četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Vijeće povrijedilo tužiteljevo pravo na obranu i pravo na dobru upravu te djelotvorni sudski nadzor. Vijeće je osobito propustilo pažljivo i nepristrano ispitati jesu li razlozi navedeni u prilog osnovanosti ponovnog uvrštavanja bili osnovani s obzirom na očitovanja koja je tužitelj podnio prije ponovnog uvrštavanja.
5. Peti tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Vijeće neopravdano i neproporcionalno prekršilo tužiteljeva temeljna prava, uključujući pravo na zaštitu vlasništva i ugleda. Utjecaj pobijane odluke i pobijane uredbe na tužitelja je dalekosežan, i što se tiče njegove imovine, i što se tiče njegovog ugleda širom svijeta. Vijeće je propustilo pokazati da je zamrzavanje tužiteljeve financijske imovine i gospodarskih sredstava povezano s legitimnim ciljem ili njime opravdano, kao ni da je proporcionalno takvom cilju.

Rješenje Općeg suda od 24. travnja 2017. – Ipuri protiv EUIPO-a – van Graaf (IPURI)

(Predmet T-226/16) ⁽¹⁾

(2017/C 239/84)

Jezik postupka: njemački

Predsjednik četvrtog vijeća odredio je brisanje predmeta.

⁽¹⁾ SL C 232, 27. 6. 2016.

ISSN 1977-1088 (elektroničko izdanje)
ISSN 1977-060X (tiskano izdanje)

Ured za publikacije Europske unije
2985 Luxembourg
LUKSEMBURG

HR